
Jürgen Graf
MIT O HOLOKAUSTU

Jürgen Graf

Mit o Holokaustu

Naslov originala:

Миф о холокосте
Moskva, 2000.

Prijevod:

Kreativistički Pokret Hrvatska

2013.

SADRŽAJ

PREDGOVOR

U proljeće 1993. izdavačka kuća Guideon Burg Verlag (Postfach 52, 4009 Basel) izdala je moju knjigu pod naslovom *Holocaust under the Scanner* (Holokaust pod skenerom, U nastavku *Scanner*). U to vrijeme knjiga je predstavljala prvi pokušaj da se obuhvate osnovni argumenti revizionista Holokausta. Knjiga je toplo prihvaćena što je potvrdilo njenu korisnost. Od tada je prevedena na francuski, nizozemski, bugarski, arapski i talijanski (a sada i na hrvatski, op. prev.).

Danas, samo četiri godine kasnije, knjiga je zastarjela zbog slijedećih razloga:

- Istraživanja revizionista napravila su veliki napredak u odnosu na 1993. godinu. Svaka knjiga koja pokušava iznijeti glavne nalaze revizionističkih istraživanja mora u najmanju ruku sadržavati publikacije kao što su *Rudolf Report*, *Ball Report*, istraživačku studiju Carla Mattogna i Franca Deane o krematorijima u Auschwitzu, ili istraživanje tehničkih problema slučaja Treblinke Arnulfa Neumeiera. Postoji hitna potreba za raspravom o drugoj knjizi Jean-Claude Pressaca (*The Crematoria of Auschwitz*) – hvaljenoj od strane medija kao poricanje revizionizma – kao i nova, “poboljšana” verzija Holokausta koja sada poprima konkretan oblik s knjigom Daniela Goldhagena *Hitler's Willing Executioners*. Ova “nova, dokazana” verzija bi navodno trebala zamijeniti verziju koja je dosad zauzimala središnji naglasak na plinskim komorama kao uređajima za masovna istrebljenja Židova;
- *Scanner* nije bio u stanju zadovoljiti stroge kriterije znanstvenih dokaza i to samo zato jer je sadržavao nekoliko pogrešaka koje su u to vrijeme bili neizbježne (na primjer, one vezane za kapacitet krematorija u Aschwitzu). Nije postojalo dovoljno referenci; bibliografija je bila prilično tanka.

S obzirom na neumoljivu cenzuru koja je na snazi u “demokratskim” zemljama – u nekim zemljama je poprimila oblik brutalne represije policijske države – Internet je doprinio povećanju značaja širenja revizionizma. Ljudi su nas neprekidno molili da se *Scanner* objavi na Internetu, ali smo se radije distancirali od ove knjige zbog prethodno navedenih razloga. Kao zamjenu odlučili smo sastaviti ovaj tekst koji je vrlo detaljan, dokumentiran, i sadrži najnovija otkrića na ovom području.

Ova knjiga – sada dostupna kako na Internetu, tako i u obliku knjige – omogućena je poticanjem i istraživanjem francuskog suradnika i osobnog prijatelja. Izvorni zapis rukopisa bio je preveden na ruski – bez mojeg znanja, ali s kasnijim pristankom – i pojavio se u jesen 1996. kao posebno izdanje nacionalističkih novina Russkij Vjestnik, broj 32-34, 1996. Do kraja 1997. posebno izdanje prodano je u 200 000 primjeraka. Zajedno s knjigom Rogera Garaudya *The Founding Myths of Israeli Politics*, naš tekst bio je prvi revizionistički rad distribuiran u Rusiji; s obzirom na silan interes ruske publike, dodatni revizionistički tekstovi su uskoro bili prevedeni na njihov jezik.

Strogo logička struktura ove knjige također je rezultat poticaja i prijedloga francuskog prijatelja spomenutog iznad, zbog čega ga treba navesti kao koautora knjige. Budući da si on, zbog obiteljskih razloga ne može dopustiti ugrožavanje vlastitog opstanka od strane “francuskog” sustava “pravde” i “francuskih” inkvizicijskih metoda, bio je primoran uzeti pseudonim, sve do dana – nadamo se ne predaleko u budućnosti – kada Francuska, Njemačka, Austrija i moja domovina Švicarska ne budu opet slobodne zemlje.

Istina će te osloboditi.

Basel, 9. travnja 1997.
Jürgen Graf

POGLAVLJE I

OPTUŽBA

Spoznaje o Holokaustu nakon 1945.

Pola stoljeća cjelokupno čovječanstvo je znalo ili mislilo da zna kako se nešto jedinstveno i okrutno dogodilo tijekom Drugog svjetskog rata, kada se Njemačka borila protiv gotovo svake veće zemlje u svijetu.

Naravno, istina je da su ustvari počinjena zvjerstva tijekom rata – zvjerstva koja su bez presedana po stupnju njihove okrutnosti. Takva zvjerstva su slijedeća:

- Nemilosrdno, sustavno zločinačko bombardiranje njemačkih i japanskih gradova od strane Zapadnih sila. Po prvi puta u povijesti civiliziranog svijeta, otvoreno i ratoborno bez pretvaranja traži se ubijanje najvećeg mogućeg broja ljudi, uključujući starije osobe, žene i djecu, bez ikakvog vojnog opravdanja, te da se uništi najveći mogući broj kulturnih spomenika. Dok je rat bio sve samo ne završen, u veljači 1945. u Dresdenu je živo spaljeno ili pod ruševinama ostalo zakopano 250 000 ljudi u samo jednoj noći [1]. U kolovozu iste godine SAD su bacile atomske bombe na Japan koji je već bio spreman na kapitulaciju;
- Masovna ubojstva ratnih zarobljenika. U ovom jedinstvenom zločinu, Saveznici su namjerno dopustili da veliki broj zatvorenika umre od gladi ili iscrpljenosti. Poznato je kako je 1,5 milijuna njemačkih zarobljenika u SSSR-u umrlo na taj način. Činjenica da su Zapadne demokracije hladnokrvno dopustile da najmanje 800 000, a možda i više od milijun zatvorenika umre od gladi, je sramota zataškavana desetljećima koja je izašla na vidjelo kroz istraživanja hrabrog povjesničara Jamesa Bacquea [2];

- Najveće masovno raseljavanje u povijesti čovječanstva, koje daleko nadmašuje sva koja su se dogodila u prošlim stoljećima. Između 1944. i 1949. približno 15 milijuna Nijemaca je odvedeno iz domova gdje su njihovi preci mirno živjeli kroz mnoge generacije, i bačeni su na ceste pod nehumanim uvjetima koje Europa nije vidjela od Tridesetogodišnjeg rata. Ova masovna iseljavanja jedinstvena po svojim okrutnostima uzrokovala su smrt dva milijuna ljudi od hladnoće, iscrpljenosti, gladi i namjerno počinjenih masakra [3].

Ipak, sve ove strahote su rijetko kad spominjane kada se govori o zločinima Drugog svjetskog rata. Kada ljudi govore o jedinstvenom zločinu stoljeća, zločinu koji zapanjuje maštu, odmah shvaćamo da ćemo čuti, još jednom, o genocidu Nijemaca nad Židovima.

Postoji samo grupa sa statusom žrtve: Šest milijuna
Postoji samo jedna scena svih zločina: Auschwitz
Postoji samo jedna grupa jedinstvenih zločinaca: Nacisti
Postoji samo jedno novo, zastrašujuće oružje: “Plinske komore.”

Ovi koncepti duboko su urezani u podsvijest cijelog čovječanstva; naši mozgovi njima su bombardirani preko televizije, radija, i novina gotovo svakodnevno; pojavljuju se u svim povijesnim knjigama, barem u Zapadnom svijetu.

Ova četiri koncepta – Šest milijuna, Auschwitz, Nacisti i Plinske komore – su konkretni simboli Apsolutnog zla u umovima cijelog čovječanstva. Budući da se svaka dostojna osoba mora prirodno zgražati nad zlom, bezbroj pristojnih ljudi stoga vjeruje da su moralno prisiljeni mrziti, ili da barem moraju biti nepovjerljivi prema nacionalnosti onih koji su odgovorni za ovaj jedinstveni zločin - Njemačkom narodu, koji je u to doba gotovo stopostotno stajao uz Hitlera i nacionalsocijalističku vladu, što je neosporna činjenica.

Čini se ne manje logično da bi se žrtve ovog krajnjeg zla, Židovi, trebali, po istoj logici, tretirati s najvećom mogućim suosjećanjem i respektom. Naravno, to uključuje i pristojno suzdržavanje od molbi za bilo kakvim dokazima njihove neopisive patnje – tih ljudi koji toliko zaslužuju naše suosjećanje, koji su neizrecivo propatili. Svaki pristojan čovjek mora slušati s najvećom pažnjom, s najdubljom tugom i bez ikakvog propitkivanja sve detalje monstruozne priče o tekućoj traci istrebljivanja cijelog naroda, a potom u pravednom gnjevu uzvikivati: Nikad više!

Ovo istrebljenje ljudskih bića u stilu tekuće vrpce poznato pod nazivom "Holokaust," riječ koja na grčkom znači "potpuno spaljen" (*holos* = cijeli; *kaustos* = spaljen). Drugi naziv, koji je rjeđe korišten, ali češće upotrebljavan među Židovima je "Shoa" (hebrejski naziv za "katastrofu").

Izrazi "Holokaust" i "Shoa" su optužnice za njemački narod i njihovu vladajuću skupinu u razdoblju od 1933. do 1945., optužnice, u smislu težine, kakve nikada u povijesti nisu korištene protiv nikakvog naroda ili vlade.

Ova optužnica glasi:

Sredinom XX. stoljeća u srcu Europe Nijemci su u razdoblju od tri godine (od jeseni 1941. do jeseni 1944.) gotovo neprimjetno od strane svijeta ubili od pet do šest milijuna židovskih muškaraca, žena i djece. U osnovi ovakvog istrebljenja čitavog jednog naroda nalazio se vražji plan koji je pažljivo smislila nacionalsocijalistička vlast. Veliki dio žrtava - od nešto manje od tri pa do više od pet milijuna, ovisno kojem povjesničaru se vjeruje [4] – ubijen je s dotad nepoznatim oružjem, naime plinskim komorama (s ispušnim plinovima kamiona).
Masovna ubojstva vršila su se u šest logora smrti koji su se nalazili na teritoriju Poljske: u Auschwitzu, Majdaneku, Belzecu, Sobiboru, Treblinki i Chelmnu. U poslednjem od spomenutih logora kao oruđe ubojstva korišteni su ispušni plinovi kamiona, a u pet drugih stacionarne plinske komore. Neka tijela spaljena su u krematorijima, a neka na otvorenom, bez raka (grobnica).

Nijemci su također poubijali između jednog i dva milijuna Židova u Rusiji, neke od njih ispušnim plinovima kamiona, neke masovnim strijeljanjem [5]. Ove masakre u najvećoj mjeri su počinili posebni ubilački odredi "Einsatzgruppen."

Pored toga tu je još pola milijuna ili još više Židova za koje se tvrdi da su umrli u getima i radnim logorima zbog maltretiranja, izgladnjelosti i iscrpljenosti. Oni su također uračunati u ukupnu brojku židovskih žrtava iako nisu rezultat namjerne politike istrebljenja; ne-židovski zatvorenici također su pogibali u velikom broju iz istih razloga; šest milijuna – (tri do pet milijuna ugušenih u šest koncentracijskih logora, plus jedan do dva milijuna strijeljanih ili ugušenih ispušnim plinovima u Rusiji; plus još najmanje pola milijuna umrlih zbog manje-više "prirodnih razloga"). Iako se ovi Židovi ne mogu realno ubrojiti u "žrtve Holokausta," oni su ipak ubrojeni zbog jednostavnosti.

Prema zaglušujućoj medijskoj propagandi koja traje više od pola stoljeća, Holokaust se ne može usporediti s niti jednim zločinom u povijesti. Staljin je možda ubio desetke milijuna više ljudi nego Hitler, ali nikad nije naredio da se izbriše cijela rasa bez traga, bez ispitivanja pojedinačnih slučajeva. Nijemci nisu počinili Holokaust zato jer su Židove smatrali stvarnom potencijalnom prijetnjom, nego isključivo i samo zato što su žrtve bili Židovi. Prema njihovim tužiteljima, Nijemci su istrijebili cijeli narod iz čiste RASNE MRŽNJE. Ovakva rasna mržnja bila je razlogom zašto nisu ubijali samo ratno sposobne muškarce, nego i starce, žene i djecu uključujući novorođenčad – sve koji su se nazivali "Židovima."

U usporedbi s "Holokaustom" svi ostali "nacistički zločini" postaju beznačajni!

a) "Tri milijuna ne-židovskih Poljaka"

Pored genocida nad Židovima Treći Reich optužen je i za ostale divovske zločine.

Primjerice, ponekad se u medijima tvrdi da su nacionalsocijalisti ubili tri milijuna ne-židovskih Poljaka. Nepristrani promatrač možda će se zapitati pod kakvim okolnostima se tvrdi da je tako mnogo Poljaka ubijeno. Između kratkog njemačko-poljskog sukoba u rujnu 1939. i ustanka u varšavskom getu 1944, koji je odnio 180 000 žrtava, bilo je naravno napada od strane Otpora što je rezultiralo njemačkim osvetama, ali ti sukobi nisu bili velikih razmjera. Ne postoje tvrdnje o bilo kakvom masovnom istrebljenju ne-židovskih Poljaka u logorima [6]. Kako je onda ubijeno tri milijuna Poljaka? Niti jedan povjesničar Zapada nikad nije napravio ozbiljan pokušaj da to utvrdi.

b) " 500 000 Cigana"

Tvrdnje o navodnih 500 000 Cigana koje su ubili Nijemci pojavljuju se češće nego one o tri milijuna Poljaka. U pogledu istrebljenja Cigana Sebastien Haffner, u medijski nebeski uzdizanoj knjizi, tvrdi slijedeće [7]:

"Nakon 1941. Cigani su u okupiranim područjima sustavno istrebljivani kao i Židovi koji su tamo živjeli. To masovno ubojstvo... jedva da je ikada bilo detaljno istraženo od tada. Ljudi nisu govorili o tome dok se događalo; čak ni danas ljudi ne znaju mnogo o tome, osim da se dogodilo. Dokumenti su rijetki. Procjene broja žrtava kreću se do 500 000."

Prema gore navedenom genocid nad Ciganima teško da je ikad bio istražen i dokumenti o tome su "rijetki" (tj. ne postoje uopće), ali mi ipak znamo da se to dogodilo!

Da je ovaj pokolj najčišća fantazija dokazao je Udo Walendy u odličnom detalju [8]. Izdanje Walendyjevog časopisa *Historische Tatsachen* u kojem se raspravljalo o ovoj temi je bilo zabranjeno, iako vlasti nisu mogle ukazati niti na jednu činjenicu koja bi bila neistinita.

Navodni genocid na Ciganima nije prodro do svijesti javnosti tako duboko kao židovski Holokaust. Na spomenicima žrtvama nacizma, "Sinti und Roma" – politički ispravni naziv za Cigane – pojavljuju se kao

"gubitnici" u najboljem smislu. Cigani, naravno snažno pokušavaju dobiti naknadu iz Bonna, ali dosad dobiveni iznosi nisu bili nimalo novčano beznačajni, što nije dvojbeno s obzirom na opći nedostatak političke i ekonomske osviještenosti koju posjeduju Cigani.
Rane 1997. istraživači povijesti bacili su ručnik. Broj *Frankfurter Rundschau-a* izašao 13. veljače 1997. (str. 7) izvještava referirajući se na Michaela Zimmermana:

"Tek nakon temeljitog istraživanja dokumenata otkriveno je da je broj ubijenih Roma (Sinti und Roma) značajno manji od onog navedenog u medijima: 50 000 umjesto 500 000."

Molimo vas nemojte pomisliti da je brojka od 500 000 ubijenih Cigana izmišljena i širena od lažnih povjesničara, političara i medija proteklih pedeset godina, bez ikakvih dokaza; umjesto toga, ova brojka uzdigla se spontano, proizvod spontane generacije, nakon čega je postala "struja u medijima!" Bez obzira na ovo priznanje samih povjesničara, mitskih 500 000 ubijenih Cigana bez sumnje će i dalje poput duhova puniti stranice tabloida u budućnosti, kao što su činili i u prošlosti. (Nova brojka od 50 000 ubijenih Roma objavljena od strane "istraživača povijesti" bez ikakvih dokaza, prošla je nezapaženo.)

c) Medicinski pokusi na ljudima

Neosporno je da je bilo medicinskih eksperimenata u NS koncentracijskim logorima i naša namjera nije da ih opravdavamo. Ali Istočni i Zapadni osvajači Njemačke nemaju niti najmanjeg prava biti ogorčeni zbog tih stvari, jer oni koji žive u staklenim kućama ne bi smjeli bacati kamenje.

Kako je prikazano u odlomku francuskih novina *Nouvelle Vision* [9], Sovjeti i Amerikanci također su vršili medicinske pokuse na ljudima i to u neusporedivo većem broju nego nacionalsocijalisti. Ovdje su navedena tek samo tri primjera:

- U Kazahstanu u SSSR (datum?), Sovjeti su bacili 446 atomskih bombi. Ukupno 800 sela bilo je pod utjecajem radioaktivnih padalina. U mnogim slučajevima seljanima je bilo zabranjeno ući u kuće u trenutku eksplozije, navodno zbog opasnosti od urušavanja zgrada; u stvarnosti, ovo je bila naredba u svrhu testiranja utjecaja radioaktivnosti na žrtve. Prema Ministarstvu zdravstva Kazahstana, očekivano trajanje životnog vijeka u pogođenim područjima danas je 15 godina kraće od nacionalnog prosjeka [10];
- Radioaktivni pokusi na ljudima također su vršeni i u SAD-u. U prosincu 1993. američke vlasti priznale su da su u Tennesseeu 1940ih propisane radioaktivne tablete za 700 trudnih žena, pri čemu je fetus bio izložen radijaciji. Mnoga djeca ovih žena umrla su prije poroda ili od raka. Ostali radioaktivni pokusi na ljudima vršili su se u Oregonu 1963. [11];
- Prva oralna kontracepcija otkrivena u SAD-u 1954. nije bila testirana na američkoj ženi, nego portorikanki. Budući da su pokusi na životinjama pokazali kancerogeni učinak tableta istraživači su bili vrlo svjesni opasnosti učinka na žene, te su stoga odabrali strankinju za ispitivanje [12].

Moguće je navesti još mnogo primjera

d) Eutanazija

Između 50 000 i 100 000 teško bolesnih pacijenata ubijeno je u Njemačkoj poslije jeseni 1939. u sklopu programa eutanazije kojim se dopušta ubijanje fizički i psihički neizlječivih bolesnika. Program eutanazije zaustavljen je zbog protivljenja katoličkog biskupa Galena i evangeličkog biskupa Wurma.

Mišljenja o opravdanju eutanazije se razlikuju. Strogi kršćani, posebice fundamentalisti, odbacuju eutanaziju na temelju činjenice da ljudski život treba smatrati svetim. Ostali dobronamjerni ljudi zagovaraju eutanaziju na temelju činjenice da neizlječivi pacijenti mogu samo patiti, čineći tako teret samima sebi i voljenima, a takav način života je nedostojan i

bezvrijedan. Mi ne želimo zauzeti stav po tom pitanju, ali želimo ukazati na slijedeće:

- Stotine tisuća zdrave djece svake su godine pobačena u “demokracijama” na “socijalnim osnovama,” odnosno, ona su ubijena u majčinoj utrobi, bilo isjeckana na komade ili ubijena korozivnim otopinama ili kiselinama. Je li to humanije od bezbolnog ubijanja mnogo manjeg broja neizlječivih u Trećem Reichu?
- Obje vrste eutanazije, pasivna (ne poduzimanje mjera za produženje života) i aktivna (ubijanje bolesnih) svakog dana dobivaju sve više pristalica. Najpoznatiji svjetski zagovarač eutanazije je australski Židov Singer. Posebno se za legalizaciju eutanazije zalaže “naj-antifašistička” zemlja: Nizozemska.

Da zaključimo: gore navedene primjedbe nisu dovoljne da opravdaju kriminalizaciju nacionalsocijalističkog sustava, a da ne spominjemo Njemački narod kao cjelinu. Niti ubojstvo “tri milijuna Poljaka ne-Židova” i “500 000 Cigana” nije dovoljno, jer su ovi ogromni masakri čisti proizvod mašte. “Medicinski pokusi na ljudima” nisu dovoljni, budući da su Amerikanci i Sovjeti provodili sličnu praksu u daleko većoj mjeri. Eutanazija također nema toliki značaj iz razloga što je danas službeno dopuštena u nekoliko zemalja Europe, da ne spominjemo njenu manju odvratnost od pobačaja milijuna zdrave djece, čak i ako smatramo da je eutanazija zločin.

Holokaust kao religija

Claude Lanzmann, producent devetipolsatnog filma “Shoa,” dao je slijedeće nevjerojatno otkriće [13]:

“Ako je Auschwitz nešto drugo osim povijesne strahote, ako se ide dalje od “banalnosti zla,” onda se kršćanstvo trese na svojim temeljima. Krist je sin Božji, koji je išao do kraja ljudske izdržljivosti, gdje je pretrpio

najgore patnje... Ako je Auschwitz istinit, onda postoji ljudska patnja koja se jednostavno ne može usporediti s Kristovom... U ovom slučaju, Krist je lažan, a spasenje neće doći od njega... Ako je bol Auschwitza mnogo veća od boli u Apokalipsi, mnogo strašnija od boli opisane u Ivanovom Otkrivenju (budući da se Apokalipsa može opisati kao veliki Holivudski spektakl, na što i podsjeća, dok je Auschwitz neopisiv), onda je knjiga Otkrivenja lažna, Evanđelja su također lažna. Auschwitz je poricanje Krista.”

Teško da itko može pružiti veći dokaz da za sve veći broj Židova Holokaust postaje istinska religija. Možda dvije trećine Židova vjeruje u boga, ali 99,9% vjeruje u plinske komore. Ako bi ova mračna religija bila ograničena na Židove, to bi bila njihova stvar; u osnovi, to bi bio njihov problem, ne naš; još zlokobnije, sve više je besramnih pokušaja zadnjih godina da se religija židovskog holokausta prisilno nametne i ne-Židovima pomoću kaznenog zakona.

Ako je “Auschwitz” istinit, spasenje ne može doći od Krista, kaže Lanzmann-pa otkuda će onda doći? Očito od Židova, koji su sada transformirani u neku vrstu kolektivnog Mesije zbog Auschwitza! Stoga je zakleti neprijatelj novog kolektivnog Mesije nacionalsocijalistički režim plinskih komora i Holokausta” – osnutak Apsolutnog zla.

Uvijek rastući broj spomenika Holokausta je sasvim očito dio ovog pseudo-religioznog rada. “Sumnja u Holokaust” (u službenu verziju Holokausta) u međuvremenu je postala kažnjiva zakonom, tako da je slika sada upotpunjena: kao vjerska dogma Holokaust se mora izuzeti iz svih znanstvenih istraživanja i biti prihvaćeno vjerovanje (ili drugo).

Švicarski pisac Artur Vogt vrlo perspektivno je opisao “religiju Holokausta”[14]:

“Prvo načelo vjere: Nijemci, kao rasa kriminalaca prokleti su vječnom sramotom. Čak i njihovi potomci nose oznaku Kaina, samo zato jer su Nijemci... Drugo načelo: Postoji samo jedan spas od ove strašne krivnje, a

taj je: stalno priznanje i kajanje za zločin. To je razlog svim spomenicima i obljetnicama... Religija Holokausta prepoznaje dobra djela: to je razlog zašto Njemačka vlada mora podupirati izgradnju Izraela s milijardama maraka u takozvanim “reparacijama.” Mladi Nijemci izvode osobno pomirenje – npr. kroz aktivnosti “Simbola pomirenja” – kroz brigu za starije osobe u Izraelu ili obnovu ruševnih zidova u Auschwitzu.

“Toliko truda i novaca uloženo je u religiju Holokausta, i s tim se kontinuirano nastavlja, da ako bi činjenično bilo utvrđeno da je to pogrešno, to bi bio ogroman šok. Ipak, to je temelj osnivanja izraelskog mita (i BRD-a); to je najvažniji element identiteta Židova danas, i vjernika i nevjernika. Isticanje pogrešaka i kontradikcija u tzv. “dokazima” smatra se herezom. Religija Holokausta također ima svoje heretike koje se nemilosrdno progoni. To su revizionisti, koji se usude propitkivati usvojenu verziju povijesti. Oni su oklevetani i progonjeni u cijelom svijetu, pod utjecajem moćnih cionističkih grupa.”

Zašto gotovo svi vjeruju u Holokaust

Nesumnjivo je da nebrojena većina ljudi, barem u zemljama Zapada vjeruje u službenu verziju priče o Holokaustu iz sasvim opravdanih razloga.

Prvo, čini se nemogućim da bi mediji bili sposobni širiti takvu priču 50 godina ako u njoj nema barem malo istine, barem u općim crtama. Prosječni građanin još si može zamisliti da bi broj žrtava mogao biti pretjeran; ali zamisao da je cijela priča o plinskim komorama samo fantazija mu izgleda nedopustivom. Ispravnost službene verzije Holokausta potvrđena je s tri činjenice:

1. nestanak velikog broja Židova iz nekoliko zemalja pod tadašnjom okupacijom Njemačke, posebno Poljske, gdje je početkom 30-ih godina, kao što je poznato, živjelo oko 3 milijuna Židova, a danas živi oko desetak tisuća, prema službenim podacima. Prema tome, ako nisu istrijebljeni, kamo su nestali? Pred kraj ove studije

pozabavit ćemo se demografskim aspektima ovog pitanja; za sada ćemo se zadovoljiti samo jednim protuargumentom; na kraju Drugog svjetskog rata približno 12 milijuna Nijemaca nalazilo se na područjima istočno od Odre i Neisse. Danas ih na tom području živi između 1 i 2 milijuna. Znači li to da je na istočnim područjima istrijebljeno 10 do 12 milijuna Nijemaca? Naravno, odgovor je NE; neki od njih umrli su tijekom iseljavanja, ali većina je uspjela otići na Zapad i preživjeti rat. Prema tome, nestanak velikog broja poljskih Židova nije dokaz da je većina njih istrijebljena na tim područjima. Oni su također mogli iseliti ili pobjeći.

2. postojanje "velikog broja svjedočenja očevidaca." Oni koji nisu upoznati s ovim pitanjem uzvikuju: "Postoji mogućnost da neki svjedoci pretjeruju u opisivanju strahota Holokausta, ali svi? To je nezamislivo!" Ovaj argument zasnovan je na čistom nesporazumu. Mnogo je manje svjedoka istrebljenja Židova u plinskim komorama nego što se to inače pretpostavlja. Svatko tko čita uobičajenu literaturu uskoro će uočiti da je u osnovi navedeno tek nekoliko svjedoka: Gerstein, Höss, Broad, Vrba, Müller, Bendel, Lengyel, Nyszli te njih još nekoliko. Budući da ne postoje forenzički ni dokumentarni dokazi o masovnim ubijanjima u plinskim komorama, kao što ćemo uskoro dokazati, cijela priča oko Holokausta stoji (ili pada) na svjedočanstvima nekolicine glavnih svjedoka. Velika većina navedenih "bezbrojnih svjedoka" čula je za plinske komore od drugih ljudi.
3. fotografije i filmovi. Nesumnjivo je da postoje autentične fotografije nabacanih trupala i živih kostura iz njemačkih konc-logora; te fotografije načinjene su nakon njihova oslobađanja od strane Saveznika. Ali one ne mogu biti dokaz nikakvog sistematskog "istrebljivanja Židova," budući da službena verzija priče ne poriče činjenicu da su ti umirući i mrtvi ljudi bile žrtve gladi i epidemija bolesti tijekom zadnjih kaotičnih mjeseci rata. Osim ovih autentičnih fotografija postoji ogroman broj krivotvorenih fotografija, koje se desetljećima šire. Dokazivanju njihove neautentičnosti pridonio je Udo Walendy [15].

Sve ove krivotvorine nisu dovoljne da dokažu “nepostojanje Holokusta;” ali one u nama bude sumnju. Zašto podmetati ovako primitivne podvale, ako postoji velika masa neoborivih dokaza za postojanje plinskih komora i istrebljenje Židova?

Argument tipa “Osobno sam to vidio u filmovima i na TV-u” može biti samo proizvod naivnog uma. Svi filmovi, od *Holocausta*, preko *Shoa-e* do *Schindlerove liste* su snimljeni mnogo godina poslije rata; oni ne posjeduju nikakvu dokaznu snagu. Nije slučajno da je jedna takva krivotvorina poput *Schindlerove liste* snimljena u crno-bijeloj tehnici. To je učinjeno da bi se ostavio lažni utisak autentičnosti na naivne kino-posjetioce.

---

[1] detaljnu raspravu od broju žrtava u Dresdenu moguće je naći u našoj knjizi *Todesursache Zeitgeschichtsforschung*, Neue Visionen, Postfach 5436 Wuerenlos, Switzerland, st. 267 ff.

[2] James Bacque, *Der geplante Tod*, Ullstein, 1993.

[3] O temi protjerivanja vidi, primjerice, Alfred maurice de zayas, *Anmerkungen zur Verteibung*, Kohlhammer, 1986., ili Rolf –Josef Eibicht (izdavač), *Der Völkermord an den Deutschen. 50 jahre Vertreibung*, Hohenrain, Tübingen, 1995.

[4] „Stručnjakinja za Holokaust“ Lucy Dawidowiczu u svojoj knjizi *The War Against the Jews* (Penguin Books, 1987., str. 191), koja se smatra mjerodavnom, došla je do ukupne brojke od 5,37 miliona ubijenih Židova u šest logora za istrebljenje. Raoul Hilberg, smatran „stručnjakom za Holokaust“, u svojem trodjelnom radu *Die Vernichtung der europeaischen Juden* (Fischer Taschenbuch, 1990. str. 946), govori o 2,7 miliona ubijenih Židova u šest logora smrti. Dakle, razlika između ovih dviju navoda je 2,67 miliona ljudi! Naravno, oba velika mozga Holokausta zadržala su izvore svojih statističkih podataka zamotane u tišini.

[5] Samo Einsatzgruppen su navodno ubile ne manje od 1,25 miliona Židova do rane 1943., prema *Enzyklopaedie des Holokaust* (objavili Israel Gutman, Eberhard Jäckel i ostali, Argon, 1993., str. 399).

[6] *Enzyklopaedie des Holokausti* (izvor naveden iznad), tvrdi da je više od 3 miliona Židova ubijeno u logorima za istrebljenje, kao i desetci tisuća cigana i sovjetskih ratnih zarobljenika. Nije bilo spomena o Poljacima ne-Židovima.

[7] Senbastian Haner, *Anmerkungen zu Hitler*, Fischer Taschenbuch Frankfurt 1991., str. 130.

[8] *Historische Tatsachen*, Verlag für Volkstum und Zeitgeschitsforschung, Vlotho, br. 23.

[9] *Nouvelle Vision*, iz ANEC, BP 258, F-14013 Caen, br. 36, 1995.
[10] ibid, str. 242 ff
[11] ibid, str. 244 ff.
[12] ibid, str. 239 ff.
[13] *Les temps modernes*, prosinac 1993., str. 132/133.
[14] Die Holocaust religion“, u *Aurora*, Postfach 386, CH 8105 Regensdorf, dvostruko izdanje 11/12, 1996.
[15] Udo Walendy, *Bilddokumente für die geschichtsschreibung?*, erlag für Volkstum und Zeitgeschitsforschung, Votho/Weser, 1973., kao i Welendy u Ernst Gauss, *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, Grabert, 1994.

POGLAVLJE II

ULOGA HOLOKAUSTA U SVIJETU OD 1945.

Političke posljedice Holokausta su ogromne. Pogledajmo one najvažnije među njima.

Osnivanje države Izrael i oduzimanje građanskih prava Palestinaca

Bez Holokausta svijet nikada ne bi dozvolio osnivanje države Izrael 1948. Era kolonijalizma tada se bližila kraju. Britanci su odlučili Indiji dati nezavisnost dok su desetine azijskih i afričkih zemalja željele zbaciti Europljane s vlasti. U pozadini borbe ostalih zemalja za neovisnost Židovima u Palestini dozvoljeno je da krenu u kolonizacijsku *par exellence* avanturu, uz blagoslov Zapada i SSSR-a. Ta kolonizacija vršila se nemilosrdnom brutalnošću; cijela arapska sela bila su sravnjena sa zemljom. Veliki broj Palestinaca iseljen je iz njihove domovine. Godine 1967. Izrael je osvojio dodatne arapske teritorije čije je stanovništvo od tada izloženo najrazličitijim represijama: deportacijama, hapšenjima – 1992. bio je zatvoreno 15 000 Palestinaca iz političkih razloga! [1] – likvidacije političke opozicije od strane komandosa, miniranje kuća, konfiskacije, beskrajna represija [2]. Pored toga, Vrhovni sud Izraela proglasio je upotrebu sustavnog teroriziranja legalnim 15. studenoga 1996., bez trunke srama. Na taj način Izrael je zauzeo jedinstvenu legalnu poziciju u svijetu. Izrael tako nije samo jedina država koja praktično primjenjuje mučenje, već je i jedina nacija koja otvoreno tvrdi da ima pravo na to. Pravo izraelskog vojnog osoblja i policije da muče palestinske političke zatvorenike poduprto je od Vrhovnog suda sigurnosnim mjerama: potreba da se dobiju "važne informacije o planovima napada." Stoga se pitamo zašto je zapovjednik Gestapa Klaus Barbie u Parizu mučio borce francuskog pokreta otpora, ako ne iz

sigurnosnih razloga i zbog namjere da se dobiju važne informacije o napadima na njemačke vojnike?

Arapi ne samo da su mučeni i ubijani u Izraelu, već ih se izruguje čak i posthumno. Godine 1993. dva izraelska vojnika ubili su nenaoružanog Palestinca tijekom uličnih sukoba. Isprva su osuđeni na jedan sat zatvora svaki, da bi im nakon toga bila dana kazna od jednog penija [3].

Židovska tiranska vladavina u Palestini nije zapravo ohrabrivana od strane javnog mišljenja, ali je tolerirana. Nakon svega, židovski narod nakon Holokausta trebao je svoju domovinu da bude zaštićen od novog genocida. Ali što su patnje Palestinaca u usporedbi s onima Židova pod Hitlerom!

Bez vanjske pomoći Izrael ne bi preživio niti jedan dan. Glavni izvor njihovih prihoda je financijska pomoć SAD-a, međunarodnog Židovstva i njemačkih "reparacija."
Prema službenim izvorima, SR Njemačka je isplatila Izraelu (i židovskim organizacijama) 85,4 milijarde maraka do 1992. [3], a stvarni iznos sigurno je mnogo veći. Ovdje treba nadodati i njemačke isporuke robe i dobara. Dugogodišnji predsjednik Židovskog svjetskog kongresa Nahum Goldman napisao je u svojoj knjizi *The Jewish Paradox* [4]:

"Bez njemačkih reparacija isplaćivanih u prvih deset godina postojanja države, Izrael ne bi imao ni polovicu današnje infrastrukture: svi vlakovi u Izraelu su njemački, brodovi su njemački, a također isto vrijedi i za električne instalacije i velike ugovore izraelske industrije..."

Imunitet Židova na kritike

Prije 1945. kritiziranje Židova bilo je dopušteno. Danas to više nije slučaj. Bilo kakva, čak i najopreznija kritika Židovstva i cionizma, primjerice zbog vrlo velikog utjecaja Židova na javne medije na Zapadu ili bahatost Središnjeg židovskog vijeća u Njemačkoj, trenutno je napadnuta vrištanjem o Auschwitzu i Holokaustu sa slijedećom logikom: svatko tko

kritizira Židove je antisemit; Hitler je bio antisemit; Hitler je ubio 6 milijuna Židova; prema tome, svatko tko kritizira Židove želi ubiti još 6 milijuna Židova! Kolikogod bila ovakva argumentacija glupa, ona je djelotvorna i danas.

Efektan utjecaj gore navedenog može se prikazati na jednom značajnom primjeru:

Mediji najopasniju kriminalnu organizaciju na svijetu nazivaju "Ruska mafija." To je kleveta za ruski narod, jer šefovi bande nisu rusi. U knjizi čiji je autor bio prisiljen nazvati je "Ruska mafija" – da ju je nazvao Židovska mafija završio bi u zatvoru – njemački pisac Jürgen Roth [5] kaže:

"Kokain je u vlasništvu narko-kartela sastavljenog većinom od ljudi izraelske nacionalnosti – neki od njih imaju ruske pretke – sa uporišnim točkama u Kolumbiji, Antwerpenu, Amsterdamu, Tel Avivu, Moskvi i St. Petersburgu... Mosche Ben-Ari, Ricardo Fanchini i Rachmiel Brandwain smatraju se najmoćnijim šefovima Ruske mafije u egzilu u Europi i SAD-u."

Iako je Roth bio primoran prikriti većinu imena u svojoj knjizi, jasno je da su vodeći ljudi Ruske mafije većinom Židovi. Šefovi poput Rachmiela Brandwaina i Moschea Ben-Aria žive u Antwerpenu i Munchenu. Niti jedan belgijski ili njemački tužitelj ne bi se usudio dati nalog za njihovo uhićenje, budući da bi u medijima bio nazvan "neo-nacistom" i bezobzirnim progoniteljem "preživjelih žrtava Holokausta."

Prikrivanje savezničkih zločina u Drugom svjetskom ratu

Kao što smo vidjeli, vrlo malo je rečeno o strašnim zločinima saveznika tijekom Drugog svjetskog rata. Strašna bombardiranja, izgladnjujući logori, protjerivanja mogu biti nehumani ali Holokaust je neusporedivo veći zločin!

Svatko tko je kriv za takav zločin – dakle, Nijemci – nema se pravo žaliti na oštar tretman savezničkih pobjednika.

Stvaranje prezira prema njemačkom narodu

Njemački narod od 1945. označen je znakom srama za neizreciv zločin koji onemogućuje postojanje zdravog samopoštovanja za Nijemce i sprječava njemačku vladu da zastupa interese Njemačke u bilo kojem obliku. Istinski nezavisna njemačka vlada predana obrani interesa njemačkog naroda nije postojala još od 1945. DDR-om su desetljećima vladale Istočnjačke okupatorske sile, dok BRD-om i danas vladaju vazali Zapadnjačkih okupatorskih sila.

Samopoštovanje i domoljublje su omraženi danas u Njemačkoj; samokritičnost i mržnja prema samom sebi postali su prevladavajući trend. Vodeći intelektualci, od kojih je najpoznatiji Gunter Grass, protive se ponovnom ujedinjenju s obzirom na Auschwitz [6].

Ulazak Njemačke u Europu iz Maastrichta, odnosno u nadnacionalnu vladu kojom upravlja anonimna birokracija, zagovaran je od strane svih stranaka koje su zastupljene u Njemačkom parlamentu. Nakon uništenja Njemačke kao države, vladajuća klasa okrenula se i uništenju njemačkog naroda. Ono se postiže umjetnim smanjenjem nataliteta pomoću zakona koji su usmjereni protiv obitelji, olakšavajući pobačaj i potičući masovnu imigraciju ljudi iz stranih kultura, u zadnje vrijeme posebno iz Afrike.

Nemogućnost bilo kakve objektivne rasprave o nacionalsocijalizmu

Objektivna rasprava o nacionalsocijalizmu, njegovim prednostima i manama, jednostavno je danas nemoguća. Bilo kakav spomen uspjeha i pozitivnih točaka nacionalsocijalističkog sustava – primjerice smanjenje nezaposlenosti i ekonomski uspon koji se dogodio ubrzo nakon Hitlerova dolaska na vlast – u isti tren je omalovaženo s uzvicima o Auschwitzu.

Stvaranje nepoštovanja za sve oblike nacionalizma osim židovskog

Isprva je palica Auschwitza bila usmjerena samo prema Nijemcima, ali sada je u sve većoj mjeri usmjerena i prema svim bijelim nacijama. Argument u pogledu toga je slijedeći:

“svijet je sjedio pokraj i nije ništa učinio dok je Hitler poklao milijune Židova. Niti sile Zapada, niti Sovjetski savez, niti Crveni križ, niti Vatikan nisu osudili genocid ili pokušali spasiti Židove iako su znali što nacisti čine. Zbog toga je cijela bijela rasa kriva za Holokaust;

Budući da je istrebljenje Židova činjeno bez ikakvog protivljenja u ONO VRIJEME, mi moramo platiti za naše grijehe DANAS osiguravajući prostor za tražitelje azila iz stranih kultura. Ako bi ih poslali natrag u njihove zemlje, oni bi mogli biti žrtve progona, mučenja i smrti; tada bi opet mi bili krivci!

Svi oblici nacionalizma (osim naravno židovskog) su zbog toga veoma opasni, budući da vrlo lako vode do rasizma te stoga postoji opasnost od novog Holokausta. “Nacionalist” je svatko tko se protivi useljavanju obojenih i muslimana u Europu i Sjevernu Ameriku.

Praktički, Holokaust znači da bijele kršćanske nacije nemaju više prava na svoj identitet. Oni imaju moralnu dužnost dopustiti si da budu pregaženi i raseljeni. “Što, zar ti nisi protiv imigracije? Mora da si NACIST!”

---

[1] *Weltwoche*, 22 listopada 1992.

[2] O temi izraelske represije nad arapima vidi, primjerice, Ludwig Watzal, *Frieden ohne Gerechtigkeit?*, Boehlau Verlag, 1994.

[3] *Nation & Europa*, siječanj 1997., str. 34; *Rivarol*, 6. prosinca 1996., str. 9.

[4] *Spiegel*, br. 18/1992.

[5] Nahum Goldmann, *Das jüdische Paradox,* Europaeische Verlaganstalt, 1978., str. 171.

[6] Jürgen Roth, *Die Russen-Mafia*, Rasch und Roehring, Hamburg, 1996., str. 263, 269.

POGLAVLJE III

REVIZIONISTI

Tvrdnje revizionista

Danas je svima poznato da postoji grupa ljudi koja radikalno propitkuje prvotnu sliku sudbine Židova pod vladavinom Trećeg Reicha. Ovi ljudi nazivaju sebe "Revzionistima," ili preciznije "Revizionistima Holokausta." Mediji ih često kleveću s nazivima poput "Poricatelji Auschwitza" i trpaju u isti koš s "desničarskim radikalima."

Ako pitate prosječnog Nijemca o čemu zapravo govore revizionisti i na čemu se zasnivaju njihove izjave, on vjerojatno neće znati odgovoriti. Ovo je zapravo neizbježno zbog stroge kontrole medija, koji imaju stroga pravila da ne dopuštaju ikakve izraze ili razgovore vezane za revizionističke argumente. Pored toga, mnogi ljudi imaju potpuno krivi dojam da revizionisti poriču patnje Židova tijekom Drugog svjetskog rata. U stvarnosti, nitko ne poriče da je određeni broj Židova pod vladavinom Njemačke bio odveden u konc-logore i da je veliki broj deportiranih umro od epidemija ili iscrpljenosti. Također nitko ne poriče strijeljanja Židova, posebno na Istočnom bojištu.

Revizionisti osporavaju slijedeće tri točke:

1. da je postojao plan za fizičko uništenje Židova,
2. postojanje "logora smrti" s plinskim komorama za masovno ubijanje ljudi,
3. smrt 5 do 6 milijuna Židova u okupiranoj Europi.

Također nije istina da je revizionizam "radikalni desničarski" pokret, budući da se ne radi o ideologiji. To je metoda, kao što je volio reći prof. Robert Faurisson. Revizionisti istražuju službenu sliku "Holokausta"

koristeći iste metode koje su općeprihvaćene u primjeni na drugim povijesnim periodima.

Naravno, istina je da su mnogi revizionisti usmjereni desno i da su mnogi poznati nacionalsocijalisti, ali to nema utjecaja na ispravnost ili neispravnost njihovih argumenata. Da li je novi planet otkrio konzervativac, liberal, socijalist ili komunist, potpuno je nevažno za povijest. Ono što je važno je otkriće novog planeta!

Nadalje, neki od najpoznatijih revizionista su ljevičari, kao npr. Francuzi Serge Thion i Pierre Guillame.

Bivši zatvorenik konc-logora kao pionir revizionizma:

Paul Rassinier

Osnivač revizionizma također je ljevičar. Paul Rassinier, borac u francuskom Pokretu otpora, socijalist i zatočenik logora u Buchenwaldu i Dora-Mittelbau. U svojoj knjizi *Le mensonge d'Ulysse* (Laži Ulyssesa), objavljenoj 1950., Rassinier je osudio beskrajno pretjerane priče bivših zatvorenika njemačkih logora. Rassinier je nakon nekoliko godina istraživanja došao do zaključka da se ubijanja plinom nisu uopće dogodila ili su se dogodila samo kao čin nekolicine luđaka. U knjizi *Le drame des Juifs europeens* (1964.) nekoliko godina prije svoje smrti Rassinier je napisao [1]:

"Kroz 15 godina, svaki put kada sam čuo za svjedoka koji tvrdi da je bio prisutan istrebljivanju plinom, bez obzira u kojem dijelu Europe se nalazio, odmah sam otišao k njemu da dobijem njegovo svjedočanstvo. S dokumentacijom u ruci postavljao bih mu toliko preciznih i detaljnih pitanja da bi se uskoro uspostavilo da ne može odgovarati već samo lagati. Često bi njegove laži postale toliko prozirne, čak i njemu samome, da bi svjedočenje završio tvrdnjom kako on nije svojim očima sve to vidio, već jedan od njegovih vrlo dobrih prijatelja koji je umro u logoru, a

u kojeg je imao povjerenja. Prošao sam tisuće i tisuće kilometara kroz Europu na ovom putu.”

Budući da nitko nije htio tiskati Rassinierove radove, on ih je konačno odlučio objaviti preko izdavačke kuće koja je je bila usko povezana s “ekstremnom desnicom” (Les Sept Couleurs). Licemjeri koji su ga zbog takvog postupka kritizirali, bez sumnje bi radije htjeli da te radove uopće nije objavio.

Ocrnjivanje revizionista u medijima

Ako malo boje pogledamo kampanju koju klika medija vodi protiv revizionista, odmah ćemo otkriti čitav niz znamenitosti.

Prije svega, revizionistička literatura se u cijelosti lišava svake vjerodostojnosti. Pored toga Švicarka Klara Ober Müller je u anti-revizionističkim serijama napisala slijedeće [2]:

“Ako bi netko danas pozvao na sazivanje znanstvenog kongresa koji bi istražio pitanje da li se Sunce vrti oko Zemlje ili Zemlja oko Sunca, on bi bio ili ismijan ili proglašen ludim. Nikome ne bi palo na pamet razgovarati o tome ozbiljno... Slična je stvar i sa propagatorima tzv. “Laži Auschwitza” ili “Laži Holokausta”: njihove izjave da nije bilo istrebljivanja Židova su očigledno netočne, da je praktički bezvrijedno pokretati ozbiljnu znanstvenu diskusiju.”

Prema gore navedenome, revizionisti su čisto i jednostavno ludi. Ali čemu onda zakonski progon? Zašto ih se samo ne ignorira? Tuže li vas ljudi na sudu ako kažete da se Zemlja ne vrti oko Sunca?

Znamenito je da ti isti luđaci predstavljaju veliku opasnost “zapadnim demokracijama;” čak se pokazuju kao prijetnja najosnovnijim temeljima društva na najozbiljniji način. Nižerazredni novinar Patrick Bahners pišući u *Frankfurter Allgemeine Zeitung-u*, objavljenom 15. kolovoza

1994., u povodu zatvaranja Guntera Deckerta, revizioniste i predsjednika NPD-a, rekao je:

> "Ako bi Deckertov stav o Holokaustu bio ispravan, onda bi SR Njemačka bila utemeljena na laži. Svaki predsjednički govor, svaka minuta šutnje, svaka knjiga o povijesti bile bi laž. Prema tome, tko god poriče masovno ubojstvo Židova odbacuje legitimnost SR Njemačke."

Kako šačica luđaka može dovesti u opasnost legitimnost SR Njemačke? Ne, novinari bi konačno trebali prepoznati da je nešto upitno u ovom argumentu: ili su revizionisti luđaci i stoga u tom slučaju nisu opasni te novinari mogu čuvati trud i vrijeme koje troše na svoje kampanje pune mržnje; ili su vrlo opasni za vladajući režim na Zapadu te u tom slučaju nisu luđaci! Ne mogu postojati oba slučaja i mediji se moraju odlučiti za jednu varijantu.

Državni tužioci i suci kao psi čuvari službene verzije povijesti

Stvar je postala još sumnjivija kada smo naučili da je "poricanje" Holokausta (ispravnije bi bilo reći "osporavanje genocida nad Židovima") zakonski kažnjivo u nekoliko zemalja Europe [3]. Model za ovo drsko miješanje kazneno-pravnog sustava u slobodu istraživanja je vjerojatno francuski "Loi Gayssot," donesen u Francuskoj 1990. [4], koji predviđa kazne za svakoga tko osporava odluke Međunarodnog vojnog suda u Nürnbergu. Stoga je kazna Nürnberškog pobjedničkog suda proglašena nepogrešivom, bila je osvetnička, u svakom slučaju. Čak ni Staljin nije učinio ništa slično.

U SR Njemačkoj revizionisti su kazneno gonjeni prema stavku 130 Kaznenog zakona ("Pozivanje na rasnu mržnju"), prema stavku 131 ("Klevetanje mrtvih") i prema stavku 189 ("Vrijeđanje mrtvih"). Prvi stavak je znatno proširen 28. listopada 1994. i sada omogućuje dodjeljivanje zatvorske kazne u trajanju do pet godina za svakoga tko

odobrava, poriče ili trivijalizira bilo koji kriminalni čin koji su navodno počinili nacionalsocijalisti. Od toga dana provedeno je tisuće suđenja revizionistima u Njemačkoj, samo od 28. listopada 1994.

U Austriji se od 1992. tzv. “Prohibicijski zakon” protiv aktivizma nacionalsocijalista koristi kao “malj za vještice” u gašenju slobode istraživanja Holokausta.

Znači u Francuskoj je zatvorska kazna za revizioniste jedna, u SR Njemačkoj pet, a u Austriji deset godina. Ipak, u praksi zasad kazne nisu toliko dugo trajale. Zasad!

Ovdje su navedene neke kazne u posebno spektakularnim suđenjima u SR Njemačkoj:

- U studenom 1992. general bojnik Remer, jedan od najodlikovanijih vojnika Drugog svjetskog rata, osuđen je na 22 mjeseca zatvora bez mogućnosti uvjetnog puštanja u Schweinfurtu, zbog “negiranja Holokausta.” Ovaj čin je za ozbiljno bolesnog čovjeka jednak osudi na smrtnu kaznu (Aktenzeichen Remer 1 Kls 8 Js 7494/91). Radije nego da služi svoju kaznu Remer je zajedno sa svojom suprugom otišao u egzil u Španjolsku;
- U travnju 1995. Gunter Deckert, predsjednik NPD-a, osuđen je na dvije godine zatvora bez mogućnosti uvjetnog puštanja, zbog prevođenja tehničkog govora američkog stručnjaka za plinske komore Freda Leuchtera (Aktenzeichen IV Kls 1/95 – 2AK 1/95). Deckert se tijekom prevođenja nekoliko puta nasmijao te skratio svetu riječ “Holokaust” na riječ “Holo,” što je dodatno pogoršalo stvari [5];
- U lipnju 1995. kemičar Germar Rudolf osuđen je na 14 mjeseci zatvora bez mogućnosti uvjetnog puštanja u Stuttgartu (Aktenzeichen 17 Kls 83/94). Ova kazna donesena je pod izlikom da je general bojnik Remer poslao Rudolfov izvještaj

o plinskim komorama u Auschwitz (vidi poglavlje XII), političarima, profesorima i medijima [6];

- U svibnju 1996. izdavač Wigbert Grabert kažnjen je s 30 000 DEM za izdavanje znanstvene revizionističke antologije pod naslovom *Grundlage zur Zeitgeschichte* (Aktenzeichen AG Tubingen 4 Gs 173/95);
- U svibnju 1996. politički znanstvenik i izdavač Udo Walendy osuđen je na 15 mjeseci zatvora bez mogućnosti uvjetnog puštanja (Aktenzeichen 2 Kls 46 Js 374/95 STA Bielefeld) zbog "trivijaliziranja Holokausta" [7].

Niti u jednom od ovih okrutnih suđenja sud nije potrošio niti jednu jedinu sekundu na razmatranje argumenata optuženika. Svaki slučaj preuzet je kao "Offenkundigkeit" ("očiglednost") Holokausta, odnosno kao "dokazna činjenica Holokausta." Ovaj "Offenkundigkeit" vuče svoje korijene još iz 1945., vjerovali ili ne! Prema članku 21 Londonskog statuta u kolovozu 1945., koji je utemeljio proceduralna pravila za Nürnberška suđenja, nije potreban nikakav dokaz za "opće poznate činjenice." Što će biti smatrano "opće poznatom činjenicom" odlučio je naravno sami sud – sud koji, prema riječima glavnog tužitelja Roberta Jacksona, gleda na svoje djelovanje kao "nastavak rata protiv Njemačke" [8].

Dakle, status "Offenkundigkeit" u slučaju istrebljenja Židova s milijunima žrtava, jednostavno se gleda kao "opće poznata činjenica," za koju danas nema nikakvih drugih dokaza osim "ispovjedi" i "svjedočenja očevidaca."

Sva ova suđenja krše osnovna prava na slobodno izražavanje mišljenja koja su zajamčena ustavima svih zemalja koje su uključene. Također je protuzakonito zabraniti optuženiku priliku da dokaže istinitost svojih izjava; naprotiv, izvješća stručnjaka o tehničkim nemogućnostima izvođenja navedenih masovnih ubojstava uvijek su odbacivana uz oslanjanje na "Offenkundigkeit" Holokausta.

Općenito, činjenica da su pravnici nadležni u donošenju odluka od povijesne važnosti je groteskna. Evo jednog primjera.

U knjizi *Hat Karl der grosse Je Gelebt?*[9], münchenski znanstvenik Herbert Illig osporava postojanje Karla Velikog i utvrđuje da je cijelo razdoblje između 614. i 911. rezultat mašte. Cijeli ovaj period od 297 godina, zajedno s Karlom Velikim i svim povijesnim osobama tog razdoblja, navodno su izmislili krivotvoritelji povijesti radi političkih razloga. Odsutnost bilo kakvih objekata izgrađenih tijekom ovih tri tzv. “stoljeća Mračnog doba” su logična posljedica nepostojanja ovog razdoblja povijesti: analize arhitektonskih spomenika pokazuju da je nekoliko objekata koji su navodno bili izgrađeni u tom periodu, u stvarnosti, izgrađeno kasnije.

Zbog nedovoljnog poznavanja povijesti ranog Srednjeg vijeka s naše strane, suzdržat ćemo se od izražavanja mišljenja u vezi Illigove knjige. Ako se dokaže da su njegovi argumenti čista fantazija, biti će ignorirani. Iako se pokažu ispravnima, autor će prije ili kasnije biti proglašen genijem. Postoji još jedna mogućnost, a ta je da je Karlo Veliki zapravo postojao, ali nikad nije napravio niti jedno herojsko djelo koje mu se pripisuje. U tom slučaju, Illigov rad još bi uvijek imao prvobitni utjecaj na pisanje povijesti ističući svoje nedostatke – posebno na pretjerano slijepo povjerenje u pouzdanost zastupljenih izvora.

Jedna stvar je sigurna: Illig nikada neće biti odveden pred sud zbog svoje knjige. Niti jedan sudac neće ga strpati u zatvor zbog “poricanja genocida nad poganima,” iako, negirajući postojanje Karla Velikog, on ustvari negira masovno ubojstvo saksonskih pogana, koje mu je pripisano.

Ukratko, Karlo Veliki, ili bilo koja druga povijesna ličnost, mogu biti predmet istraživanja s potpunom slobodom i u najširem opsegu. Ova tvrdnja vrijedi za sve druge periode povijesti, osim za Drugi svjetski rat i posebice, za sudbinu Židova pod režimom Trećeg Reicha. Ova činjenica sama bi trebala potaknuti svaku zdravorazumnu osobu na duboku sumnju: “istina” koja zahtjeva zaštitu kaznenog prava obično se ispostavi kao laž.

Propast službene verzije povijesti

“Povjesničari su samo interpretirali Holokaust. Stvar je u tome da se to mora istražiti.”

Ulrich Herbert, Njemački povjesničar, *Frankfurter Rundschau*, 13. veljače 1997., str. 7.

Lausanne dnevnik *Nouveau Quotidien*, izdan 2. i 3. rujna 1996. objavio je dva članka povjesničara Jacquesa Baynaca (anti-revizioniste). Prvi nosi obećavajući naslov “Kako su povjesničari okrenuli posao ušutkavanja revizionista prema sudovima.” To znači: progon revizionista od strane vlasti je logična posljedica nesposobnosti ortodoksnih povjesničara da odgovore revizionistima s bilo kakvim protuargumentom. Dok revizionisti ISTRAŽUJU Holokaust, povjesničari ga jednostavno INTERPRETIRAJU. Činjenice su nevažne.

Odličan primjer toga moguće je vidjeti u knjizi Gunnara Heinsohna *Warum Auschwitz?* (Zašto Auschwitz) [10]. Na samom početku knjige Heinsohn spominje navodnu Himmlerovu naredbu izdanu 25. studenog 1944. za rasklapanje plinskih komora u Auschwitzu. Ova Himmlerova naredba desetljećima proganja literaturu o Holokaustu. Nijedan izvor za nju nikada nije naveden, budući da takva naredba nikada nije nađena. Ne znamo koji je povjesničar osmislio ovu laž, budući da brbljavci o Holokaustu jednostavno kopiraju sve njihove besmislice iznova.

S lažnom ozbiljnošću Heinsohn nabraja “240 poznatih teorija o Auschwitzu” i komentira ih na kraju knjige (“teorija br. 20: Auschwitz kao kazna za Židove zbog obožavanja ženskih božanstava.” Teorija br. 33: “Auschwitz kao priprema za obnovu Izraela tako da se svi preživjeli Židovi mogu okupiti zajedno i ispuniti uvjete za dolazak posljednjeg dana kroz kršćanskog boga,” itd., itd.). On konačno dolazi do zaključka da je Hitler želio istrijebiti Židove jer se nadao da će “nestankom židovskog mesa i krvi nestati zakon svetosti života i zapovjedi ljubavi i pravde. On

je želio stvoriti pravo na ubijanje, kako bi osigurao strateške prednosti u osvajanju životnog prostora za Nijemce.”

U Srednjem vijeku znanstvenici su se bavili složenim sporovima o tome koliko najviše anđela može plesati na glavi igle. Postojanje anđela nikada nije dovedeno u pitanje i nikada nije dokazano, ono je jednostavno usvojeno kao činjenica. Pisci o Holokaustu ponašaju se na isti način. Postojanje “tekuće trake istrebljenja” je usvojeno kao činjenica, bez iskazivanja ikakve potrebe za dokazima. Daljnja nagađanja nastavljena su u vakuumu, daleko od povijesne stvarnosti, na psihološkim i sociološkim čimbenicima koji su doveli do tekuće trake za ubijanje Židova u Trećem Reichu,” itd., itd., baš kao i srednjovjekovni znanstvenici koji su nagađali o spolu i broju anđela koji plešu na glavi igle.

Revizionisti postavljaju mnogo različitih pitanja, kao npr.: Što o Auschwitzu pokazuju dokumenti? Koliko su pouzdani očevici? Koliki su kapaciteti krematorija? Koliko brzo isparava Ciklon B i na kojoj temperaturi? Da li su “plinske komore” imale efikasne ventilacijske sustave? Kako je Ciklon B ulazio u “plinske komore?” Ima li ikakvih tragova cijanida na uzorcima žbuke iz “plinskih komora?”

Drugim riječima, s jedne strane stoje razum i logika, s druge strane primitivno praznovjerje. Nema mogućnosti kompromisa između dviju suprotstavljenih strana, zato su povjesničari okrenuli posao ušutkavanja revizionista prema sudovima.

---

[1] Paul Rassinier, *Le Drame des juifs européens*, Les Sept Couleurs, 1964., ponovno tiskano od La Vieille Taupe, Paris, str. 79.

[2] Serijal *Weltwoche,* „Auschwitz und die 'Auschwitz-Lüge'“, 9. 16. i 23 prosinca 1993., 3 članka.

[3] Do sada (početak 1997.) su Švicarska, Belgija i Španjolska usvojile ušutkivačke anti-revizionističke zakone, kao dodatak Francuskoj, Njemačkoj i Austriji. Ipak se čini da u Belgiji i Španjolskoj postoji vrlo mala opasnost od provođenja ovih zakona, zasada.

[4] „Loi Gayssot“, vidi Éric Delcroix, *La Police de la Pensée contre le Révisionisme*, RHR, Clombes Cedex/F. 1994.

[5] Vidi Günther Anntohn/Henri Roques, *Der Fall Günter Deckert*, DADC, Germania Verlag, Weinheim 1995.

[6] Vidi Herbert Verbeke (izdavač) *Kardinalfragen zur Zeitgeschichte*, Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1996.

[7] Usporedi izdanje br. 69 *Historische Tatsachen*.

[8] Govor tužioca Jacksona prije suđenja, 26. srpnja 1946.

[9] Herbert Illig, *Hat Karl derGgrosse je gelebt?*, Mantis Verlag, Graefeling, 1995.

[10] Gunnar Heinsohn, *Warum Auschwitz?*, Rowohl, Hamburg, 1995.

POGLAVLJE IV

ŠTO AKO SU REVIZIONISTI U PRAVU?

Pretpostavimo ta je službena "istina" o Holokaustu laž i da su revizionisti u pravu. Rezultat bi bilo priznanje da je stvarno postojao PROGON ŽIDOVA u Trećem Reichu, ali ne i njihovo namjerno ISTREBLJENJE; da su plinske komore i upotreba ispušnih plinova iz vozila izmišljotina zvjerske propagande, baš kao i odsijecanje ruku maloj djeci tijekom Prvog svjetskog rata; da nije pet do šest milijuna, već manje od jednog milijuna Židova umrlo u područjima pod kontrolom Njemačke; da je samo mali broj židovskih žrtava ubijen, dok su ostali umrli većinom od epidemija i oskudice u logorima i getima. Kakvi bi bili rezultati ovog otkrića? Njih je lako zamisliti:

- Val anti-židovskih osjećaja širom svijeta,
- Val nacionalizma u Njemačkoj: političari, intelektualci, povjesničari i novinari bili bi prezreni od vlastitog naroda;
- Obnovljena mogućnost objektivne rasprave o nacionalsocijalizmu. Kao rezultat toga, mogli bismo čak posuditi neke od njegovih konstruktivnih mjera koje se bave problemima nezaposlenosti, opadajućeg nataliteta i raširene upotrebe droga.
- Nacionalizam, u smislu istinskog predstavljanja nacionalnih interesa i obrane nacionalnog identiteta, povratio bi svoju legitimnost. Nijemci bi opet mogli reći bez srama "Njemačka za Nijemce!" Francuzi bi opet mogli bez srama reći "Francuska za Francuze!" Nestali bi psihološki i politički čimbenici koji su omogućili masovnu invaziju iz zemalja Trećeg svijeta;
- Vladari i manipulatori javnog mišljenja bili bi diskreditirani, ne samo u Njemačkoj, već na cijelom Zapadu. Ljudi bi se upitali zašto je cijela ova šarada bila pod cenzurom i poduprta

silom kroz toliko desetljeća, i u čijem interesu. Povjerenje u vladajuću kliku bilo bi opasno poljuljano u vrijeme kad na ozbiljnu socijalnu i ekonomsku krizu "demokracija" nema odgovor.

Vidimo da bi opća spoznaja o Holokaustu kao laži imala razorne posljedice, ne samo za međunarodno Židovstvo i Izrael, nego i za političku i intelektualnu kliku u cijelom Zapadnom svijetu, a posebno u Njemačkoj! Rezultat bi bio povrat svih vrijednosti, da iskoristimo izraz Nietzschea. Sve bi bilo drugačije. Sve bi se moralo ponovo ispitati.

Što se zaista dogodilo?

Prije 1941: Vlada Reicha zahtjeva iseljenje Židova

Politika NSDAP-a u pogledu Židova bila je usmjerena na postupno smanjenje njihovog utjecaja u Njemačkoj i primoravanje da se isele u što je moguće većem broju. Ovom prvom cilju služio je čitav niz propisa i zakona usvojenih početkom 1933. godine, koji su uz pomoć visokih kvota ograničavali broj Židova među odvjetnicima, liječnicima itd., a također su ograničavali ekonomska i politička prava Židova. Ovakav postupak bez nasilja trajao je sve do 1938.; sve do "Kristalne noći" [1] niti jedan Židov nije poslan u logor samo zato što je Židov. Ako su Židove slali u logore onda je to bilo zbog njihove militantne anti-vladine političke aktivnosti ili zbog počinjenog zločina [2].

Da bi poduprli iseljenje Židova, nacionalsocijalisti blisko su surađivali sa cionističkim organizacijama, koje su bile zainteresirane za naseljavanje Palestine Židovima u što većem broju. Ova suradnja između nacionalsocijalista i cionista u potpunosti je dokumentirana od strane nekoliko autora [3], a koliko je nama poznato nitko ju ne osporava.

Naseljavanje Židova u Palestini teklo je vrlo sporo zbog toga što su u svom mandatu Britanci priječili njen tijek; većina njemačkih Židova

preferirala je druge zemlje za useljenje, posebno SAD. Ali SAD je također postavio zapreke useljenju Židova [4].

Usprkos tome, do 1941. je velika većina njemačkih i austrijskih Židova bila iseljena.

Poslije 1941: masovne deportacije u logore i geta.

Godine 1941. iseljavanje Židova bilo je službeno zabranjeno. Ipak, ova zabrana nije uvijek bila zastupljena u praksi. Deportacija Židova u radne logore i geta započela je 1941. Ovo se dogodilo iz dva posebna razloga: prvi, Nijemci su trebali radnu snagu, budući da je većina muškaraca bila poslana na bojište; drugi, Židovi su bez sumnje predstavljali prijetnju za sigurnost. Židov Arno Lustiger, bivši pripadnik pokreta otpora koji je prošao mnoge logore, ponosno je izjavio da su Židovi predstavljali 15% aktivista pokreta otpora, a Židovi su u to vrijeme u Francuskoj činili manje od 1% populacije. Komunistička špijunska organizacija “Crvena kapela” koja je nanijela velike gubitke Njemačkoj, sastojala se većinom od Židova [5].

Ostale države internirale su sumnjive manjine s daleko manjim obrazloženjima: dakle, u SAD-u su sve osobe japanskog podrijetla, čak i one s američkim putovnicama, bile internirane u logore [6]. Ovo je učinjeno iako nikad nije postojao nijedan slučaj špijunaže ili diverzije američkih Japanaca, kako je desetljećima kasnije priznao Ronald Reagan.

U zemljama pod kontrolom Njemačke Židovi nisu stradali od deportacije u jednakoj mjeri. Naročito se grubo postupalo prema Židovima u Nizozemskoj, odakle ih je protjerano oko dvije trećine. S druge strane, prema Sergeu Klarsfeldu, samo 75 721 Židov je deportiran iz Francuske. Ovo odgovara približno jednoj petini ukupne židovske populacije u to doba [7]; mnogi od njih nisu deportirani zbog njihove religije ili rase, već zbog toga što su bili kriminalci ili borci pokreta otpora. Ovo je također često dovodilo i do deportacija ne-Židova.

Smrtnost u logorima i njeni uzroci

Smrtnost u logorima bila je izuzetno velika većinu vremena. Većina žrtava posljedica je bolesti. Najopasnija od njih bila je epidemija tifusa, bolesti koju su prenosile uši. U borbi protiv uši korišten je Ciklon B, kao i drugi proizvodi.

U Auschwitzu, najvećem konc-logoru ("logor smrti" je neispravan izraz) epidemija tifusa bila je posebno opasna u kasno ljeto i ranu jesen. Epidemija je dosegla svoj vrhunac između 7. i 11. rujna 1942. s prosječnim brojem od 375 umrlih zatvorenika na dan. Do polovice siječnja 1943. Nijemci su uspjeli svesti ovu brojku na 107 umrlih na dan, ali je broj umrlih do sredine svibnja opet porastao na 298 [8].

U zapadnim logorima najgori period bio je tijekom završetka rata, kada je od epidemija bolesti masovno umiralo desetine tisuća žrtava. U isto vrijeme, zbog savezničkog bombardiranja njemačka infrastruktura je potpuno propala, što je dovelo do nedostatka lijekova, hrane, smještaja i ostalog u logorima. U svojim memoarima, Chuck Yeager, prvi pilot koji je probio zvučni zid, opisao je kako je njegova eskadrila dobila naredbe da pucaju na sve što se miče [9]:

> "Njemačka nije jednostavno mogla biti podijeljena na nevine civile i vojnike. Poslije svega toga, zemljoradnik koji je bio na polju krumpira hranio je njemačke vojnike."

To znači da je glad namjerno stvarana od strane Saveznika kroz okrutna i nezakonita masovna bombardiranja; ovi isti Saveznici potom su licemjerno zauzeli pozicije sudaca nad pokorenim neprijateljem, zbog toga što nisu zatvorenicima u konc-logorima donosili dovoljno hrane!

Posebno loši uvjeti vladali su u travnju 1945., kada su Britanci u Bergen-Belsenu pronašli tisuće živih kostura i nezakopanih tijela. Ove fotografije konstantno se skrivaju od očiju javnosti u neprekidnim propagandnim kampanjama, do dana današnjeg. Koje su činjenice?

Zapovjednik logora Josef Kramer opetovano je glasno protestirao svojim nadređenima zbog slanja novih zatvorenika u prenapučeni logor Belsen; njegovi protesti su ignorirani. Umjesto da su jednostavno ostavili zarobljenike u istočnim logorima da ih pronađu Sovjeti, nacionalsocijalisti su ih evakuirali na zapad i rasporedili u logore kako nijedan vojnik ili radnik ne bi dospio u ruke Sovjeta. Budući da su željezničke pruge bile gotovo potpuno uništene, evakuacija je često trajala tjednima, prilikom čega su mnogi zatvorenici umrli na putu od hladnoće. U logorima u koje su došli novi zarobljenici uvjeti su se počeli svakodnevno pogoršavati.

U Belsenu su se jako raširili tifus i dizenterija, a nestašica hrane postala je kritična.

Što je Kramer trebao učiniti? Pustiti zatvorenike da šire epidemije među civilima? Tko bi ih tek tada hranio? Da li je trebao zajedno s političkim zatvorenicima pustiti i kriminalce, pa da oni zajedno jurnu na lokalno stanovništvo? Kramer je odlučio pričekati. Mogao je pokušati pobjeći u Južnu Ameriku s novcem uzetim od zarobljenika, ali je vjerovao u britanski “fair-play.” Međutim svoju naivnost je skupo platio. Saveznički tisak proglasio ga je “Zvjerkom iz Belsena,” a nedugo zatim je pogubljen nakon sudske farse [10].

Nerazmjerno veliki broj žrtava umro je tijekom zadnjih mjeseci rata u drugim logorima. U Dachau je između siječnja i travnja 1945. umrlo 15 389 ljudi, odnosno veći broj nego za vrijeme trajanja cijelog rata (12 060 umrlih zatvorenika između 1940. i 1944.). Još 2000 je umrlo nakon oslobođenja Dachaua od strane Amerikanaca [11].

Budući da je Holokaust, odnosno planirano istrebljenje Židova, trebalo biti zaustavljeno u jesen 1944. [12], veliki broj mrtvih u logorima 1945. ne dokazuje ništa u pogledu “masovnog istrebljenja” Mase mrtvih zabilježene na fotografijama su tragična ali neizbježna posljedica raspada Njemačke te stoga nemaju nikakve veze s planiranim genocidom, što je

suprotno savezničkom bombardiranju Njemačke i japanskih civila. Uništenje jednog malog grada kao što je Pforzheim, nešto prije završetka rata, uzrokovalo je 17 000 mrtvih [13]. Više je ljudi poginulo u jednoj noći u veljači 1945. (većina je živa izgorjela) nego u Dachauu u 9 godina (između 1933. i kasne 1944.).

Naravno Židovi su umirali i izvan konc-logora. Prema jednom židovskom izvoru u getu Łodza je umrlo ukupno 43 411 ljudi između jeseni 1939. i jeseni 1944. U varšavskom getu je do ustanka (proljeće 1943.) zabilježeno 26 950 žrtava [14]. Neki od tih ljudi umrli su prirodnom smrću (npr. starost). Drugi Židovi umrli su u borbama ili tijekom evakuacije.

Masovna strijeljanja na Istočnom bojištu

Konačno, nijednom revizionistu ne bi palo na pamet da porekne da je mnogo Židova strijeljano na Istočnom bojištu. Ali što zapravo znači riječ “mnogo?” 20 000? 50 000? 100 000? To ne znamo, zbog nedostatka pouzdanih materijala (Izvještaji *Einsatzgruppen-a*, koji su navodno dokaz da je milijun ljudi ubijeno na Istočnom bojištu, bit će razmatrani kasnije). Ova strijeljanja su bila neizbježna reakcija na ubojiti ilegalni partizanski rat koji su Sovjeti pokrenuli iza njemačkih linija. Nijemci su postupili isto kao i Francuzi u Alžiru, Amerikanci u Vijetnamu i Sovjeti u Afganistanu: s okrutnom brutalnošću uzrokujući mnogo mrtvih među civilima. Naravno, partizani su strijeljani (što je dopušteno međunarodnim zakonom); naravno bilo je čestih ubijanja zatočenih, među kojima je bilo i Židova i ne-Židova. Mnogi drugi Židovi ubijeni su kao “osumnjičeni boljševici,” iako nisu bili ni partizani ni zarobljenici (baš kao i Amerikanci koji su desetljećima kasnije bombardirali “sumnjive zone Vijetkonga” napalmom, ubijajući nebrojeno bespomoćnih civila neopisivom okrutnošću).

U SSSR-u kao i drugdje, postotak Židova među naoružanim partizanima daleko je nadmašivao njihov broj u populaciji; ova činjenica s ponosom se spominje u židovskoj literaturi [15]. Razlog zbog kojeg je toliko

Židova među mrtvima na sovjetskim teritorijima pod njemačkom okupacijom je partizanski aktivizam, a ne rasna netrpeljivost.

Da rezimiramo: Židovi su teško patili tijekom Drugog svjetskoh rata i pretrpjeli su teške gubitke. Ali ljudi pate i umiru u svakom ratu. U Dresdenu je tijekom jedne noći u strašnim mukama poginulo 250 000 ljudi, od čega je veliki broj njih živ izgorio ili zatrpan pod ruševinama. Stotine tisuća Rusa umrlo je od gladi u Staljingradu, 180 000 poginulo je za vrijeme rušenja varšavskog geta nakon ustanka. Nisu patili samo zarobljenici u logorima, patili su također i njemački i ruski vojnici na bojišnicama.

Da li je stradavanje Židova tijekom Drugog svjetskog rata "jedinstveno?" Da li je postotak židovskih gubitaka daleko veći od ostalih ljudi koje je rat pogodio? Da bi smo odgovorili na ova pitanja moramo se vratiti na dokaze navodnog "Holokausta."

---

[1] Na temu Kristalne noći vidi, kao tipični rad ortodoksnog povjesničara H. Graml, *Der 9 November 1938. 'Reichskristallnacht'*, Bonn, 1958., a kao revizionistički rad Ingrid Weckert, *Feuerzeichen* (Grabert, 1981.).

[2] Da niti jedan Židov nije deportiran u konc-logor tijekom početaka NS režima, potvrdio je neosporan izvor, židovski profesor Arno Mayer (*Der Krieg as Kreuzzug*, Rowohlt, 1989., str. 200).

[3] Dva standardna rada na temu suradnje Cionista i Nacionalsocijalista su Edwin Black-ova *The Transfer Agreement* (New York/London, 1994.), kao i Francis Nicosia-ina *Hitler und der Zionism's* (Druffel, Leoni, 1989.). Kratki sažtak važnih čimbenika dan je u knjizi Ingrid Weckert *Aswanderung der Juden aus dem Dritten Reich* (Nodwind verlag, Molevej 12, Kollund/DK). Heinz Hoehne također raspravlja o ovoj temi u svom standardnom radu o SS-u (*Der Orden unter dem Totenkopf*, Gondrom, 1990.).

[4] U vezi ovoga usporedi Ingrid Weckert, *Auswamderung...* (vidi pod [3]).

[5] Na temu „Crvene kapele" vidi primjerice Gerd Sudholt, *Das Geheimnis der Roten Kapelle*, Druffel, Leoni, 1979.

[6] *Historische Tatsachen*, br. 41.

[7] Serge Klarsfeld, *Le Mémorial de la Déportation des Juifs de France*, Beate Klarsfeld Foundation, Brussels/new York, 1982.

[8] Na temu podataka o smrtnosti u Auschwitzu vidi Jean-Claude Pressac, *Der Krematorien von Auschwitz*, Piper, 1994., str. 193.

[9] Chuck Yeager, *Yeager: An Autobiography*, Bantam Books, New York, 1985., str. 79.

[10] Za Bergen-Belsen i Josefa Kramera vidi *Journal of Historical Review*, Post Office Box 2739, New Port beach, CA, USA, proljeće 1995., kao i Robert Lenski, *Der Holocaust vor Gericht*, Samisdat Publishers, 206 Carlton Street, Toronto, Canada, 1993., str. 197, ff.

[11] Za statistike smrtnosti u Dachau vidi Paul Berben, *Dachao, the Official History*, The Norfolk Press, London, 1975.

[12] Prema *Enzyklopaedie des Holocaust* (str. 118) ubijanja plinom zaustavljena su u listopadu 1944.

[13] Erich Kern, *Verbrachen am deutschen Volk*, K.W. Schuetz, 1983., str. 150/151.

[14] *Historische Tatsachen*, br. 36.

[15] Usporedi opis u *Enzyklopaedie des Holocaust*, str. 1584 ff.

POGLAVLJE V

OH, KOLIKO ZAPETLJANIH MREŽA MI TKAMO...

Ako pažljivo proučimo izjave i brojke koje su tijekom posljednjih desetljeća dali ortodoksni povjesničari, postaje očito da dolazi do opće zbrke i da se službena verzija Holokausta neprekidno mijenja. To podsjeća na roman Georgea Orwella *1984.*, gdje dužnosnici stranke neprekidno prepisuju činjenice. Evo nekoliko značajnih primjera:

Broj žrtava u Auschwitzu

Počnimo sa statistikama smrti u Auschwitzu [1]. Slijedeće brojke odnose se na broj mrtvih u najvećem konc-logoru:

- **9 milijuna ljudi**, prema filmu *Nuit et Brouillard* [2];
- **8 milijuna ljudi**, prema izvještaju francuskog Ureda za istraživanje ratnih zločina [3];
- **7 milijuna ljudi**, prema bivšem židovskom zarobljeniku Raphaelu Feigelsohnu [4];
- **6 milijuna ljudi**, prema židovskom izdavaču Tiberu Kremeru [5];
- **5 milijuna ljudi**, uključujući 4,5 milijuna Židova, prema *Le Monde*-u iz 20. travnja 1978.;
- **4 milijuna ljudi**, prema Nürnberškom tribunalu [6];
- **3,5 milijuna ubijenih plinom**, od čega 95% Židova te "mnogi" drugi koji su umrli zbog drugih razloga, prema židovskom filmskom režiseru Claudeu Lanzmannu [7];
- **3 milijuna ljudi**, uključujući 2,5 milijuna ubijenih plinom i to samo do 1. prosinca 1943. prema priznanju prvog zapovjednika logora Auschwitz Rudolfa Hössa [8];
- **2,5 milijuna ljudi**, prema svjedočenju bivšeg zatvorenika Rudolfa Vrbe [9];

- **2 do 3 milijuna ubijenih Židova**, kao i tisuće ne-Židova prema priznanju SS-ovca Perya Broada [10];
- **1,5 do 3,5 milijuna Židova ubijenih plinom** samo između travnja 1942. i travnja 1944., prema izraelskom "stručnjaku za Holokaust" Yehudi Baueru 1982. [11];
- **2 milijuna Židova ubijenih plinom**, prema tvrdnjama Lucy Dawidowicz [12];
- **1,6 milijuna ljudi**, uključujući i 1 352 980 Židova, prema tvrdnjama Yehude Bauera [13];
- **1,5 milijuna ljudi**, prema tvrdnjama poljske Vlade 1995. [14];
- **Približno 1,25 milijuna ljudi**, uključujući 1 milijun Židova, prema tvrdnjama Raula Hilberga [15];
- **1 do 1,5 milijuna ljudi**, prema tvrdnjama Jean-Claudea Pressaca 1989. [16];
- **800 000 do 900 000 ljudi**, prema tvrdnjama židovskog povjesničaru Geralda Reitlingera [17];
- **775 000 do 800 000 ljudi**, uključujući 630 000 Židova ubijenih plinom, tvrdnjama Jean-Claudea Pressaca 1993. [18];
- **630 000 do 710 000 ljudi**, uključujući 470 000 do 550 000 Židova, tvrdnjama Jean-Claudea Pressaca 1994. [19].

Kao što vidimo, broj žrtva se kroz godine konstantno smanjuje. Usprkos tome brojka od 5 do 6 milijuna žrtava Holokausta se ne mijenja! Od navedenih 5 do 6 milijuna možete oduzeti stotine tisuća, pa čak i milijune žrtava, ali konačni rezultat je uvijek isti! To je matematika Holokoausta!

Na kakav dokument, na kakva istraživanja masovnih grobnica se oslanjaju zagovornici istrebljenja u mahnitom smanjivanju broja žrtava? Ni na kakve! Sve gore navedene brojke su čista izmišljotina bez ikakve veze s dokumentiranom realnošću Auschwitza. Revizionisti su dali procjene broja žrtava na približno 150 000 (prema Robertu Faurissonu) i 160 000 do 170 000 (prema Carlu Mattognu) i to bez ikakvog ubijanja plinom. To još uvijek iznosi 40 % od ukupno registriranih zatvorenika u Auschwitzu. Epidemije, ponajviše tifusa, bile su glavni uzrok ovako velikog broja umrlih u Auschwitzu.

Sapun od masti Židova

Na suđenju u Nürnbergu Sovjeti su tvrdili da su Nijemci proizvodili sapun od masti ubijenih žrtava [20]. Ova djetinjasta horor-priča proganjala je svjetske medije desetljećima, poput čudovišta iz Loch Nessa. Ovu priču je s pjesničkim nadahnućem ukrasio Simon Wiesenthal [21].

> "Tijekom zadnjih tjedana ožujka (1946.), rumunjske novine objavile su jednu neobičnu vijest: u malom rumunjskom gradu Folticini, ceremonijalno je i uz sve počasti, sahranjeno 20 sanduka sapuna na židovskom groblju. Ovaj sapun nedavno je nađen u skladištu bivše njemačke vojske. Na sanducima su bili natpisi RIF "čista židovska mast." Ove kutije bile su namijenjene SS-u. Papir od omota s potpuno ciničnom objektivnošću otkriva da je sapun napravljen od tijela Židova.

Začudo, pedantni Nijemci zaboravili su opisati da li je sapun napravljen od djece, djevojaka, muškaraca ili starijih osoba... Nakon 1942. ljudi u Vladi vrlo dobro su znali što je značio RIF. Civilizirani svijet možda ne može ni vjerovati kakve su radosne misli o ovom sapunu imali nacisti i njihove žene u Vladi. Za svaki komad sapuna kažu da je to Židov koji je čarolijom pretvoren u njega kako bi se spriječilo da izraste drugi Freud, Ehrlich ili Einstein... Pokop ovog sapuna u rumunjskom selu može podsjećati na nešto nadnaravno. Začarana patnja sadržana u ovom malom objektu koji se svakodnevno koristi uzdrmava već odavno otvrdnulo srce čovjeka u 20. stoljeću. U atomskom dobu, povratak srednjovjekovnog vještičjeg kotla može se činiti kao priviđenje, a ipak to je istina!"

Godine 1990. izraelski stručnjak za Holokaust Shmul Krakowski priznao je da je priča o sapunu od židovske masti legenda. Zatim je još nadodao, s bezgraničnim negativizmom, da su Nijemci odgovorni za izmišljanje takve bajke kako bi se maltretirali Židovi [22].
Princip je, naravno, uvijek isti: "Nijemci su uvijek krivi."

Nacističke metode istrebljenja

Ako pratimo evoluciju Holokausta kroz godine, počevši od 1942., uočavamo brojna iznenađenja, koja dolaze jedno za drugim. Konkretno, bezbroj načina masovnog ubijanja koji su vrlo detaljno opisani, a o kojima u kasnijoj literaturi nema ni riječi. Evo nekoliko primjera:

a) Pneumatski čekići

Ova metoda opisana je u izvješću poljskog pokreta otpora o Auschwitzu [23]:

> "Kada su zatvorenici išli raditi, odvodili su ih u dvorište gdje su se vršile egzekucije "pneumatskim čekićem." Zatvorenicima su vezali ruke iza leđa te ih jednog po jednog, gole, dovodili u dvorište. Postavili bi ih ispred cijevi zračnog pištolja koji je nečujno opaljivao. Čekić bi smrskao lubanju, a komprimirani zrak uništio mozak."

b) Električne kupke

Kako je opisano u izvještaju poljskog pokreta otpora, slijedeća metoda je također često korištena u Auschwitzu [24]:

> "Prema izvještaju narednika SS-a, broj žrtava u električnim komorama neslužbeno je iznosio do 2500 na jednu noć. Ubijanja su se vršila u električnim kupkama..."

c) Ubojstva na električnoj pokretnoj traci

Još jedna metoda je opisana u *Pravdi* 2. veljače, pet dana nakon oslobođenja Auschwitza:

> “Oni (Nijemci) su otvorili takozvane “stare grobove” na istočnom dijelu logora, maknuli su trupla i sakrili sve tragove pokretne trake za ubijanje na kojoj je ubijeno stotine ljudi električnom strujom.”

d) Atomske bombe

Na Nürnberškom procesu američki tužilac Robert Jackson dao je slijedeću izjavu [25]:

> “Podignuto je malo selo s privremenim građevinama u koje je bilo smješteno 20 000 Židova. Pomoću ovog novog oružja za uništenje gotovo trenutačno je izbrisano tih 20 000 ljudi, na način da od njih nije ostalo ni traga; korišteni eksploziv razvijao je temperaturu od 400 do 500 stupnjeva Celzija.”

e) Spaljivanje živih ljudi

Elie Wiesel, nagrađen Nobelovom nagradom 1986., bio je zatvorenik Auschwitza od proljeća 1944. do siječnja 1945. U svojim memoarima o logoru, *La Nuit*, objavljenom 1958., nikada nije spomenuo plinske komore, niti jednom jedinom riječju, iako se tvrdi da je tijekom njegovog boravka u logoru plinom ubijeno 400 000 mađarskih Židova. (U njemačkom izdanju knjige pod naslovom *Die Nacht zu begraben, Elischa,* plinske komore se čudom pojavljuju, iz prostog razloga što kad god bi se u originalnoj verziji pojavila riječ “crématoire,” prevoditelj bi ju odmah krivo preveo kao “Gaskammer” (plinska komora, op.a)). Prema Wieselu, Židovi su istrebljivani na slijedeći način [26]:

> “Nedaleko od nas uzdizali su se plamenovi iz jame, ogromni plamenovi. Nešto su tamo spaljivali. Kamion bi došao do jame i izbacio teret u nju. To su bila mala djeca. Novorođenčad! Da, vidio sam to svojim očima... Djecu u plamenu (da li je čudno da san izbjegava moje oči otada?). Mi smo također išli tamo. Nešto dalje bila je još jedna veća jama, za odrasle. “Oče,” rekao sam, “ako je

> tako onda ne želim više čekati. Bacit ću se na električnu ogradu. To je bolje nego ležanje satima u plamenu.”

O tome kako je mali Elie čudom preživio ležanje u vatri otkrit ćemo kasnije.

f) Parne komore

U prosincu 1945. na suđenju u Nürnbergu iznesena je slijedeća optužba u vezi masovnih ubijanja u Treblinki [27]:

> “Sve žrtve morale su skinuti odjeću i obuću koja se skupljala nakon što su sve žrtve, u prvom redu žene i djeca, odvedeni u komore smrti... Nakon što su bile potpuno ispunjene, komore su se hermetički zatvorile i para je puštena unutra. Nekoliko minuta kasnije sve je bilo gotovo... Iz zaprimljenih izvještaja može se pretpostaviti da je nekoliko stotina tisuća Židova istrijebljeno u Treblinki.”

g) Gušenje isisavanjem zraka iz komora smrti

Ovu metodu, korištenu u Treblinki, opisao je sovjetski Židov Vassily Grossman [28].

h) Negašeno vapno

Prema očevicu Janu Karskom, u Belzecu su Židove ubijali na slijedeći način [29]:

> “Podovi vagona bili su prekriveni debelim slojem bijelog praha. Bilo je to negašeno vapno. Negašeno vapno je jednostavno kalcijev oksid koji je dehidratiziran. Svatko tko je vidio miješanje cementa zna što se događa kad se voda prolije po vapnu. Mješavina mjehurića i pare pri miješanju praha s vodom oslobađa veliku količinu topline. Ovdje je vapno imalo dvostruku ulogu u

nacističkoj ekonomiji brutalnosti. Vlažna koža koja je došla u kontakt s vapnom brzo je isušena i spaljena. Zarobljenici su u vagonima doslovno nasmrt spaljeni prije čega im je meso dugo izjedano do kosti. Dakle, Židovi bi "umirali u agoniji," ispunjajući tako Himmlerovo obećanje "prema želji Führera," dano u Varšavi 1942. Pored toga, vapno je sprječavalo širenje bolesti od raspadajućih tijela. Ono je bilo učinkovito i jeftino, savršeno odabrana tvar za svoju svrhu.

Bila su potrebna tri sata da se napuni cijeli vlak ponavljanjem ovog postupka. Bio je već sumrak kada je 46 vagona bilo spremno (prebrojao sam ih). S jednog na drugi kraj vlaka, nakrcanog drhtavim mesom, činilo se kao da vlak vibrira, tutnji i skače kao začaran. Bilo je čudnih trenutaka mirnoće, a onda bi opet vlak počeo zavijati, jecati i cviliti. Unutar logora ostalo je nekoliko mrtvih tijela i nekoliko onih u završnoj agoniji smrti. Njemački policajci ležerno su hodali uokolo s pištoljima iz kojih je izlazio dim, pucajući u sve što bi i najmanjim pomakom odavalo znakove života. Uskoro nitko nije bio živ. U sada tihom logoru jedini zvukovi bili su odjeci nečovječnih urlika iz gibajućeg vlaka. Onda su iščezli i oni. Sve što je sada ostalo bio je smrad izmeta i trule slame, odvratan oštri miris, za koji sam mislio da možda dolazi od velike količine krvi kojom je tlo bilo obojano. Dok sam osluškivao nestajući plač iz vlaka, pomislio sam prema kojoj destinaciji vlak ubrzava. Moj informator objasnio mi je cijeli put u nekoliko minuta. Vlak se vozio oko 80 milja (približno 130 km, op.a) i stao bi na praznom otvorenom polju. Ništa se tada ne događa. Vlak bi mirno stajao, strpljivo čekajući da smrt uđe u svaki kutak njegove unutrašnjosti. Za to je bilo potrebno dva do četiri dana."

Jan Karski je, između ostalog, bio imenovan za šefa društva za "Znanstvena istraživanja Holokausta," zajedno sa Elie Wiesel.

i) Komore s pomičnim podvodnim elektrificiranim podom

Stefan Szende, doktor filozofije, opisuje istrebljivanje Židova u Belzecu sasvim drugačije [30]:

> “Tvornica smrti obuhvaća područje od približno 7 kilometara u promjeru... Vlak nakrcan Židovima ušao bi u tunel u podzemne prostorije tvornice... Goli Židovi bili su dovedeni u goleme dvorane. Nekoliko tisuća ljudi odjednom je moglo stati u taj prostor. Dvorane nisu imale pod. Pod je bio od metala i mogao se pomicati. Podovi ovih dvorana, s tisućama Židova na njima, potapali su se u bazen s vodom koji se nalazio ispod, ali samo toliko duboko da ljudi ne budu potpuno potopljeni. Kada su svi Židovi na metalnoj ploči bili u vodi do bedara, puštena je električna struja u vodu. Nakon nekoliko trenutaka svi Židovi, nekoliko tisuća odjednom, bili su mrtvi. Tada se metalna ploča dizala iz vode. Na njoj su ležala trupla ubijenih. Još jednom je puštena struja te je metalna ploča postala krematorij na kojem su tijela spaljena do pepela. Svaki pojedini vlak doveo je tri do pet tisuća, a nekad i više Židova. Bilo je dana kada je linija za Belzec dopremala dvadeset i više vlakova. Moderna tehnologija trijumfirala je u nacističkom režimu. Problem kako ubiti milione ljudi bio je riješen.”

j) Otrovanje krvi

Ova metoda, opisana u *New York Times-u* 7. veljače 1943. (.”.. plinske komore i stanice za trovanje krvi koje su izgrađene u ruralnim dijelovima...”), čini se da je otišla u zaborav ubrzo nakon što su i izmišljena.

k) Utapanje

Prema izraelskom stručnjaku za Holokaust, Rumunji su u Odessi ubili 144 000 sovjetskih Židova, većinom utapljanjem [31]. O istoj metodi istrebljenja svjedočila je novinarska agencija varšavskog geta, kao i Babi Yar [32].

> “Niti jedan Židov nije ostao u Kijevu, otkad su Nijemci cijelu židovsku populaciju Kijeva bacili u Dnjepar.”

l) Klorovodik, strijeljanja na pokretnoj traci, kipuća voda, kiseline

Tvrdi se da su se ubijanja klorovodikom, kao i strijeljanja na pokretnoj traci vršila u Treblinki [33]. Izvještaji o masakrima s kiselinama i kipućom vodom čine ukupni asortiman metoda ubijanja potpunim [34].

Poklonici istrebljivanja danas više ne žele da ih se podsjeća na sve ove priče. Ipak, u ono doba, one su smatrane “dokaznim činjenicama,” dokazane svjedočenjima “očevidaca,” isto kao i plinske komore koje su stavljene pod zakonske okvire u nekoliko “slobodnih demokratskih” zemalja.

Lokacije plinskih komora

Kada su parne komore, kiselinske kupke, električne komore, pomične platforme, vlakovi s negašenim vapnom i ostalo otišli u zaborav i kada su ih zamijenile “plinske komore,” tada su se povjesničari počeli sporiti oko točnih lokacija tih istih “plinskih komora”:

Prva faza (od 1946.): Gotovo svi logori imali su jednu ili više plinskih komora:

U prvim poslijeratnim godinama tvrdilo se da je “dokazana činjenica” da je gotovo svaki konc-logor imao jednu ili više plinskih komora namijenjenu ubijanju Židova. Na Nürnberškom procesu glavni britanski tužilac Sir Hartley Shawcross je rekao [35]:

> “Ubojstvo provedeno kao masovna proizvodnja u plinskim komorama i pećima Auschwitza, Dachaua, Treblinke, Buchenwalda, Mauthausena, Majdaneka i Oranienburga.”

Također na Nürnberškom procesu svjedočio je češki doktor iz logora Dachau dr. Franz Blaha [36]:

> "Plinske komore bile su gotove 1944. Dr. Rascher me pozvao da ih isprobam na prvim žrtvama. Od 8 do 9 osoba, koliko ih je bilo smješteno u komori, troje ih je još bilo živo, a ostali su bili mrtvi. Oči su im bile crvene, a lica natečena."

Sličan opis plinskih komora u Buchenwaldu dao je neuobičajeno pouzdan "očevidac" Charles Hauter [37]:

> "Brzo provođenje istrebljenja zahtijevalo je posebnu infrastrukturu. Plinske komore odgovarale su ovim zahtjevima svojim različitim izvedbama. Mnoge od njih su pametno izgrađene i poduprte su stupovima od poroznog materijala u kojima se stvarao plin, a potom prodirao u zidove. Druge su bile jednostavnije konstrukcije, ali sve su izgledale lijepo. Bilo je jednostavno uočiti da su arhitekti imali pravo zadovoljstvo izgraditi ih; poduzeli su sve mjere u njihovom planiranju, dopuštajući da sve njihove estetske sposobnosti dođu do izražaja. To su bili jedini dijelovi logora sagrađeni s ljubavlju."

"Priznanja" optuženih također su doprinijela jačanju općeg vjerovanja u postojanje plinskih komora; primjerice u logoru Ravensbrück, gdje je logorski liječnik Percy Treite dao slijedeću izjavu pred sudom [38]:

> "Sjećam se da su mnoge Poljakinje bile ubijene pucnjevima u vrat. Budući da su mnogi od ovih pucnjeva često bili neprecizni postojala je bojazan da bi se žive osobe kremirale zajedno s mrtvima. Zbog toga sam se ja pobrinuo za pristojni način ubijanja, a to su bile plinske komore."

Nezamisliva je svakodnevna pojava u zastrašujućem dvorcu Hartheim blizu Linza, gdje je plinom ubijeno između 1 i 1,5 miliona ljudi, barem prema izjavama zapovjednika logora Franza Ziereisa [39]:

> "SS Gruppenführer Glück naredio je da se slabi zarobljenici proglase psihički bolesnim i da ih se ubije plinom u velikoj zgradi.

> Približno 1 do 1,5 miliona je tamo ubijeno. To mjesto zove se Hartheim i udaljeno je 10 km od Linza u smjeru Passaua."

Druga faza (od kolovoza 1960.): Nije bilo plinskih komora u starom Reichu

Martin Broszat, koji je bio suradnik, a kasnije i direktor Instituta za povijest u Münchenu, 19. kolovoza 1960. u svom pismu uredniku *Die Zeit*-a napisao je slijedeće:

> "Niti u Dachau, niti u Bergen-Belsenu, niti u Buchenwaldu nisu ubijani Židovi niti drugi zatvorenici... Masovna ubijanja Židova plinom započela su 1941. - 42. i odvijala su se isključivo na nekoliko odabranih mjesta koja su za to bila opremljena tehničkim postrojenjima, u prvom redu na okupiranim područjima Poljske (ali nigdje u Starom Reichu): u Auschwitzu, u Sobiboru, Treblinki, Chelmnu i Belzecu."

Zanimljivo, u Broszatovom popisu logora opremljenih plinskim komorama nedostaje Majdanek; dvije riječi "prije svega" vjerojatno su namijenjene izbjegavanju odgovora na pitanje dali su ili nisu postojale plinske komore u Mauthausenu (Austrija) i u Struthof-Natzweilerru (Alsace). U pogledu logora u "Starom Reichu" (Njemački Reich s granicama iz 1937.), Broszat je utvrdio da se ubijanja plinom nisu tamo događala.

Treća faza (od 1983.): Povratak plinskih komora na Zapad

Postojanje plinskih komora u logorima Ravensbrück, Sachsenhausen, Stutthof i drugdje, doživjelo je slavno uskrsnuće 1983. u zajedničkom radu Kogona, Langbeina i Rückerla pod nazivom *Nazionalsozialistische Massentöttungen durch Giftgas* (Nacionalsocijalistička masovna ubojstva pomoću plina, op.a) [40]. Istina, "masovna ubijanja plinom" tamo se nikad nisu dogodila, samo mala "testiranja plinom" s brojkom od nekoliko tisuća žrtava. Ovo je bio kompromis između izjave Broszata i

fundamentalista Holokausta. Autori su jedino štedili suze kad su u pitanju plinske komore u Dachau, Bergen-Belsenu i Buchenwaldu (njih su se odrekli, op.a).

Plinske komore su postojale – ne, nisu – o da, postojale su.

Najpoznatija “nacistička plinska komora” je mrtvačnica Krematorija I u Stammlageru u Auschwitzu (Stallagh, op.a). Milioni turista posjetili su ovu prostoriju. Pretpostavlja se da su između 1941. i 1942. ovdje ubijani i Židovi i sovjetski zarobljenici s Ciklonom B. Farmaceut i amaterski povjesničar Jean-Claude Presac, kojeg su poklonici istrebljenja prozvali “vodećim svjetskim stručnjakom za Auschwitz” [41], priznao je bez srama da ne postoje nikakvi dokumentirani dokazi o tom zločinu već samo nekoliko očevidaca [41]. Dva najvažnija svjedoka ubijanja plinom su prvi zapovjednik logora Rudolf Höss [42] i SS-ovac Perry Broad [43].

Presuda na Frankfurtskom sudskom procesu za Auschwitz (1963.-1965.) glasi [44]:

> “U početku, od listopada 1941., plinom su ubijane manje grupe Židova... u malom (starom) krematoriju. Optuženi Stark sudjelovao je još u drugim ubijanjima Židova plinom u svibnju i lipnju 1942. Ova ubijanja odvijala su se također u malom krematoriju.”

Godine 1968., francuska Židovka Olga Wormser-Migot napisala je knjigu o nacionalsocijalističkim konc-logorima [45] koja je se danas smatra mjerodavnom; u njoj ona izjavljuje:

> “Auschwitz I... koji je ostao model logora i istodobno administrativno sjedište - nije imao plinsku komoru.”

Kako je jednostavno židovskim povjesničarima, jednom jedinom rečenicom, izbrisati sva “svjedočanstva očevidaca” koja se odnose na ubijanja plinom u ovoj prostoriji, kao i na odgovarajući tekst presude u Frankfurtskom procesu! Ministar vanjskih poslova Hans-Dietrich

Genscher 8. siječnja 1979. određenom gospodinu Stupareku, koji je sumnjao u postojanje plinskih komora u Auschwitzu, napisao je slijedeće [46]:

"I ja također znam da nisu postojale plinske komore u Auschwitzu."

Plinske komore, nastavio je Genscher, bile su smještene u Birkenau, zapadno od glavnog logora.

Neovisno o tome, plinske komore u glavnom logoru i dalje žive u literaturi o Holokaustu. Očito da one zadaju pokoju glavobolju sudskim povjesničarima: trio Kogon-Langbein-Rückerl prelaze preko njih s jednom rečenicom u njihovoj "mjerodavnoj" knjizi o plinskim komorama [47].

Godine 1991. britanski povjesničar David Irwing kažnjen je novčano u iznosu od 30 000 DM nakon suđenja u Münchenu zbog toga što je plinsku komoru u Krematoriju I nazvao "lažnom." Neovisno o priznanjima Olge Wormser-Migot i ministra vanjskih poslova Genschera, Holokaust-lažovi jednostavno ne mogu bez najpoznatije od svih "plinskih komora," jer inače nitko ne bi vjerovao njihovim pričama o plinskim komorama u Birkenau.

Svatko tko sumnja u potpunu ispranost verzije Holokausta koja je zastupljena danas, čak i u pogledu nevjerojatne mješavine zbunjenosti i niza pogrešaka, i unatoč nevjerovatnim izvještajima očevidaca ubijanja plinom u Birkeanu i Treblinki, učinit će najbolje ako svoje sumnje zadrži za sebe; ako živi u "slobodnoj demokratskoj" Njemačkoj, "slobodnoj demokratskoj" Austriji, "slobodnoj demokratskoj" Francuskoj ili "slobodnoj demokratskoj" Švicarskoj, onda je već jednom nogom u zatvoru. Idealan model ponašanja u današnjim "sobodnim demokracijama" su tri majmuna: ništa ne vidim, ništa ne govorim, ništa ne čujem.

---

[1] Ovu tablicu sastavio je Robert Faurisson i objavio ju je u *VHO Niuewsbrief* (objavio Herbert Verbeke, Antwerpen, 7. siječnja 1996., broj 1).

[2] Snimio Alain Resnais 1995.
[3] Eugene Aroneanu, *Camps de concentration*, Office français d'édition, str. 196.
[4] ibid, str. 196
[5] Prema Kremerovom uvodu - Miklos Nyiszli, SS Obersturmführer dr. Mengele, *Les Temps modernes*, ožujak 1951., str. 1655.
[6] Nürnberški dokument USSR-08.
[7] Predgovor Claudea Lanzmanna - Filip Müller, *Trois ans dans une chambre à gaz*, Pygmalion/Gérard Watelet, 1980., str. 12.
[8] Nürnberški dokument PS-3868.
[9] izjava Vrbe izraelskoj ambasadi u Londonu u povodu suđenja Eichmannu, 16. srpnja 1961.
[10] Pery Broad, *KL Auschwitz in den Augen der SS*, Verlag des StaatL. Mudeums Auschwitz, 1973., str. 141.
[11] Yehuda Bauer, *A History of the Holocaust*, New York, Franklin Watts, 1982., str. 215.
[12] Lucy Dawidowicz, *The War Against the Jews*, Penguin Books, 1990., str. 191.
[13] Yehuda Bauer, Auschwitz and the Poles, *The Jerusalem Post*, 22. rujna 1989., str. 6.
[14] Do 1990. na brončanim pločama u Auschwitzu stajala je brojka od 4 miliona žrtava. Zatim su to nazvali preuveličavanjem Sovjeta i maknuli su ih.
[15] Raul Hilberg, *The Destruction of the European Jews*, New York, Holmes and Meier, 1985., str. 895.
[16] Jean-Claude Presac, *Auschwitz, Technique and Operation of the Gas Chambers*, Beate Klarsfeld Foundation, New York, 1989., str. 553.
[17] Gerard Reitlinger, *Die Endlösung*, Colloqium, 1983., str. 524.
[18] Jean-Claude Presac, *Les crématories d'Auschwitz*, CNRS, 1993., str. 148.
[19] Jean-Claude Presac, *Die Krematorine von Auschwitz*, Piper, 1994. (Njemački prijevod knjige naveden pod [18], str. 202.
[20] Transkript sa suđenja u Nürnbergu, IMT VII str. 656-657 (Tekst na njemačkom jeziku).
[21] Simon Wiesenthal u *Der neue Weg*, Beč, br. 17/18, 1946.
[22] *Daily Telegraph*, 25. travnja 1990.
[23] Izvještaj Poljskog pokreta otpora iz 1. studenog 1942. Državni muzej, Auschwitz, Poljska, Oboz str. 79/80, „Vom Leben im Lager“, citat prema Enrique Aynat, *Estudios sobre el 'Holocausto'*, Graficas Hurtado, S.I. Maestro Lope, 59 i 65, 46 100 Burjassot/Valencia, 1994. str. 150/151.
[24] Izvještaj Poljskog pokreta otpora iz 23. listopada 1942., Državni muzej, Auschwitz, Poljska, Oboz str. 52, list 163-A/1, citat prema Enrique Aynat; vidi pod [23].
[25] Transkript sa suđenja u Nürnbergu, IMT XVI str. 579-580 (Tekst na njemačkom jeziku).

[26] Elie Wiesel, *La Nuit*, Éditions de Minuit, 1958., str. 57 ff.

[27] Dokument sa suđenja u Nürnbergu PS-3311.

[28] Wassilij Grossman, *Die Höle von Treblinka*, Verlag für fremdsprachige Literatur, Moskva, 1946.

[29] Jan Karski, *Story of a Scret State*, The Riverside Press, Cambridge, 1944., citat prema Robertu Faurissonu, *Réponse à Pierre Vidal-Naquet*, La Vielle Taupe, Pariz, 1982., str. 43-44.

[30] Stean Szende, *Der letzte Jude aus Polen*, Europa Verlag, Zurich-New York, 1945., str. 290 ff.

[31] Yehuda Bauer, *A History of the Holocaust*, vidi iznad, str. 200.

[32] „Podziemna Obsluga Prasy Pozagettowej“, arhiv Židovskog povijensog instituta u Varšavi, Ringelblum-I file, 18. srpnja 1942., citat prema Herbert Tiedemann, „Babi Jar. Kritische Fragen und Anmerkungen“, u Ernst Gauss, *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, Grabert, 1994., str. 378.

[33] Arnulf Neumanier u Gauss, *Grundlagen...* str. 358 ff.

[34] Robert Faurisson u Gauss, *Grundlagen...* str. 10.

[35] Transkript sa suđenja u Nürnbergu, IMT XIX str. 483 (Tekst na njemačkom jeziku).

[36] Transkript sa suđenja u Nürnbergu, IMT V str. 198 (Tekst na njemačkom jeziku).

[37] Citirano prema Pierre Vidal-Naquet, *Les assassins de la mémoire*, Éditions de la découverte, 1991., str. 28.

[38] Citirano prema Kogon/Langbein/Rückerl, *Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas*, Fischer Taschenbuch, 1989., str. 258.

[39] Simon Wiesenthal, *KZ Mauthausen*, Ibis Verlag, 1946., str. 7/8.

[40] Usporedi bilješku [38].

[41] Pressac, op. cit. str. 123.

[42] Höss, str. 159.

[43] Pery Broad, Erinnerungen. U antologiji *Auschwitz in den Augen der SS*, Krajowa Agencja Wydawniczna, Kattowice, 1981., str. 171 ff.

[44] Auschwitz-Urteil LG Frankfurt. Az: 50/4 Ks 2/63, str. 82, 245.

[45] Olga Wormser-Migot, *Le système concentrationnaire nazi*, Presses Universitaires de France, Pariz, 1968., str. 156.

[46] Citirano u *Kardinalfragen zur Zeitgeschichte*, Stiftung Vrij Historisch Onderzoek (izdavač) str. 1 (dodatak).

[47] Kogon/Langbein/Rückerl, str. 194.

POGLAVLJE VI

DA LI JE DANAŠNJA VERZIJA HOLOKAUSTA VJERODOSTOJNIJA OD ONIH PRETHODNIH?

Tvrdnje iznesene u standardnoj literaturi

Današnja verzija Holokausta (početak 1997.) glasi ovako:

a) Program istrebljenja:

Cilj nacionalsocijalista bio je potpuno fizičko uništenje svih Židova na njihovim područjima.

b) Provedba programa istrebljenja:

Nijemci su prevezli milione Židova iz cijele Europe u Poljsku da bi ih tamo ubijali plinom u "logorima smrti."

c) Tajnost programa istrebljenja

Da bi sakrili svoje zločine, Nijemci su izdavali naredbe za ubijanja isključivo verbalnim putem ili šifriranim jezikom. U svakom slučaju, svi dokumenti o plinskim komorama i istrebljenju Židova uništeni su netom prije završetka rata. To je razlog zašto nigdje ne postoje jasno dokumentirani dokazi o Holokaustu.

d) Šest "logora za istrebljivanje"

Auschwitz i Majdanek bili su kombinacija radnog i "istrebljivačkog" logora. Svi pristigli Židovi bili su probrani: oni koji su mogli raditi korišteni su za prisilni rad, a oni koji nisu bili sposobni za rad poslani su u plinske komore. Nasuprot tome, Chelmno, Sobibor, Belzec i Treblinka

bili su čiste “tvornice smrti,” u kojima je svaki Židov poslan u plinsku komoru neregistriran; jedina iznimka bila je šačica “Židova-radnika” koji su bili potrebni za provođenje samog istrebljenja.

e) Oružje za ubijanje

Ciklon B je služio kao oružje za ubijanje u Auschwitzu i Majdaneku, a kao dodatak se u Majdaneku još koristio i ugljični monoksid. Ispušni plinovi diesel motora koristili su se za masovno ubijanje u ostala četiri “logora za istrebljenje.”

f) Broj žrtava i operativna razdoblja “logora za istrebljenje”

Broj žrtava logora za istrebljenje enormno varira, ovisno o tome kojeg povjesničara čitate. Broj žrtava i operativna razdoblja za svaki logor, koji su ispod navedeni, uzeti su iz *Enzyklopaedie des Holocaust*.

Chelmno: 152 000 do 320 000 žrtava. Operativno razdoblje: od prosinca 1941. do ožujka 1943., te nakon prekida od 15 mjeseci, od 23. lipnja 1944. do sredine srpnja 1944.

Belzec: 600 000 žrtava. Operativno razdoblje: od ožujka do prosinca 1942.

Sobibor: oko 250 000 žrtava. Operativno razdoblje: od svibnja 1942. do rujna 1943.

Treblinka: 900 000 žrtava. Operativno razdoblje: od srpnja 1942. do kolovoza 1943.

Majdanek: najmanje 250 000 (Židova i ne-Židova) žrtava, uključujući i 40% plinom ubijenih Židova. Operativno razdoblje plinskih komora nije navedeno.

Auschwitz: Preko milion plinom ubijenih Židova, kao i veliki broj drugih židovskih i ne-židovskih žrtava. Operativno razdoblje plinskih komora: plinska komora u glavnom logoru Auschwitz I - od rujna 1941.; poljoprivredne zgrade u Birkenau, udaljene tri kilometra zapadno od glavnog logora prerađene su u plinske komore 1942, pri čemu točno vrijeme nije navedeno; plinske komore i krematorij u Birkenau su bile u pogonu od ožujka 1943.

Auschwitz, koji je od početka bio predviđen samo kao radni logor, kasnije je navodno bio proširen u "logor za istrebljenje" iz razloga što ostale tvornice smrti europskih Židova "nisu bile dovoljno efikasne." Kako bi ovo dokazali, znanstvenici Holokausta navode priznanje zapovjednika Auschwitza Rudolfa Hössa, koje je napisao u zarobljeništvu u Poljskoj [1]:

> "U ljeto 1941, ne sjećam se točnog datuma, bio sam iznenada pozvan Reichsführeru SS-a, direktno od ureda njegovog pobočnika. Suprotno uobičajenom primanju, Himmler me je primio bez prisutnosti svog pobočnika i rekao: "Führer je izdao naredbu da se židovsko pitanje riješi jednom zauvijek i da smo mi, SS, zaduženi za tu naredbu. Postojeći centri za istrebljenje na istoku nisu u poziciji da provedu velike akcije koju su zamišljene. Stoga sam namijenio Auschwitz..."

g) Uništavanje trupala

Kako bi se od svijeta sakrilo masovno ubijanje, tijela u svim logorima za istrebljenje su navodno uništena bez ijednog traga. U Auschwitzu i Majdaneku ovo se jednim dijelom vršilo u krematoriju, a jednim dijelom na otvorenom. U Chelmnu, kao dodatak kremacijama na otvorenom, navodno je postojao i podzemni krematorij (koji je nestao bez traga); U Treblinki, Sobiboru i Belzecu, sva tijela su bila spaljena na otvorenom. Pepeo i ostaci kostiju zatim su skupljeni kako ne bi ostao niti jedan trag od miliona žrtava.

Jesu li tvrdnje u standardnoj literaturi vjerodostojne?

Idemo se ukratko osvrnuti na ovih sedam točaka:

Točka a):

Svakodnevno u medijima čujemo o “preživjelim žrtvama Holokausta.” Primjerice, berlinski *Tageszeitung* 30. ožujka 1995. objavio je, prema filmskom producentu Stevenu Spielbergu, da postoji još 300 000 bivših židovskih zatvorenika koji će biti intervjuirani pred televizijskim kamerama.

Ako su nacionalsocijalisti imali namjeru fizički istrijebiti Židove, tada ne bi bilo nikakvih 300 000 bivših židovskih zarobljenika logora za intervjuiranje, eventualno 300 najviše. Možda i manje. Konačno, nacionalsocijalisti imali su više nego dovoljno vremena da završe posao.

Jednostavno rečeno, ovakva priča nimalo nije uvjerljiva.

Točka b):

Ako su Nijemci željeli izvršiti fizičko istrebljenje Židova, to su mogli učiniti na licu mjesta. Mogli su odvesti Židove na prethodno iskopane masovne grobnice u njemačkim šumama i tamo ih strijeljati. Francuski Židovi mogli su biti streljani u Francuskoj, itd. Prijevoz miliona ljudi preko pola Europe zahtjeva vlakove koji su bili više nego potrebni za prijevoz vojničkih postrojbi.

Jednostavno rečeno, niti ova priča nije uvjerljiva.

Točka c):

Masovna ubijanja na područjima nazvanim “logori za istrebljenje,” a koja se danas pokazuju turistima, nisu se mogla tako lako čuvati u tajnosti u

njihovoj okolini kao masovna ubojstva počinjena lokalno (primjerice, u francuskim i njemačkim šumama):

- Logor Majdanek nalazio se na granici grada Lublina; ljudi su s viših kuća u gradu imali direktan pogled na logor;
- Logor Treblinka nalazio se 240 metara od glavne željezničke pruge, 270 metara od glavne ceste i 800 metara od sela s istim imenom;
- Logorski kompleks Auschwitz nalazio se u industrijskom području. Zatvorenici su radili zajedno sa civilnim radnicima koji su se vraćali kući svake večeri [2]. Zatvorenici su konstantno bili premještani u druge logore [3]. Konačno, postojao je veliki broj puštenih [4]. Ako je postojalo ijedno mjesto u Europi gdje se pomična traka industrijaliziranog programa masovnog istrebljenja ne bi mogla očuvati u tajnosti duže od dva tjedna, onda je to mjesto Auschwitz; vijesti o žrtvama proširile bi se Europom i svijetom poput divlje vatre.

Kojeg bi smisla imalo izdavati naredbe za ubijanje verbalno, uvesti tajni jezik i uništavati sve inkriminirajuće dokumente prije kraja rata, ako si dovoljno glup da izvedeš "istrebljenje" na otvorenom, gdje svi to mogu vidjeti?

Ponovno, priča jednostavno nije uvjerljiva.

Točka d):

Nebrojeni dokumenti jasno pokazuju da su nacionalsocijalisti očajnički trebali ljudsku snagu kroz cijelo razdoblje rata. Prema znanstvenicima Holokausta, to je navodno bio razlog zašto su Židovi u Auschwitzu i Majdaneku bili ubijani ako nisu bili sposobni za rad, dok su oni sposobni bili korišteni u brojkama od stotina tisuća. Ali zašto su onda Nijemci ubili stotine tisuća tjelesno sposobnih ljudi u "čisto" istrebljivačkim logorima?

Ako bi u Auschwitzu "nesposobni" bili ubijeni plinom bez da su registrirani, tada ne bi smjelo biti nikakvih dokaza o registriranim starcima. U stvarnosti, mnogi su starci bili registrirani u logoru. Slika I

pokazuje smrtne listove Josefa Hoffmanna, Židova rođenog 12. kolovoza 1852. i Ernestine Hochfelder, Židovke rođene 11. veljače 1870. Oni su sigurno bili prestari za rad; pa zašto onda oboje nisu odmah poslani u plinsku komoru, nakon odabira na ulaznoj rampi?

C

Nr. 9944/1942

Auschwitz, den 9. Juni 1942

Die Ernestine Hochfelder geborene Lippner

mosaisch

wohnhaft Visoka Nr. 340, Kreis Cadca, Slowakei

ist am 4. Juni 1942 um 11 Uhr 00 Minuten

in Auschwitz, Kasernenstraße verstorben.

Die Verstorbene war geboren am 11. Februar 1872

in Tursovka, Kreis Cadca

(Standesamt Nr.)

Vater: Emanuel Lippner, zuletzt wohnhaft in Tursovka

Mutter: Anna Lippner geborene Schimek, zuletzt wohnhaft in Tursovka

Die Verstorbene war ~~nicht~~ verheiratet mit Heinrich Hochfelder

Eingetragen auf ~~mündliche~~ – schriftliche Anzeige des Arztes Doktor der Medizin von Bodman in Auschwitz vom 4. Juni 1942

~~Der Anzeigende~~

~~Vorgelesen, genehmigt und unterschrieben~~

Die Übereinstimmung mit dem Erstbuch wird beglaubigt.

Auschwitz, den 9. 6. 1942

Der Standesbeamte
In Vertretung

Der Standesbeamte
In Vertretung
Quakernack

Todesursache: Alters- und Körperschwäche

12134/1942 C1
Nr.

Auschwitz, den 27. Juni 1942

Der Fleischer Josef Hoffmann

mosaisch

wohnhaft Vrutky, Hlinkova Nr. 10, Kreis Turcansky Sv. Martin

ist am 22. Juni 1942 um 15 Uhr 25 Minuten

in Auschwitz, Kasernenstraße verstorben.

Der Verstorbene war geboren am 12. August 1852

in Vrutky

(Standesamt Nr.)

Vater: Samuel Hoffmann, zuletzt wohnhaft in Vrutky

Mutter: Marie Hoffmann geborene Lang, zuletzt wohnhaft in Vrutky

Der Verstorbene war ~~nicht~~ verheiratet mit Fanny Hoffmann geborene Ringwald

Eingetragen auf ~~mündliche~~ — schriftliche Anzeige des Arztes Doktor der Medizin Entress in Auschwitz vom 22. Juni 1942

~~Der Anzeigende~~

~~Vorgelesen, genehmigt und unterschrieben~~

Die Übereinstimmung mit dem Erstbuch wird beglaubigt.

Auschwitz, den 27. 6. 1942

Der Standesbeamte
In Vertretung

Der Standesbeamte
In Vertretung
Quakernack

Todesursache: Altersschwäche

Eheschliessung des Verstorbenen am in

Slika I. Smrtni listovi Josefa Hoffmanna i Ernestine Hochfelder

Naravno, novorođenčad također nije bila sposobna za rad; jesu li ona ubijena odmah nakon poroda? Naravno da nisu; poljska babica Stanaslava Lesczynska izjavila je [5]:

> "Pod ovim (odvratnim) uvjetima porodila sam preko 3000 djece. Usprkos stravičnoj prljavštini, otrovima, štakorima, usprkos

> infekcijama i neopisivim strahotama, dogodilo se nešto nevjerojatno ali istinito. Jednog dana logorski liječnik naredio mi je da pripremim izvješće o infekcijama za slučajeve majčinstva, kao i statistiku smrtnosti među majkama i novorođenčadi. Odgovorila sam da nikada nije bilo smrtnih slučajeva, kako među majkama, tako i među novorođenčadi. Logorski liječnik zapanjeno me je pogledao i rekao da bolje rezultate ne postižu niti u najboljim njemačkim bolnicama."

Savjesnoj babici nesumnjivo bi teško bilo ne spomenuti da su novorođena djeca ubijana neposredno nakon poroda usprkos njenoj požrtvovnosti i tolikoj predanosti. Mnogi Židovi koji su kasnije postali slavni, poput Elie Wiesel, Anne Frank i Romana Polanskog, živjeli su kao djeca u Auschwitzu, bez ikakve opasnosti da budu ubijeni plinom.

Točka e):

Kao racionalne metode ubijanja za masovno istrebljenje postojale su slijedeće mogućnosti:

- strijeljanja (u stilu Staljina);
- izgladnjivanje (u stilu Eisenhowera);
- upotreba vozila s motorima na kruta goriva (drva), kojih je bilo na stotine tisuća tijekom Drugog svjetskog rata (ne miješati ih sa mitskim "vozilima za ubijanje ispušnim plinom!"). Ova vozila koristila su samo drvo kao gorivo. Ispušni plinovi iz ovih vozila sadržavali su do 40% ugljičnog monoksida, koji je u toj količini brz i fatalan. Upotreba ispušnih plinova ovih vozila za masovna ubijanja se nikad nije niti spomenula [6].

Naprotiv, Nijemci su odabrali najgluplje oružje za ubijanje koje se može zamisliti:

- ispušni plinovi diesel motora sadrže 16% kisika, a samo malu količinu CO, što je dovoljno za disanje i preživljavanje. Vrlo je teško s time ubiti

ljude. Obični benzinski motor, da ne spominjemo gore navedena vozila na drva, bili bi stotinu puta efektniji kao oružje za ubijanje. Nije slučajnost da se samo diesel motori koriste u tunelu ispod kanala između Francuske i Engleske; ispušni plinovi iz diesel motora ne bi ugrozili putnike čak niti u slučaju nesreće;
- insekticid Ciklon B, o čijim ćemo karakteristikama govoriti kasnije, sadrži klorovodičnu kiselinu. Ciklon B bio je hitno potreban kako bi se uklonile uši koje su prenosile tifus. Nikada ga nije bilo dovoljno, a bio je i jako skup. Vrlo je neprikladan kao oružje za ubijanje. Jedna kanta, naravno, može svojim sadržajem ubiti ljude, ali vrlo teško je provesti ventiliranje prostora zbog njegovog snažnog prianjanja na površinu, te zbog toga uzrokuje nepremostive probleme u uklanjanju.

Ako je priča o Holokaustu istinita, sudionici su morali biti tehnički geniji zbog uspjeha u ubijanju miliona ljudi u rekordno kratkom vremenu te u uništavanju tijela bez ijednog traga. Ovi isti tehnički geniji su navodno koristili najslabija oružja za ubijanje koja možemo zamisliti!

Točka f):

Prema prodavačima horor-priča o Holokaustu, Nijemci su plinom ubili 600 000 Židova u Belzecu u 10 mjeseci i 900 000 u Treblinki u 13 mjeseci. Belzec je zatim zatvoren u prosincu 1942., A Treblinka u rujnu 1943. Zašto nisu ostavili ove logore u pogonu? Mogli su ubiti još 2,5 miliona Židova do kraja 1944., a izgradnja plinskih komora u Birkenau bila bi potpuno nepotrebna.

Treba zabilježiti da je, prema Hössu, Himmler obznanio lošu učinkovitost "logora smrti na istoku" u ljeto 1942. Ali ovi isti "logori smrti" nisu tada čak niti postojali, budući da su stavljeni u pogon u prosincu 1941., prema znanstvenicima Holokausta.

Ovo dokazuje da priznanje Rudolfa Hössa nije dano dobrovoljno i gubi svaku dokaznu vrijednost.

Ipak, držimo se i dalje Auschwitza. Ovaj "najveći od svih logora za istrebljenje" imao je bolnice, bazen za plivanje, saunu, sportske objekte, kazališna događanja i koncerte.

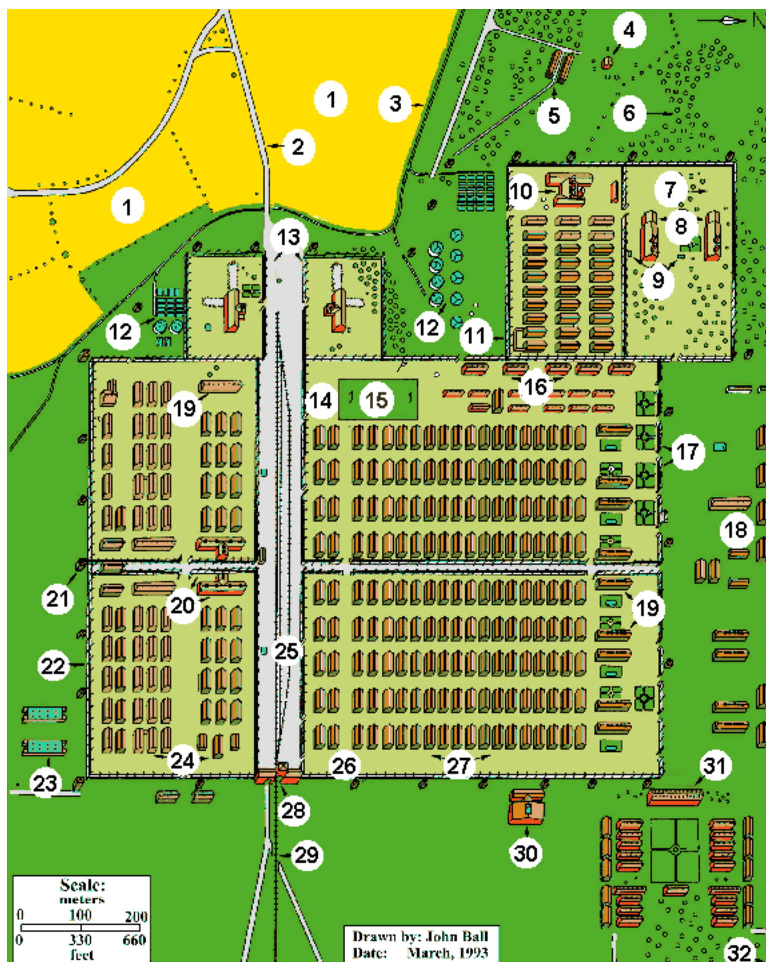
- krematorij glavnog logora i mrtvačnica koja je navodno korištena kao "plinska komora" nalazili su se 15 metara od bolnice (br. 7, Slika II). Tada je također postojao i bazen za plivanje koji se može i danas vidjeti (br. 17, Slika II);

Slika II. Karta Auschwitz I; 1-šuma, 2-zgrada administracije, 3-željeznička pruga, 4-stražarski toranj, 5-žičana ograda, 6-ulaz "Arbeit Macht Frei," 7-bolnica, 8-krematorij (plinska komora), 9-radionice, 10-bordel, muzej i knjižnica, 11- prostor za koncerte, 12-kuhinja, 13-pošta, 14-barake za spavanje, 15-dramsko kazalište, 16-jama sa šljunkom i pijeskom, 17-plivački bazen, 18-šetalište, park, 19-uredi logorske

administracije, 20-stan zapovjednika logora, 21-rijeka Sola, 22-betonska ograda, 23-Blok 11

- Birkenau, navodno središte za istrebljivanje Židova, također je imao bolnice (br. 16, Slika III), kao i saunu (br. 10, Slika III). Postojala je također i prostorija za uništavanje uši u ovoj sauni, upravljana pomoću vrućeg zraka;

Slika III. Karta Auschwitz II - Birkeanu;1-polja, 2-prilazna cesta, 3-odvodni kanal, 4-bijela koliba; navodna plinska komora, 5-zgrade izgrađene u lipnju 1944., 6-stabla, 7-navodne (nepostojeće) jame za spaljivanje, 8-dvije zgrade s visokim dimnjacima; navodni krematoriji i

plinske komore, 9-jarak 6x1,5 metara ispunjen vodom, 10-"sauna" za raskuživanje odjeće i tuševi, 11-"Kanada" barake, 12-kanalizacijski kanali i tankovi, 13-dva krematorija s podzemnim mrtvačnicama-navodnim plinskim komorama, 14-prostor za koncerte logorskih orkestara, 15-sportsko igralište, 16-bolničke zgrade za zatvorenike, 17-vrtovi, 18-logor "Meksiko," 19-kuhinje, 20-dvije zgrade gdje se koristio Ciklon B za raskuživanje, 21-stražarski tornjevi, 22- ograda visoka 3 metra, 23-skladišta krumpira i povrća, 24-barake za žene, 25-utovarna rampa za vlak, 26-red toaleta i bazena za kupanje, 27-barake za muškarce, 28-glavni ulaz, 29-tračnice, 30-pumpna stanica za vodu, 31-sjedište logorske administracije, 32-grad Brzezinka

- postojanje komora za uništavanje uši u kojima je korišten Ciklon B nitko ne opovrgava (br. 20, Slika II). U mnogim izvještajima bivših zatvorenika piše da su se novo pridošli zarobljenici odmah podvrgavali tretmanu uništavanja uši;
- postojanje orkestra, ne samo u Auschwitzu nego i u drugim "logorima za istrebljenje," potvrđeno je od izvora koji je sasvim sigurno izvan sumnji, naime *Enzyklpaedie des Holocaust* [7].
- židovski profesor medicine i zatvorenik u Auschwitzu izvijestio je [8]:

> "Za glasan pljesak promatrača igrao se nedjeljom popodne nogomet, košarka i vaterpolo: Čovjeku je potrebno tako malo da mu odvrati pozornost od lebdeće opasnosti! Administracija SS-a dozvolila je zarobljenicima redovnu zabavu, čak i tijekom večeri radnih dana u tjednu. U kinu su se prikazivale nacističke novosti i sentimentalni filmovi; kazalište je prikazivalo predstave u kojima su često sudjelovali pripadnici SS-a. Konačno, postojao je i vrlo dobar orkestar, koji je u začetku bio osnovan od poljskih glazbenika, ali je ubrzo prihvatio prvoklasne glazbenike svih nacionalnosti, čiju su većinu činili Židovi."

Bolnice, saune i komore za uništavanje uši su zamišljene za očuvanje zdravlja. One zato služe produljenju života, a sigurno ne za njegovo skraćivanje. Što one rade u "logoru za istrebljenje?" Što rade bazeni za

plivanje, nogometne utakmice, kazališta i orkestri čije članove većinom čine Židovi, u logoru čija je glavna namjena bila istrebljenje Židova iz Europe?

Jednostavno rečeno, priča je neuvjerljiva.

Točka g):

Za Belzec, Sobibor i Treblinku, gdje je prema zagovornicima istrebljenja ubijeno plinom približno 1,85 miliona Židova, je poznato da nisu imali krematorij. Tvrdi se da su tijela bila spaljena na otvorenom i da su nestala bez traga. Zašto nisu koristili iste metode kremiranja na otvorenom u Auschwitzu ako su bile tako uspješne, nego su gradili skupi krematorij?

Jednostavno rečeno, ova priča je neuvjerljiva.

Naša studija mogla bi završiti ovdje, budući da je već jasno da su sudski povjesničari i medijski plaćenici jednostavno raširili beskrajno idiotske priče, koje su besramna uvreda za svaku osviještenu osobu.

Neovisno o tome mi ćemo proučiti dokaze o Holokaustu i plinskim komorama u narednim poglavljima. Pri tome ćemo slijediti princip, koji je inače priznat u sudskoj praksi, da postoji hijerarhija dokaza. To znači da se fizički dokazi moraju smatrati najpouzdanijima, a svjedočenja očevidaca najmanje pouzdanima, dok dokumentirani dokazi zauzimaju poziciju između dvoje navedenih metoda dokazivanja [9].

---

[1] Rudolf Höss, *Kommandant in Auschwitz*, izdao Martin Broszat, dtv, 1985., str. 157.

[2] Jean-Claude Pressac, *Die Krematorien von Auschwitz*, Piper, 1995., str. 70/71.

[3] Najbolji primjer je Anna Frank koja je premještena iz Auschwitza u Bergen-Belsen.

[4] Walter Laqueur izjavio je u svojoj knjizi *Was niemand wissen wolte* (Ullstein, 1982., str. 210/211) da su 982 zatvorenika oslobođena 1942; još nekoliko ih je pušteno 1943. te 1944., kad je poveći broj Židova oslobođen na intervenciju idustrijalca Oskara Schindlera. U stvarnosti je broj olobođenih je nekoliko puta veći; u tom pogledu, radi usporedbe vidi bilješke na kraju idućeg poglavlja.

[5] Comite internationa d'Auschwitz, *Antologie*, vol. II, drugi dio, str. 164/165.

[6] Usporedi Friedrich Paul berg „Die Diesel gaskammer: Mythos im Mythos“ u Ernst Gauss, *Grundlagen zur Zeitgeschichte,* str. 38 ff.

[7] *Enzxklopaedie des Holocaust*, str. 979.

[8] Marc Klein, „Observations et Réflexions sur les camps de concentration nazis“, uzeta iz publikacije *Études Germaniques,* br. 3, Imprimerie Caron et Cie., Caen, 1948., str. 31.

[9] O temi hijerarhije metoda dokazivanja vidi Manfred Koehler, profesor Ernst Nolte: *Auch Holocaust Lügen haben kurze Beine*, Cromwell Press, 1994.

POGLAVLJE VII

FIZIČKI DOKAZI HOLOKAUSTA

Reuters je sredinom 1993. objavio slijedeće:

Nedužni čovjek oslobođen nakon devet godina zatvora

Jessup, 28. lipnja 1993. – "Čovjek, prvotno osuđen na smrt, nakon čega mu je kazna preinačena u tri doživotne robije, oslobođen je u Marylandu u SAD-u. Kirk Bloodworth (32), proveo je gotovo devet godina u zatvoru, uključujući i dvije godine u odjeljenju gdje se čeka pogubljenje. On je osuđen 1984. u Rosedaleu, Maryland, zbog silovanja i ubojstva devetogodišnje djevojčice. Ispitivanjem prethodno neotkrivenog uzorka sperme na žrtvinom donjem rublju, koje su proveli stručnjaci DNK metodom - tzv. "genetski otisak," otkriveno je da Bloodworth nije mogao biti nikako kriv... Bloodworth je bio osumnjičen i osuđen na smrt na temelju svjedočenja pet očevidaca koji su ga navodno vidjeli s devetogodišnjom djevojčicom nedugo prije zločina."

Slučaj kao što je ovaj jasno pokazuje da svaki sudac zna da je fizički dokaz superiorniji svjedočenju očevidaca, budući da svjedok može slagati ili pogriješiti u dobroj namjeri.

Iz tog razloga se u svim apolitičkim suđenjima za ubojstva vrše autopsije trupla, kao i stručna analiza oružja neovisno o postojanju ili nepostojanju očevidaca. Ako se izjave svjedoka ne podudaraju s forenzičkim ispitivanjima, onda su ta ispitivanja ključni dokazi. Svjedočenje očevidaca ima najmanju moguću vjerodostojnost od svih dokaza [1].

Ono što je mjerodavno u slučaju klasičnog ubojstva mora biti na još višoj razini kada su u pitanju stotine tisuća ili milioni žrtava.

Prema tome, “plinske komore” trebale su biti forenzički ispitane odmah nakon rata. Nadalje, stručnjaci su trebali izračunati da li su ili ne nebrojene žrtve “logora za istrebljenje” mogle stvarno biti obrađene u krematoriju (ako su krematoiji postojali u određenim logorima).

U “čisto istrebljivačkim logorima” Treblinka, Sobibor, Belzec i Chelmno tijela su navodno prvo bila zakopana, zatim iskopana i zapaljena na otvorenom. Ako su ikada postojale ikakve masovne grobnice za nekoliko tisuća tijela, onda bi ih bilo lako otkriti, čak i godinama nakon rata; područja gdje su tijela navodno bila zakopana mogla bi se jednostavno naći kopanjem ili na fotografijama iz zraka. Zadnja metoda se redovno koristila 1996. na izvidničkim letovima u Bosni.

Ništa od toga nisu učinili tužitelji Njemačke nakon Drugog svjetskog rata. Stručna ispitivanja “plinskih komora,” krematorija i navodnih masovnih grobnica jednostavno su zanemarena. Niti jedna obdukcija mrtvih zatvorenika nikada nije ukazala na “trovanje plinom” kao uzrok smrti.

Da bi dokazali masovna ubijanja zagovornici istrebljenja obavili su samo dva forenzička ispitivanja, u oba slučaja objavljivanje dokaza bio je potpuni neuspjeh:

- Prema izvještaju iz Krakowa iz 1945. [2] tragovi cijanida otkriveni su između ostaloga i u kosi bivših zatvorenica Auschwitza. Sad, ne samo da se ovo izvješće ne može više duplicirati, što je u suprotnosti s revizionističkim izvještajima koji se mogu umnožiti bilo kada, nego ono više nema nikakvu vjerodostojnost, čak i da je istinito. Ljudska kosa koristila se u industrijske svrhe u Trećem Reichu, kao i u ostalim zemljama (primjerice, za punjenje madraca). U ovom slučaju, logično je bilo da se prethodno obavi uklanjanje uši. Pretpostavimo da su se događala masovna ubijanja plinom, bilo bi besmisleno ljudima odrezati kosu poslije trovanja, budući da se Ciklon B zadržava na svakoj površini i kao takav bio bi opasan za radnike koji bi izvodili šišanje. Ono je moralo biti izvedeno prije ubijanja!

- Poljski Hidroskopski izvještaj pokazuje da su velike količine ljudskih ostataka pronađene u zemlji u području Auschwitza [3]. Nemamo razloga sumnjati u ispravnost ovog izvješća, budući da su tisuće zatvorenika Auschwitza redovno spaljivane na otvorenom, pogotovo tijekom druge polovice 1942.; u to je vrijeme harao tifus koji je uzrokovao preko 300 smrtnih slučajeva na dan. Jedini postojeći krematorij, onaj u glavnom logoru, mogao je dnevno obraditi ne više od 100 tijela, a često je bio i izvan pogona. Ako su pronađeni ljudski ostaci, onda to dokazuje samo da je bilo mnogo mrtvih zatvorenika, što nitko od revizionista ne opovrgava. Ali to ne dokazuje da je bilo masovnog istrebljenja.

Tako se susrećemo sa značajnom činjenicom da tužioci Njemačke nikad nisu ponudili niti jedan tehnički dokaz za "najveći zločin u povijesti." Takve dokaze kasnije su iznijeli samo revizionisti, a kao što ćemo vidjeti, oni pobijaju svaku tezu Holokausta po svim presudnim točkama.

---

[1] Za ovaj slučaj vidi Manfred Koehlerov doprinos vjerodostojnosti svjedočenja o Holokaustu u Ernst Grass, *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, op. cit.

[2] Krakowski izvještaj umnožen je u anti-revizionističkom dijelu *Wahrheit and Auschwitz-Lügei* (idala Brigitte Bailer-Galanda, Wolfgang Benz i Wolfgang Neugebauer), Deuticke, 1995., str. 79 ff umnoženo.

[3] Za Hidroskopski izvještaj vidi br. 60 *Historische Tatsachen*.

POGLAVLJE VIII

DOKUMENTIRANI DOKAZI HOLOKAUSTA

Ako se tijekom Drugog svjetskog rata zaista dogodilo sistematsko istrebljenje nekoliko miliona ljudi, onda je ono zahtijevalo pedantnu organizaciju koja je uključivala tisuće ljudi. Operacija na ovoj razini nikako se ne bi mogla odvijati bez velikog broja pisanih uputstava. U birokratskoj hijerarhijskoj državi kao što je Treći Reich ništa se nije moglo učiniti bez pisanih naređenja.

Zbog toga bi očekivali poplavu dokumentiranih dokaza o planiranju i izvršenju istrebljenja Židova. U međuvremenu su ortodoksni povjesničari nastavili svoje djelovanje kao da se ono zaista dogodilo. Tako "standardni rad" Raula Hilberga na temu Holokausta započinje na slijedeći način [1]:

> "Raul Hilberg proveo je čitav život skupljajući i dodajući materijale za ovu knjigu. Smatran je najboljim stručnjakom za izvorne dokumente, od kojih većina potječe od samih kriminalaca. Temeljiti kao i inače, Nijemci su dokaze svojih zločina ovjerili stotine tisuća puta s memorandumima i žigovima, dokazujući tako svoju odgovornost za ubojstva."

Ova izjava je čista izmišljotina, kao što ćemo uskoro i vidjeti.

Raul Hilberg, Danuta Czech, Jean-Claude Pressac: Tri stručnjaka posežu u svoju torbu s trikovima

a) Raul Hilberg struže po dnu bačve

Znatiželjni čitatelj kopajući po Hilbergovom klasičnom radu naslovljenom *The Destructionof the European Jews* prisiljen je čekati 927 stranica prije nego se spotakne o "logore za istrebljivanje" te još 100

stranica do opisa “postupaka istrebljivanja.” To znači da je Hilbergu potrebno 1027 stranica da bi uopće došao do glavne teme koja se odnosi na naslov knjige! Samo nekoliko stranica dalje, na stranici 1046, on započinje pisanje s naslovom “Evacuation of the Extermination Centres and the End of the Extermination Process” (“Evakuacija istrebljivačkih centara i završetak procesa istrebljenja,” op. prev.). To znači da je od 1308 stranica teksta, manje od 20 posvećeno “postupku istrebljenja!” A tih nešto manje od 20 stranica su jadni neuspjeh.

“Stotine tisuća” dokumentiranih dokaza o njemačkom masovnom ubojstvu, obećanih u uvodu knjige, nikada nisu objavljeni. Jedini Hilbergov dokaz masovnih ubijanja u logorima su očevici, priznanja ratnih zločinaca i optužbe sa suđenja (također utemeljene isključivo na svjedočenjima očevidaca i priznanjima optuženih). Među najomiljenijim Hilbergovim svjedocima su Kurt Gerstein i Filip Müller. Iako ćemo raspravljati o očevicima u narednom poglavlju, ovdje ćemo navesti neke izjave ovih krunskih svjedoka:

Kurt Gerstein, sanitarni službenik SS-a, koji se navodno ubio u srpnju 1945. u francuskom zarobljeništvu, krunski je svjedok po pitanju istrebljenja Židova u Belzecu. Kao što je pokazao francuski istraživač Henri Roques, postoji ni manje ni više nego šest verzija njegova “priznanja,” koje se međusobno razlikuju [2]. Prema Gesteinu, plinom je ubijeno 20 ili 25 miliona ljudi (ovisno o kojoj verziji je riječ). U Belzecu je, prema Gersteinu, 700-800 ljudi bilo potrpano u plinsku komoru veličine 25 m², odnosno 28 do 32 osobe na jednom kvadratnom metru. Gerstein je također tvrdio da je vidio hrpe odjeće i cipela visoke 35 do 40 metara!

Knjiga Filipa Müllera *Sonderbehandlung* [3] (*Poseban tretman*, op. prev.) citirana je najmanje šesnaest puta na 20 relevantnih stranica Hilbergove knjige. Na 207 stranici svog odvratno lošeg rada, Müller opisuje načine kremiranja na otvorenom koje su se primjenjivale za rješavanje tijela više tisuća mađarskih Židova, svakodnevno ubijanih plinom u rano ljeto 1944.: tri sloja tijela poslagana su u duboke jarke i

zapaljena su pomoću drva. Tada je mast iz tijela iskorištena kao dodatno gorivo. Mast je curila prema dolje tijekom procesa kremacije u male specijalno napravljene utore ukopane u zemlji, koji su vodili do spremnika. Članovi Sonderkommanda su trebali skupljati otopljenu mast iz spremnika i njome polijevati tijela kako bi bolje gorjela!

Naravno, ovo je totalna besmislica. Zbog nedostatka opskrbe kisikom, tijela u jarku bi samo nagorjela, ali nikako ne bi mogla gorjeti [4]. Mast iz tijela bila bi prva tvar koja bi izgorjela, a ako bi i kojim slučajem curila u utore, bila bi zapaljena i najmanjom iskrom [5].

Na 74. stranici Müller nam nudi slijedeću priču:

> “S vremena na vrijeme liječnici SS-a su došli u krematorij... Prije egzekucija, oba liječnika kao da su trgovci stokom, opipavali bi bedra i listove još živih muškaraca i žena kako bi si odabrali 'najbolje dijelove'. Nakon strijeljanja žrtve su postavljane na stol. Zatim su liječnici odsijecali još tople komade mesa s bedara i listova i bacali ih u pripremljenu košaru. Mišići netom ubijenih još su se trzali i tako uzrokovali micanje košare.”

To je Filip Müller, krunski svjedok Raula Hillberga, citiran 16 puta na ključnih 20 stranica koji se bave masovnim istrebljenjem!

Hilberg ne može prikriti činjenicu da ne postoje nikakvi dokumenti povezani s planom istrebljenja Židova. On za to nalazi objašnjenje: vođe nacista svoje su naredbe davali na “nevjerojatnom susretu umova!” [6]

b) Kako je *Kalendarium* Danute Czech došao do njenih zaključaka što se tiče broja ubijenih plinom

Rad Danute Czech *Kalendarium der Ereignisse im Konzentrationslager Auschwitz-Birkenau (1939.-1945.)* ortodoksni povjesničari smatraju najvažnijim djelom koje se bavi temom povijesti Auschwitza. Drugo izdanje, koje se pojavilo 1989., vrlo se razlikuje od izdanja objavljenog

1960. U svom monumentalnom radu Danuta Czech za svaki dan u povijesti logora navodi najvažnije događaje, dajući, za najveći dio njih, točne brojke ubijenih plinom, za svaki dan za koji je rečeno da su se ubijanja događala. Koje su osnove za tvrdnje Danute Czech? Njemački dokumenti? Naravno da ne!

U mnogo slučajeva, njeni izvori sadrže izjave dane nakon rata (izvješća svjedoka i priznanja tijekom suđenja), ali najvećim dijelom sadržavaju tajne bilješke koje su sačuvali zatvorenici koji su radili u uredima Gestapa, a koji pružaju informacije o transportu zatvorenika u Auschwitz: datum dolaska, prve i zadnje registracijske brojeve novih pristiglih zatvorenika, a u mnogo slučajeva i porijeklo transporta. Bilješke su prokrijumčarene iz logora 1944. U njima se ništa ne spominje o ubijanju plinom.

Danuta Czech zatim prikazuje podatke koji se nalaze u bilješkama, s osvrtom na brojčano stanje svakog konvoja, i vrši njihovu usporedbu s podacima koji se nalaze u dokumentima ureda Njemačke policije, koja je odgovorna za transporte. Zatim su zabilježene velike razlike; prema njemačkim dosjeima, samo neki od deportiranih Židova pojavljuju se u bilješkama zatvorenika! Sve Židove koji su "nedostajali" Danuta Czech je jednostavno svrstala pod "ubijene plinom!" U isto vrijeme, poznato je da neki od deportiranih ljudi nikad nisu stigli u Auschwitz, iz jednostavnog razloga jer su iskrcani 100 km zapadno, u Coselu, i smješteni u lokalne radne logore. Ovo je prikazao francuski Židov Serge Klarsfeld u *Mémorial de la Déportation des Juifs de France* [7]. Danuta Czech u drugom izdanju svoje knjige u nekoliko slučajeva priznaje odabir Židova za lokalne logore. Međutim, ona uporno ignorira činjenicu da se mnogi "plinom ubijeni" Židovi odjednom pojavljuju kasnije daleko od Auschwitza, u smjeru istoka, u baltičkim državama i Bjelorusiji. To znači da je razlog zbog kojeg ovi Židovi nisu registrirani u Auschwitzu taj, da je Auschwitz služio samo kao tranzitni logor za njih. Stoga su njena "ubijanja plinom" čista izmišljotina, a njena metoda može biti nazvana samo besramnim krivotvorenjem dokaza. Na ovu temu konzultirati se s djelom Enriquea Aynata *Estudio sobre el 'Holocausto'* [8].

c) “Kriminalni tragovi” Jean-Claudea Pressaca

U rujnu 1983., knjiga francuskog farmaceuta Jean-Claudea Pressaca uzdizana je od strane “slobodnih medija” kao snažan odgovor revizionistima. Njezin naslov glasi *Les crématories d'Auschwitz*, a također je objavljena na njemačkom jeziku od Piper Verlaga pod naslovom *Die Krematorien von Auschwitz*. Pressac je već objavio ogromnu knjigu pod naslovom *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*, koja je međutim slabo spominjana u medijima.

U uvodu svoje druge knjige, Pressac opetovano obećava da se neće oslanjati na svjedočanstva očevidaca, već da će se oslanjati isključivo na dokumente. Tijekom čitanja, zapanjeni čitatelj tada zapaža da, svaki put kad autor započne pisanje o konkretnim operacijama “ubijanja plinom,” on navodi očevica kao svoj izvor! Kao “nepobitan dokaz” postojanja plinskih komora za ubijanje, on navodi dokument koji ne sadrži niti jednu riječ vezanu za ubijanje ljudi plinom; to je jednostavno poslovno pismo koje se odnosi na naručivanje “ispitivača plina,” o čemu će se raspravljati u ovom poglavlju (točka f).

Pressac niti jednom nije spomenuo bilo koji znanstveni ili tehnički argument revizionista. Niti jedna revizionistička knjiga nije spomenuta.

U nedostatku bilo kakvih dokumentiranih dokaza za ubijanja plinom barem jednog Židova u Auschwitzu, Pressac u oba svoja rada navodi nekoliko “kriminalnih tragova;” ovi “tragovi” navodno ukazuju na ubijanja ljudi plinom. Navest ćemo samo dva primjera: brojevi stranica ispod odnose se na originalno francusko izdanje.

- na 69. stranici Pressac spominje pismo Bischoffa, vođe Središnje građevinske administracije Waffen SS-a u Auschwitzu, Brigadeführeru SS-a dr. Kammleru u Berlinu, u kojem stoji [9]:

“Krematorij II je dovršen, do najmanjeg detalja konstrukcije, koristeći svu moguću radnu snagu te usprkos nevjerojatnim teškoćama i hladnom vremenu. Peći funkcioniraju savršeno. Ojačani betonski strop mrtvačnice ne može se koristiti zbog oštećenja nastalih zbog hladnoće. Međutim, to je nevažno, budući da se plinski podrum može koristiti za svoju svrhu.”

Kao i drugi znanstveni pobornici Holokausta, Pressac ovo uzima kao referencu za ugradnju plinske komore u Krematoriju II. Prema onima koji čvrsto vjeruju u Holokaust, prostorija koja je uključena u planove kao Mrtvačnica I, morala je kao takva i funkcionirati.

Pismo je revizionistima zadalo neke glavobolje; njihova objašnjenja nisu zvučala baš uvjerljivo. Jedno od mogućih objašnjenja pronađeno je u prosincu 1995., kada smo istraživali izvorne dokumente s Carlom Mattognom u Specijalnim arhivama u Moskvi. Tamo smo pronašli dokument koji sadrži planove ugradnje komore za uništavanje uši u krematorij [10].

Početkom 1943. tifus je harao Auschwitzom. Nijemci su očajnički pokušavali zaustaviti epidemiju, ubijajući uši, a da bi to činili, bilo je im je potrebno čim je moguće veći broj komora za raskuživanje. Takve komore zahtijevale su barem osnovnu ventilaciju, kakva je prisutna i u mrtvačnicama krematorija. Naravno, ne postoji nikakav dokaz da je planirana komora za ubijanje uši ikada sagrađena u krematoriju. Nedostatak bilo kakvih daljnjih dokumentiranih dokaza ukazuje na to da nije; *Rudolf Report*, o kojem ćemo raspravljati ispod, također ukazuje da nije.

U svakom slučaju, pismo ipak ne sadrži nikakve dokaze o ubijanju ljudi plinom.

- na 80. stranici, Pressac spominje dokument iz Građevinske administracije Auschwitza koji se odnosi na narudžbu hermetičkih vrata kao i 14 (“lažnih”) glava za tuševe za Krematorij III u Birkenau. Iz ovoga on zaključuje da su hermetička vrata služila kao brtva prilikom egzekucija

u plinskoj komori; namjena “lažnih” tuševa je navodno bila namamiti žrtve u plinsku komoru, koja je tako izgledala kao prostorija za tuširanje.

Ako je zapravo gradnja komore za raskuživanje u sklopu krematorija bila planirana, onda bi svakako morala imati hermetička vrata. Takva vrata mogla su također imati svrhu sprječavanja širenja smrada od raspadajućih tijela u mrtvačnici.

Nigdje u dokumentu se ne spominje da su glave tuševa bile “lažne.” Nema ničeg čudnog oko tuširanja u krematoriju, pogotovo ne u Auschwitzu, gdje je osoblje ponekad cijeli dan moralo nositi trupla zaražena tifusom u jame.

- na stranicama 70/71 Pressac spominje postojanje drvenog ventilatora za “plinsku komoru” (odnosno mrtvačnicu) u krematoriju u Birkenau. U nastavku on tvrdi da ako bi ventilator bio od metala, onda bi bio izložen koroziji uslijed djelovanja Ciklona. Dakle, odabir drvenog umjesto metalnog ventilatora daje dokaz o upotrebi cijanovodične kiseline u prostorijama. Ali Pressac na stranici 77 spominje da je na kraju ugrađen metalni ventilator, budući da su SS-ovci “precijenili opasnost od korozije.”

Zamislite, milioni ljudi su ubijeni plinom, a jedini “dokaz” za tako veliki zločin, koji je iznio “današnji vodeći stručnjak za Auschwitz,” je besmislica poput ove! Nekoliko revizionista poput Faurissona [11] i Mattogna [12] podvrgli su Pressacove škrabotine nemilosrdno detaljnoj analizi. Krajem 1995. objavljen je zbornik članaka u kojima je kritiziran Pressac. Ovaj zbornik sadržavao je i njemačke prijevode članaka Faurissona i Mattogna, kao i članke Ernsta Gaussa, Manfreda Köhlera i Sergea Thiona [13].

U međuvremenu je zagovornicima teorije istrebljenja postalo jasno da im je Pressac nanio štetu. U *Le Monde juif* (siječanj/travanj 1996. str. 92), Židov Maurice Cling nemilosrdno je kritizirao Pressaca, nekad slavljenog kao “pobijača revizionista,” optužujući ga za “manipulaciju,”

"izmišljanja" i "izopačene tvrdnje." Revizionisti nisu mogli učiniti bolju stvar.

Netom poslije pojavljivanja druge Pressacove knjige, židovski filmski producent Claude Lanzmann (isti onaj koji je u svojoj devetipolsatnoj epskoj priči, *Shoa*, snimio brijača Abrahama Bombu, opisujući kako je navodno 17 brijača rezalo kosu 70 golih žena u plinskoj komori veličine 4x4 metra, u Treblinki) ljutito je kritizirao Pressaca, rekavši "Skloniji sam suzama brijača u Treblinki, nego Pressacovim 'ispitivačima plina'." Lanzmann je u pravu. Holokaust može opstati jedino kao mit, svaki pokušaj da ga se znanstveno dokaže je trenutna propast.

"Nijemci su uništili sve dokumente"

Kada bi netko upitao Vitezove Holokaustovog Svetog grala zašto ne postoje nikakvi neverbalni dokumentirani dokazi masovnog ubojstva Židova, većina njih bi odgovorila da su Njemci uništili sve dokumente prije završetka rata. Ovu tvrdnju iznio je krunski svjedok među optuženima, odnosno, SS-ovac Perry Broad, koji je sastavio detaljne bilješke u britanskom zarobljeništvu. Na zadnjoj stranici *Erinnerungen*-a Broad kaže [14]:

> "Ispred zgrada Auschwitza gorjele su hrpe dokumenata, dok su objekti nekad korišteni za počinjenje najvećeg masovnog ubojstva u povijesti, dignute u zrak..."

Broad je bio oslobođen početkom 1947. [15] iako su ga Britanci mogli strijeljati ili objesiti bez poteškoća, budući da je svaki Nijemac, a osobito SS-ovac, bio slobodna meta u to vrijeme. Očigledno je rano puštanje bila njegova nagrada za pružene usluge, usluge koje i dalje značajno doprinose upotpunjavanju slike "Konačnog rješenja," koja je u to doba bila još u neoblikovanom stanju.

Zbilja je neistina da su hrpe dokumenata gorjele u Auschwitzu, budući da je veliki broj dokumenata baš iz najvećeg od svih "istrebljivačkih logora"

dostupan. Moskovski Specijalni arhiv sadrži otprilike 90 000 stranica dokumenata iz Građevinske administracije, odnosno iz točno iste one organizacije koja je bila odgovorna za izgradnju krematorija i pored toga, prema legendi o Holokaustu, za izgradnju plinskih komora navodno smještenih u krematoriju.

Tijekom dva duža boravka u Moskvi (srpanj-kolovoz, kao i studeni-prosinac 1995.), pregledali smo svih 90 000 stranica dokumenata zajedno sa talijanskim istraživačem Carlom Mattognom (Mattognov američki izdavač Russel Granata je također bio prisutan tijekom prvog posjeta). Neki od ovih dokumenata, oko 20 000 stranica, sadrže kopije drugih stranica koje su napravili Nijemci, oko 70 000 ostalih stranica su izvorni dokumenti. Niti jedan dokument ne pruža ijedan dokaz o masovnim ubijanju ljudi plinom. TO nas ne iznenađuje, budući da bi postojanje takvog dokumenta odavno bilo trijumfalno pokazano svijetu. Dva najistaknutija predstavnika škole zagovarača teorije istrebljenja, Jean-Claude Pressac i britanski Židov Gerald Fleming, radili su u ovoj arhivi i pregledali su dio dokumenata. Niti Pressac, niti Fleming nisu našli dugo traženi dokumentirani dokaz za plinske komore namijenjene ubijanju.

Prigovor da su Nijemci baš na vrijeme prikupili inkriminirajuće dokumente i uništili ih je krajnje naivan. Zamislite samo takvu situaciju:

U jesen 1994. kada je donesena odluka da se Auschwitz evakuira prije dolaska Crvene armije, zapovjednik Richard Baer izdaje slijedeću naredbu svojim podređenima: “Razvrstajte sve dokumente koji dokazuju ubijanje Židova i spalite ih, ali posvuda ostavite ostale dokumente za Ruse.” Možete li zamisliti nešto takvo? Mogli su zapaliti cijelu arhivu dokumenata u nekoliko sati! OČIGLEDNO, RAZLOG ZBOG KOJEG SU NIJEMCI OSTAVILI DOKUMENTE IZA SEBE JE TAJ ŠTO IM NIKADA NIJE PALO NA PAMET DA BI IH ONI MOGLI INKRIMINIRATI NA BILO KOJI NAČIN!

Isto vrijedi i za Majdanek, za koji su također dostupne hrpe dokumenata.

Smišljajući “dokaze”

Budući da pobornici ortodoksnog Holokausta nisu mogli biti zadovoljni samo sa “svjedočenjima očevidaca,” oni su bili prisiljeni pružiti određeni broj dokumenata koji navodno dokazuju genocid u plinskoj komori. Da bi to učinili, postojale su dvije mogućnosti:

- izraditi krivotvorine,
- namjerno iskriviti izvorne dokumente.

Druga metoda je češće korištena. Carlo Mattogno to opisuje na slijedeći način [16]:

“Inkvizitori iz Nürnberga stvorili su apsurdnu metodu interpretacije, koja im je omogućila tumačenje značenja u bilo kojem dokumentu prema njihovoj želji, a koje nije tamo postojalo. Polazna točka za ovu metodu tumačenja bila je proizvoljna i nedokazana tvrdnja da su NS vlasti koristile neku vrstu kodiranog jezika, čak i u najtajnijim dokumentima, za što su se inkvizitori iz Nürnberga naravno pretvarali da su to otkrili. Sustavno lažno tumačenje dokumenata, koji sami po sebi nisu imali nikakve veze s istrebljenjem, nastavljeno je dalje.

“Najbolji primjer ovog krivog tumačenja je prikazan na tumačenju riječi 'Konačno rješenje', koja je postala sinonim za 'istrebljenje Židova'...

U stvarnosti, ne postoji nikakav dokaz da je 'Konačno rješenje' ikada bilo povezano s 'Hitlerovim planom za istrebljenje europskih Židova'. Postoje čak i dokumenti koji dokazuju suprotno. Ovi dokumenti odnose se na politiku nacionalsocijalista s obzirom na iseljavanje Židova...”

Razmotrimo neke “dokumentirane dokaze” za Holokaust koji se opetovano vrte u standardnoj literaturi. Podijeliti ćemo ih u dvije grupe: očite krivotvorine - dokumenti upitne autentičnosti, i, konačno, nesumnjivo izvorni, ali namjerno krivo tumačeni dokumenti.

Krivotvoreni dokumenti

U suprotnosti sa stavom nekih revizionista, postoji samo nekoliko dokumenata koji su predstavljeni kao dokazi istrebljenja Židova, a koji su očite krivotvorine. To uključuje tri značajna primjera, čiji pregled slijedi:

a) Wannsee protokol

Desetljećima se tvrdi da je odluka o istrebljenju Židova donesena na Wanseeskoj konferenciji u Berlinu 20. siječnja 1942. Tko god pročita taj (navodni) protokol sa konferencije [17], otkrit će da se u njemu nigdje ne spominje fizičko istrebljenje Židova, niti bilo što o plinskim komorama, a govori se samo o "evakuaciji" i "ponovnom naseljavanju." Ortodoksni povjesničari nude dosadnu izliku da su to kodirane riječi za istrebljenje.

Čak i da je ovaj dokument izvorni, on ne bi mogao predstavljati nikakav dokaz za istrebljivanje Židova, već prije za njihovu deportaciju, što revizionisti ne opovrgavaju. Ali Wanseejski protokol je prilično gruba krivotvorina, kao što su pokazali brojni revizionisti, ponajprije Johannes P. Ney [18]. Krivotvorina je dokazana apsurdnošću njegovog sadržaja (primjerice, veliko preuveličavanje broja Židova u Europi), kao i formalnim greškama.

Trebalo je biti pripremljeno 30 kopija Wannseejskog protokola. Od ovih 30 kopija, samo je jedna, 16., preživjela, i to u nekoliko različitih verzija u kojima su ponekad SS-ovci pisali runama, a nekad normalnim slovima.

Čak se i zagovornici teorije istrebljenja sve više distanciraju od Wannseejskog protokola. U kanadskim novinama *Canadian Jewish News*, iz 20. siječnja 1992., izraelski stručnjak za Holokaust Yehuda Bauer nazvao je ovaj dokument "glupom pričom." Prema njemu, cijela grupa povjesničara blebeće istu glupu priču desetljećima, poput papiga. "Glupa priča" također je prisutna u školskim knjigama.

b) Dokument o kapacitetu krematorija u Auschwitzu od 28. lipnja 1943.

Da bi dokazali efektnost krematorija u Auschwitzu, teoretičari istrebljenja neumorno navode pismo koje je navodno 28. lipnja 1943. napisao voditelj Središnje građevinske administracije u Auschwitzu, Bischoff, svom podređenom SS Brigadeführer-u Kammleru [19], prema kojem su dnevni kapaciteti krematorija u Auschwitzu i Birkenau slijedeći:

- Krematorij I. 340 osoba svaki dan[sic!]
- Krematorij II i III: 1440 osoba svaki dan
- Krematorij IV i V: 768 osoba svaki dan

Obratite pažnju na korištenu znakovitu ne-njemačku riječ "osobe" u ovom slučaju. Međutim, sadržaj je mnogo značajniji.

U standardnoj literaturi može se vidjeti, primjerice u radu Raula Hilberga [20], da je glavni krematorij u Auschwitzu I imao 6 peći, krematoriji II i III u Birkenau imali su svaki po 15 peći, a krematoriji IV i V u Birkenau svaki po 8 peći. To je sveukupno 52 peći. U današnjim modernim krematorijima spaljivanje jednog trupla u jednoj peći traje jedan do jedan i po sat. Ako je moguće kremirati 4756 tijela u 52 peći u jednom danu, to je 95 tijela dnevno na jednu peć, što znači da je krematorij u Auschwitzu oko četiri puta brži od modernih krematorija! To znači da su pobijeni svi zakoni termodinamike, ili je to pismo izmišljotina (vjerojatno komunističke tvornice krivotvorina). Carlo Mattogno pružio je nepobitan dokaz da je ovaj dokument lažan [21].

Dokumenti sumnjive autentičnosti

a) Odlomci Göbbelsovog dnevnika od 27. ožujka 1942.

U dnevnik NS Ministra propagande Josefa Göbbelsa [22] 27. ožujka 1942. stoji upis prema kojem je "iznimno okrutni postupak" proveden nad

Židovima. 60% Židova je likvidirano, dok je samo 40% moglo biti iskorišteno za rad.

Revizionisti imaju podijeljena mišljenja o autentičnosti Göbbelsovih dnevnika. Stäglich ih smatra u potpunosti krivotvorenim, dok Irving i Faurisson vjeruju u njihovu autentičnost. Mi se suzdržavamo od iskazivanja našeg mišljenja i pozivamo se na upis 7. ožujka 1942., u kojem Göbbels izjavljuje da bi se Židove prvo trebalo smjestiti na Istok, eventualno bi mogli biti poslani na otok, možda Madagaskar. Ovaj upis je potpuna suprotnost onome dvadeset dana kasnije. Göbbels, nepomirljivi neprijatelj Židova, možda je pišući dnevnik osjetio još veću mržnju prema njima, te je tako na papir mogao zapisati svoje maštarije, koje nisu vezane na prijašnje zabilješke. Stoga ovaj odlomak nije dokaz istrebljenja Židova; u najboljem slučaju on je vrlo nasilni pokazatelj da zagovornici teorije istrebljenja mogu proizvesti naznaku koja je ipak kontradiktorna nepobitnom revizionističkom dokazu.

b) Dva Himmlerova govora iz listopada 1943.

Dva krvoločna govora, koje je navodno održao vođa SS-a Heinrich Himmler 4. ili 6. listopada 1943. u Posenu pred svojim ljudima iz SS-a, često se navode u literaturi o Holokaustu. Prvi govor glasi [23]:

> “Želim s vama potpuno otvoreno razgovarati o vrlo teškom pitanju. O tome međusobno moramo potpuno otvoreno razgovarati, ali nikada o tome ne smijemo govoriti u javnosti... Mislim na evakuaciju Židova, uništenje Židova. To je jedna od onih stvari koje je lako reći – 'Židovi će biti uništeni', kažu stranački drugovi, 'očito je da ćemo to učiniti, to je u Programu stranke. Eliminacija Židova, uništenje, to je ono što mi radimo...' Imamo moralno pravo, imamo dužnost prema našem narodu, da ubijemo te ljude koji žele ubiti nas.”

Dva dana kasnije, prema zabilješkama, Himmler je rekao slijedeće [24]:

> “Morala se donijeti teška odluka kojom bi se učinilo da ovaj narod nestane sa zemlje... Sada to sigurno znate i čuvat ćete to za sebe... Vjerujem da je bolje, da svi mi ovo ponesemo za naš narod, da preuzmemo odgovornost na sebe (odgovornost za djelo, ne za ideju), i da odnesemo svoju tajnu u grob.”

Ne postoje izvorni zapisi govora. Himmler je navodno namjeravao tekst ovog (i drugih) govora napisati na pisaćoj mašini. Za koga? Za budućnost? Da bi osigurao da budućnost ima nedvojbeni dokaz za Holokaust? Kao što je zabilježio britanski povjesničar David Irving, ključni odlomci, odnosno odlomci koji “dokazuju Holokaust,” ubačeni su kasnije, što se može vidjeti iz različitih udubljenja na dotičnim stranicama [25].

Dva vodeća revizionista, Stäglich [26] i Walendy [27], ispitali su ove tekstove. Obojica su zaključili da je riječ o krivotvorini.

S druge strane, postoji zvučni zapis prvog govora. Zapis je načinjen od prvih izvadaka, koji su pušteni na Nürnberškom procesu. Pretpostavlja se da je kopija ove snimke bila prosječne, ali izvorna prihvatljive kvalitete. Analizom glasa je navodno dokazano da je zaista riječ o govoru Heinricha Himmlera [28].

Nekoliko primjedbi na ovu temu:

1) U prvom govoru, Himmler izjednačava “evakuaciju” Židova sa njihovim “istrebljenjem,” miješajući tako dva pojma koja su danas potpuno različita. Identificiranje evakuacije i istrebljenja gubi svoj kontradiktorni smisao kada se uzme u obzir da se promijenila riječ “Ausrottung.” U današnjem govoru, “Ausrottung” nedvojbeno znači “ubijanje, fizičko istrebljenje.” To nije nužno imalo isto značenje ranije; etimološko podrijetlo riječi “ausrotten” znači “to uproot” (iskorijeniti, op. prev.). Ova promjena značenja dokazana je na slijedećem primjeru:

U knjizi *Mein Kampf,* Adolf Hitler je napisao da se Nijemstvu prijetilo "iskorijenjavanjem" (Ausrottung) za vrijeme Habsburške monarhije [29]. On sigurno nije pod time mislio da je stari car Franz Josef imao planove odvući deset miliona Nijemaca u plinske komore; prije je bila riječ o tome da su bili izloženi opasnosti da će izgubiti moć i pasti pod utjecaj Slavena. Prema tome, Himmler je pod pojmom "iskorjenjivanja" ("Ausrottung") Židova mogao misliti na njihovo političko isključenje kao i na njihovo protjerivanje i naseljavanje izvan Europe. Naravno, u prvom govoru on koristi nepogrešivu riječ "umbringen," ubiti; činjenica je da je posebno na Istočnom bojištu strijeljano mnogo Židova, ali sama činjenica postojanja miliona Židova u sferi utjecaja Njemačke u doba tog govora, protivna je bilo kakvom sustavnom istrebljenju.

2) U programu NSDAP-a nije postojalo ništa o "iskorijenjenju" ("Ausrottung") Židova.

3) U drugom govoru Himmler priča o istrebljenju Židova kao da je ono već zaključeno. U stvarnosti milioni Židova u Europi još su uvijek živi u listopadu 1943. Približno 80% francuskih Židova ostalo je netaknuto na kraju rata. U vrijeme govora, mađarski Židovi još nisu bili uznemiravani ni na koji način, njihova deportacija započela je tek u svibnju 1944. U svakom slučaju, Himmler u svom govoru, održanom 24. svibnja 1994. u Sonthofenu, rekao je slijedeće [30]:

> "Danas ćemo prvo odvesti 100 000, a kasnije još 100 000 Židova iz Mađarske u konc-logore, pomoću kojih ćemo izgraditi podzemne tvornice. Niti jedan se odande neće vratiti pred oči njemačkog naroda."

Ako je istrebljenje europskih Židova bilo već zaključeno sedam mjeseci ranije, onda je nemoguće poslati 200 000 mađarskih Židova da grade podzemne tvornice!

4) U oba govora, a posebno u drugom, Himmler naglašava potrebu za apsolutnom tajnosti, ali ni najmanje ne sluša svoju vlastitu preporuku;

radije brblja o strašnim zločinima koje je počinila njegova organizacija, pa je čak i napravio zvučni zapis svog prvog govora!

Ako se pokaže da je na zvučnom zapisu prvog govora zaista Himmlerov glas, onda se ovi argumenti neće primjenjivati u mjeri u kojoj utječu na prvi govor.

Zasada ćemo ostaviti otvorenim pitanje autentičnosti oba govora, kao i njihovo točno značenje. Detaljna analiza ovih govora od strane Jacka Wickoffa biti će objavljena u bliskoj budućnosti [31].

c) Poslovno pismo u vezi naručivanja "ispitivača plina"

Kao "konačni dokaz" za ubijanja plinom u Auschwitzu, Pressac navodi poslovno pismo tvrtke koja se bavi gradnjom peći, Topf & Söhne, poslano Središnjem građevinskom uredu u Auschwitzu, s nadnevkom 6. ožujka 1943. Tvrtka potvrđuje zaprimljeni telegram u kojem je naručeno 10 ispitivača za plin [32].

Faurisson smatra pismo vjerodostojnim, ali ga većina revizionista smatra krivotvorenim. Mi težimo teoriji krivotvorine na slijedećim osnovama, koje je među ostalima iznio Walter Rademacher [33]:

- uređaji za otkrivanje ostataka klorovodične kiseline ne zovu se "plinomjeri" ("Gasprüfer"), već prije "uređaj za otkrivanje ostataka klorovodične kiseline" ("Blausäurerestnachweisgeräte"). Upute za korištenje Ciklona B iz 1942. spominju ovaj uređaj najmanje šest puta [34];
- ako je zdravstvena služba zadužena za raskuživanje ostala bez uređaja za otkrivanje ostataka klorovodične kiseline, onda ih zasigurno ne bi naručivali od tvrtke koja gradi peći i koja nema ništa s proizvodnjom takvih uređaja;
- plinomjerima ("Gasprüfer") se smatraju uređaji za analizu CO i CO_2 u ispušnim plinovima koji nastaju tijekom rasplinjavanja koksa u peći krematorija. Prema Rademacheru, broj naručenih

> plinomjera, 10, označuje upravo njihovu točnu namjenu, budući da su krematorij II i III imali 10 kanala za dimne plinove.

Ovo pokazuje da je dokument koji navodi Pressac krivotvorina koja "miješa kruške i jabuke!" Budući da niti naručivanje "uređaja za otkrivanje ostataka klorovodične kiseline" niti naručivanje "plinomjera" ne predstavljaju niti najmanji dokaz za ubijanja ljudi plinom, ovaj dokument gubi svaku moguću vrijednost čak i u pogledu svoje autentičnosti.

Nedvojbeno pravi ali krivo interpretirani dokumenti

Nedvojbeno izvorni dokumenti, koji su podvrgnuti proizvoljnom mijenjanju značenja od onog koje je u njima izražena, igraju važnu ulogu u literaturi o Holokaustu. Evo nekoliko primjera:

a) Odlomak iz *Mein Kampfa*, koji se odnosi na "hebrejske rasne pervertite"

U Hitlerovom *Mein Kampfu* stoji [35]:

> "Da je 12 ili 15 tisuća ovih hebrejskih rasnih pervertita na početku rata bilo podvrgnuto djelovanju otrovnog plina, kao što su bile prisiljene otrpjeti tisuće naših najboljih njemačkih radnika svih staleža i zanimanja, tada milijunske žrtve na bojištu ne bi bile uzaludne."

Ispravno tumačenje ovog odlomka zahtjeva poznavanje Hitlerove biografije. Hitler je privremeno oslijepio tijekom napada plinom 1918.; za njega je ratovanje plinom uzrokovalo osobnu traumu. Držao je da su (većinom židovski) vođe marksista odgovorni za poraz Njemačke u Prvom svjetskom ratu. Zbog toga odlomak ima slijedeće značenje. "Da su vođe marksista bile poslane na bojište, gdje bi bile izložene djelovanju otrovnog plina kao i svi drugi vojnici, umjesto da im je dopušteno

huškanje iz zadnjih redova, tada ne bismo izgubili rat.” Da Hitler ne govori o istrebljenju Židova sasvim je očito iz citirane brojke “12 ili 15 tisuća.”

Kada povjesničari koriste ovaj odlomak kao dokaz “plana za ubijanje Židova plinom,” navodni plan koji se oblikovao u njegovom umu tijekom ranih 20ih godina 20. stoljeća, oni se upuštaju u nerazrješivu proturječnost. Ako ih zapitate zašto ne postoje dokumentirani dokazi o Holokaustu, njihov je odgovor da su Nijemci ili nisu izradili dokumente, ili su ih sve uništili u pravo vrijeme da prikriju svoje zločine. Ipak, prema tim istim povjesničarima, Hitler je objavio svoje genocidne namjere cijelom svijetu!

b) Dokumenti o “Konačnom rješenju Židovskog pitanja”

U serijama njemačkih ratnih dokumenata izniknuo je pojam “Konačnog rješenja Židovskog pitanja.” Tako je Göring 31. srpnja 1941. napisao Heydrichu [36]:

> “Dopunjavajući tvoje naredbe koje su izdane odlukom 24.1.1939., o nalaženju najboljeg mogućeg rješenja za Židovsko pitanje u pogledu emigracije ili evakuacije u skladu s vremenskim uvjetima, ja ti ovim putem dodjeljujem odgovornost za ostvarivanje svih potrebnih uvjeta u organizacijskom, tehničkom i materijalnom pogledu, za konačno rješenje Židovskog pitanja u područjima Europe pod njemačkim utjecajem... Također ti dodjeljujem odgovornost da mi ubrzo predstaviš sveobuhvatni nacrt organizacijskih, tehničkih i materijalnih preduvjeta za izvršenje željenog konačnog rješenja Židovskog pitanja.”

Ovo pismo zagovornici Holokausta navode do besvijesti, uvijek navodeći kako je Göring povjerio Heydrichu organizacijsku pripremu genocida. Ponovo vladajući klišeji u dokumentu čitaju nešto čega tamo nema.

Ono što su nacionalsocijalisti podrazumijevali pod “Konačnim rješenjem Židovskog pitanja” je vrlo jasno prikazano u ovom dokumentu. Emigraciju, prisilnu, ako je to potrebno, svih Židova iz Europe. Kao dom za Židove isprva je trebao poslužiti Madagaskar (na ovu temu vidi gore spomenuti zapis u Göbbelsovom dnevniku 7. ožujka 1942.), ali ovaj plan se nije mogao izvesti. Nakon osvajanja velikih područja na Istoku na početku ruske kampanje, uzeto je u obzir barem stvaranje privremenih židovskih naselja u svakoj zoni. Čak su i zagovornici teorije istrebljenja priznali da je određeni broj Židova poslan u Bijelorusiju i u baltičke zemlje [37]. Naravno, takve deportacije čine argumente pobornika istrebljenja besmislenim: zašto poslati Židove tik pored šest “logora za istrebljenje” koji su radili punom parom, sve do Bjelorusije i baltičkih zemalja, ako je donesena odluka da se provede potpuno istrebljenje Židovstva?

U svojoj knjizi *Die zweite babylonische Gefangenschaft* (*Drugo babilonsko ropstvo*, op. prev.), Stefan Werner skupio je veći broj indicija koje ukazuju da je određeni broj Židova zapravo poslan u Bjelorusiju i tamo smješten [38]. Da je Auschwitz služio kao tranzitni logor za naseljavanje Židova na istoku, koji zbog toga nisu bili u njemu registrirani, a zbog čega ih zagovornici teorije istrebljenja smatraju ubijenima plinom, dokazao je Španjolac Enrique Aynat [39].

Karakter njemačke politike prema Židovima jasno je prikazan u dokumentu koji je potpisao Martin Luther, službenik Ministarstva vanjskih poslova, 21. kolovoza 1942. [40]:

> “Evakuacija Židova iz Njemačke započela je na temelju spomenute upute Führera (za ponovno naseljavanje Židova). To se odnosi i na židovske građane drugih zemalja. Broj Židova koji su na ovaj način poslani na istok nije dovoljan da pokrije zahtjeve za radnom snagom. Načelnik Uprave za državnu sigurnost javio se Ministarstvu vanjskih poslova, prema nalogu Reichsführera SS-a, kako bi oni poslali upit slovačkoj Vladi da im osiguraju 20 000 snažnih mladih Židova koji bi bili poslani na Istok.”

Tijekom suđenja u Nürnbergu, odvjetnik Thoma upitao je Hansa Heinricha Lammersa, direktora kancelarije Reicha, o njegovim saznanjima o Konačnom rješenju. Godine 1942. on je upitao Himmlera što se podrazumijevalo pod pojmom "Konačno rješenje Židovskog pitanja," nakon čega mu je Himmler rekao da je riječ o evakuaciji Židova na Istok. Lammersovu pažnju 1943. zaokupile su glasine prema kojima su Židovi bili istrebljivani. On je to istražio i javio se Himmleru koji je reagirao na slijedeći način [41]:

> "On (Himmler) izvadio je mnoštvo slika i albuma i pokazao mi poslove koje su radili Židovi i kako su to činili u ratne svrhe: postolarske radionice, krojačke radionice i tako dalje. Rekao mi je. 'Ovo je Führerova naredba, ako vjerujete da trebate poduzeti mjere protiv nje, onda se obratite Führeru.' Zatim sam izvijestio i Führera o tome, a on mi je na to dao isti odgovor kao i Himmler. Rekao je: 'Kasnije ću odlučiti gdje ćemo odvesti te Židove, a u međuvremenu će oni biti zbrinuti tamo'."

Između Thome i Lammersa održan je slijedeći razgovor [42]:

Thoma: Da li vam je Himmler ikada rekao da će se Konačno rješenje Židovskog pitanja izvršiti kroz njihovo istrebljenje?

Lammers: To nikada nije spomenuto. On je govorio samo o evakuaciji.

Thoma: Kada ste čuli da je istrijebljeno tih pet milijuna Židova?

Lammers: To sam ovdje maloprije čuo.

Direktor kancelarije Reicha, koji je prema *Enzyklopediae der Holocaust* (Enciklopediji Holokausta, op. prev.) primio "sve protu-Židovske mjere" na svoj stol [43], tek je u Nürnbergu naučio da se Konačno rješenje Židovskog pitanja trebalo izvršiti kroz njihovo istrebljenje!

c) Dokumenti s temom “posebnih akcija,” itd.

Svi njemački dokumenti u kojima se pojavljuju riječi s prefiksom “Sonder” (“poseban,” op. prev.) (Sondermassnahmen - posebne mjere, Sonderaktionen - posebne radnje, Sonderbehandlung – poseban tretman, itd.) navode se kao dokaz istrebljenja Židova. Istina je da se neki od koncepta mogu povezati sa pogubljenjima [44], ali to nije uvijek slučaj. Tako Pressac u svojoj drugoj knjizi spominje da se pojam Sonderaktion koristio u Auschwitzu za policijsku istragu o razlozima štrajka radnika [45] – ŠTRAJK u LOGORU ZA ISTREBLJIVANJE! Nadalje, Pressac navodi naredbu SS-a koja se odnosi na “Sondermassnahmen” za poboljšavanje sanitarnih uvjeta u logoru Birkenau [46]. Dakle Sondermassnahmen su tu da produže život, a ne da ga skrate.

Da rezimiramo: među milionima dokumenata iz doba Trećeg Reicha ne postoji NITI JEDAN koji daje ijedan dokaz za ubijanje plinom ijednog ŽIDOVA u Auschwitzu ili drugdje!

d) Izvještaj Korherra: najveći primjer krivog tumačenja

Izvještaj koji je sastavio statističar SS-a Richard Korherr [47] rane 1943. za dr. Rudolfa Brandta iz Himmlerovog osoblja, ortodoksni povjesničari konstantno navode kao “dokaz za Holokaust.” Prema izvještaju, broj europskih Židova smanjio se za gotovo polovicu u razdoblju između 1933. i 1943. Iznesena je brojka od 1 873 549 Židova koji su izgubljeni zbog posljedica “evakuacije uključujući i Theresienstadt i Sonderbehandlung” (Theresienstadt je bio geto za većinu starijih i privilegiranih Židova).

Korherr zatim nabraja Židove koji su evakuirani iz Badena i Pfalza u Francusku, zatim iz područja Reicha, uključujući Protektorat i Bialystok, na Istok, te s područja Reicha i Protektorata u Theresienstadt, prikazujući svoje statistike na slijedeći način:

4. Prijevoz Židova iz Istočnih provincija na ruski Istok: 1 449 692 Židova
- Tranzit kroz logore u Poljskoj (Njemački: General Gouverment): 1 274 166 Židova
- Kroz logore u Wartegau: 145 301 Židov

Ako se uzme u obzir broj Židova prevezenih na Istok, onda se može uočiti da on vrlo točno odgovara brojkama koje se navode u literaturi o Holokaustu kao broj istrijebljenih u "čistim logorima smrti," u ono doba Belzec, Sobibor, Treblinka i Chelmno. Prva tri od ovih "logora za istrebljenje" nalazili su se na okupiranim područjima Poljske (Genereal Gouverment), dok se Chelmno nalazio u Warthegau (područje koje izvorno pripada Njemačkoj, ali danas pripada Poljskoj; Poljska ga je aneksirala nakon Prvog svjetskog rata, a Njemačka ga je pripojila 1939.). Strategija krivotvoritelja povijesti je očigledna: namjerno krivo tumačenje nedvosmislenog izraza "transport" kao riječi za "ubojstvo," a zatim iznošenje tvrdnji da su "tranzitni logori" bili "logori za istrebljenje."

Korherov izvještaj od strane pobornika teorija istrebljenja pregledali su Georges Wellers [48], dok su od revizionista to učinili Stephen Challer [49] i Carlo Mattogno [50].

Dokumenti koji proturječe teoriji istrebljenja

Postaje sve gore za piskarala o Holokaustu. Poplava nedvojbeno izvornih dokumenata dokazuje da istrebljenje Židova NIJE planirano.

Ako su nacionalsocijalisti ikada planirali fizičko istrebljenje Židova, tada ne bi smjelo biti dokumenata, s kasnijim datumima, u kojima se govori o korištenju Židova kao radne snage u njihovim logorima; ali ipak postoje tone takvih dokumenata. Već smo o jednome raspravljali: Lutherov Memorandum; ovdje je još nekoliko primjera.

Krajem 1942. Himmler je napisao KL inspektoru Richardu Glücksu [51]:

> “Pripremite se za prihvat 100 000 židovskih muškaraca i oko 50 000 židovskih žena u koncentracijski logor tijekom slijedeća četiri tjedna. Veliki ekonomski pothvati će se pojaviti u konc-logorima u narednim tjednima.”

Nije li Himmler već bio informiran o odluci da se istrijebe Židovi, koju su donijeli njegovi podređeni na Wannseejskoj sjednici, ili su “veliki ekonomski pothvati” skriveni izraz za “ubijanje plinom?”

Dana 18. studenog 1943. uprava logora Auschwitz primila je naredbu od WVHA (Wirtschaftsverwahltungshauptamt - Glavni administrativni i gospodarski ured, op.prev.) SS-a da osiguraju premije za dobre radnike, UKLJUČUJUĆI I ŽIDOVE [52]. Koji židovski radnici? Prema Himmlerovom govoru u Posenu u listopadu 1943., koji je naveden tisuće puta u literaturi o Holokaustu, svi europski Židovi već su bili istrijebljeni u to vrijeme!
Dana 9. ožujka 1944., dok je istrebljivanje mađarskih Židova već bilo u punom jeku, prema legendi, Himmler je napisao šefu Glavnog ureda SS-a, kao i središnjem administrativnom ekonomskom uredu SS-a [53]:

> “Führer je naredio premještaj 10 000 ljudi, zajedno sa časnicima i podoficirima, kako bi nadgledali prijevoz Židova u konc-logore u kojima će raditi na velikim građevinskim projektima za OT (Organisation Todt – civilna i vojna građevinska organizacija, op. prev.) i drugim projektima važnima za rat.”

Zašto su trebali nadzirati ubijanje Židova plinom?

WVHA je 15. kolovoza 1944. izvijestio o gore spomenutoj isporuci 612 000 osoba, UKLJUČUJUĆI 90 000 MAĐARSKIH ŽIDOVA, u radne logore [54]. Mađarski ministar unutarnjih poslova Gabor Wajna izvještava da je Himmler obznanio kako je proizvodnja lovačkih aviona porasla za 40% zbog doprinosa mađarskih Židova [55].

Kako je to moguće? Svih 438 000 deportiranih mađarskih Židova, uključujući i 28 000 registriranih u Auschwitzu, bili su ubijeni plinom između svibnja i srpnja u Birkeanu [56]! Kako su ove žrtve otrovanja plinom i dalje mogle raditi u proizvodnji lovačkih aviona?

Apsurdnost spomena da bi Nijemci mogli uopće pomisliti na ubijanje ogromnog broja ljudi sposobnih za rad, točno u vrijeme kad im je očajnički trebala ljudska snaga, osvanula je čak i kod nekoliko pisaca o Holokaustu. Hannah Arendt pita se [57]:

> "Neshvatljivost užasa povezana je s ekonomskom beskoristi. Nacisti su doveli beskorisnost do krajnjih granica, pa čak i do otvorenog anti-utilitarizma, gradeći ogromne i skupe tvornice za istrebljenje usred rata i prevozeći ljude amo-tamo, iako im je nedostajalo građevinskog materijala i zaliha. U očima čisto utilitarističkog svijeta, očigledan kontrast između ovih radnji i svih vojnih potreba, daju cijelom pothvatu izgled luđačke nestvarnosti."

Čini nam se da "luđačka nestvarnost" pluta iznad teorija ortodoksnih povjesničara.

Na kraju želimo prokomentirati dva dokumenta iz Auschwitza.

Prvi dokument datiran je 30. lipnja 1943. Načinio ga je doktor u Auschwitzu, koji je izvijestio da je zatvorenik Jaroslaus Murka bio "primljen u HKB (glavna bolnica, op. a.) s brojnim hematomima na lubanji, na licu, gornjem dijelu ruke i na prsima, te s potresom mozga i mutnim vidom." Doktor zatim zahtjeva da krivci budu kažnjeni.

U logoru u kojem je ubijeno 470 000 ili 9 miliona Židova, ovisno o tome kojem povjesničaru vjerujete, Nijemci su se primili pisanja izvještaja o pretučenom zatvoreniku, tražeći usput kaznu za krivce. Žrtva je primljena u bolnicu – kom vragu BOLNICA služi u LOGORU ZA ISTREBLJENJE?

Drugi dokument dokazuje da je zatvorenik Jan Kristian bio pritvoren u Auschwitzu od 3. svibnja do 8. lipnja 1944. i da je pušten navedenog datuma, pod uvjetom da se odmah javi u radni ured Auschwitza za nove dogovore.

Ovo puštanje nije izolirani slučaj. Carlo Mattogno i ja otkrili smo 56 takvih certifikata u Moskvi, koji pokrivaju period od nekoliko dana u lipnju i srpnju 1944. U gotovo svim slučajevima to su bili Poljaci koji su služili kraće kazne u "radno-obrazovnom logoru" Birkenau zbog kršenja svojih radnih ugovora, te su poslani u svoje tvornice nakon odsluženja kazne.

Oslobađanja su se pojavila baš u vrijeme kad je istrebljivanje mađarskih Židova bilo u punom zamahu, kako tvrdi službena literatura o Holokaustu; oko 400 000 ovih ljudi je trebalo biti odvedeno u plinske komore u periodu kraćem od dva mjeseca. Dakle, u isto vrijeme Jan Kristian i brojni drugi oslobođeni trebali su imati priliku svjedočiti ubijanju 400 000 mađarskih Židova "uživo," nakon čega su pušteni kako bi mogli u svojim tvornicama pričati o tome! Ovo je smeće kakvo desetljećima reklamiraju medijske kurve, sudski povjesničari i političari, a mi u to vjerujemo.

U stvarnosti Auschwitz je bio korišten kao tranzitni logor za deportaciju mađarskih Židova, s iznimkom od njih 28 000 koji tamo nisu bili registrirani. Ovo je dokazano njemačkim dokumentima, što je potvrdio i besprijekorni stručnjak Jean-Claude Pressac; on je izvijestio, oslanjajući se na dokumente koji se nalaze u Yad Vashemu, da je 40 do 50 tisuća mađarskih Židovki bilo poslano u radni logor Sutthof [58]. Pressac nehotice ojačava osnovnu teoriju revizionista, a ta je da je prijevoz velikog broja europskih Židova za prisilan rad povijesna činjenica, ali i da je "istrebljenje Židova u plinskim komorama" najveća i najdrskija prijevara svih vremena.

[1] Hilberg, Uvod

[2] André Chelain, *Faut-il fusiller Henri Roques?*, Polémiques, Ogmios Diffusin, 1986.; također vidi skraćeno njemačko izdanje *Die 'Geständnisse' des Kurt Gerstein*, Druffel, 1986.

[3] Filip Müller, *Sonderbehandlung*, Steinhausen, 1979.

[4] Nakon bitke kod Sedana, Njemci su namjeravali kremirati tijela poginulih u grobovima. Poslagali su tijela u tri sloja u grobove, prekrili ih katranom i zapalili. Gornji red ljudi bio je spaljen, srednji red bio je tek malo opečen, a najdonji red ostao je netaknut (Harald Fröhlich, „Zur Gesundheitspflege auf den Schlachtfeldern“, *Deutsche Militärärtzliche Zeitschrift*, I, 1-4, 1872., str. 109/110, citirao Carlo Mattogno u *Auschwitz, The End of a Legend*, IHR, 1994. str. 19).

[5] U vezi ovoga vidi Mattogno u Gauss, *Grundlagen...* op. cit., str. 318 nadalje.

[6] Newsday, Long Island, New York, 23. veljače 1983., naveo Robert Faurisson, „Mon experience du révisionnisme“, u: *Annales d'histoire révisionniste*, br. 8, str. 31/32.

[7] Klarsfeld, str. 5 (osobno dodan broj stranice: Klarsfeldov *Mémorial* nema označene brojeve stranica).

[8] Enrique Aynat, *Estudios sobre el Holocausto*, Graficas Hurtado, Valencia 1994..

[9] Ovdje navedeno prema Kogon/langbein/Rückerl, str. 220.

[10] Dokument u Specijalnom arhivu u Moskvi nosi arhivski broj 502-I316, list 431

[11] Robert Faurisson u *Revue d'Histoire Révisionniste*, br. 3, kao i R. Faurisson, *Réponse à Jean-Claude Pressac*, RHR, 1993.

[12] Carlo Mattogno, *Auschwitz, The End of a Legend*.

[13] *Auschwitz, Nackte Fakten*, izdao Herbert Verbeke, Vrij Historisch Onderzök, Postbus 60, 2600 Berchem, Belgija.

[14] Pery Broad, Erinnerungen, u antologiji *Auschwitz i den Augen der SS*, Krajowa Agencja Wydawniczna, Katowice, 1981., str. 195.

[15] Kogon/langbein/Rückerl, str. 197.

[16] Carlo Mattogno, *La soluzione finale*, Edizioni di Ar, 1991., str. 64/65.

[17] (Navodni) protokol sjednice u Wanseeu prikazao je, među ostalima, Wilhelm Stäglich, *Der Auschwitz-Mythos* (Grabert, 1978.), str, 39 nadalje, i u Gauss, *Grundlagen...*, str. 182 nadalje.

[18] Vidi naprimjer, Stäglich u *Der Auschwitz-Mythos*, str. 38 nadalje; Walendy u *Historische Tatsachen*, br. 35; Ingrid Weckert u *Deutschland in Geschichte und Gegenwart*, br. 40 (1992.); Johannes P. Ney u Gauss, *Grundlagen...*, str. 169 nadalje.

[19] Dokument je spomenut u Brigitte Bailer-Galanda/Wolfgang Benz/Wolfgang Neugebauer (izdavači), *Wahrheit und Auschwitzlüge*, Deuticke, 1995., str. 71.

[20] Hilberg, str. 946.

[21] Mattogno u Gauss, *Grundlagen...*, str. 300 nadalje.

[22] navedeno u Fränkel/Manvell, *Göbbels – eine Biographie*, Kiepenheuer und Witsch, 1960., str. 257 nadalje.
[23] Dokument s Nürnberškog suđenja IMT XXXIX, str. 122 nadalje.
[24] Citirano prema Stäglichu, str. 95 nadalje.
[25] David Irving, *Huitler's Krieg*, F.A. Herbig, 1986., str. 252.
[26] Stäglich, str. 89 nadalje.
[27] Walendy u *Historische Tatsachen* br. 45.
[28] Verbalna komunikacija između G. Rudolfa te A. Schimmelpfenniga i autora.
[29] Adolf Hitler, *Mein Kampf*, Franz Eher Verlag, München, 1943., str. 13/14.
[30] Stäglich, str. 100.
[31] Wickoffova analiza govora predviđena je da se pojavi negdje 1997. u *Vierteljahreszeitschrift für freie Geschichtsforschung*.
[32] Među ostalima, naveo Pressac, *Les crématories...*, str. 71 nadalje.
[33] Rademacher u Gauss, *Grundlagen...*, str. 55 nadalje.
[34] Nürnberški dokument NI-9912.
[35] Hitler, str. 772.
[36] Nürnberški dokument NG-2586/PS-710.
[37] Vidi naprimjer Reitlinger, str. 100 nadalje.
[38] Steffen Werner, *Die zweite babylonische Gefangenschaft*, Grabert, Tübingen, 1992.
[39] Enrique Aynat, *Estudios sobre el Holocausto*, Graficas Hrtado, Valencia 1994.
[40] Nürnberški dokument NG-2586.
[41] Transkript sa suđenja u Nürnbergu IMT XI, str. 82/83 (Njemački tekst).
[42] ibid, str. 83.
[43] *Enzyklopaedie des Holocaust*, str. 848.
[44] Primjer ovoga iznjeli su Kogon/Rückerl na str. 17.
[45] Pressac, *Les crématoires...*, str. 63.
[46] ibid, str. 82.
[47] Nürnberški dokument NO-5194 i NO-5193
[48] Georges Wellers, *Le solution finale et la Mythomanie néo-nazie*, izdali Serge i beate Klarsfeld, Paris, 1979.
[49] Stephen Challen, *Richard Korherr and his Reports*, Cromwell Press, London 1993.
[50] Carlo Mattogno, *Dilettanti allo Sbaraglio*, Edizioni di Ar, Padova, 1996, str. 112 nadalje.
[51] Nürnberški dokument NO-500.
[52] *Hefte von Auschwitz*, Wydanictwo Panstwowego Muzeum w Oswiecimiu, br. 6, 1962., str. 78.
[53] Nürnberški dokument NO-5689.
[54] Nürnberški dokument NO-1990.
[55] Nürnberški dokument NO-1874.

[56] *Enzyklopaedie des Holocaust*, str. 1467.

[57] Hannah Arendt, *Le origini del totalitarismo*, Milan, 1967., str. 609, citirao Carlo Mattogno u *La soluzione finale*, str. 106 (prevođeno s engleskog na talijanski, pa na njemački, pa ponovo na engleski).

[58] Pressac, *Les crématoires...*, str. 147.

POGLAVLJE IX

SVJEDOCI PLINSKIH KOMORA U AUSCHWITZU

Ovo poglavlje je nešto izmijenjena verzija članka koji je objavio autor u časopisu *Aurora* (Postfach 386, 8105 Regensdorf, Switzerland, srpanj 1995.).

Svakome koga ozbiljno zanima Holokaust naročito je preporučeno da posjeti Auschwitz. Sve posebnosti odmah su predstavljene posjetitelju: gomile "ženske kose od žrtava masovnih ubijanja plinom" prikazane su iza staklenih izloga; sva kosa je pepeljasto plave boje i izgleda kao lan ili kudelja. Hrpe cipela predstavljene su kao dokaz masovnog ubojstva, iako je jedini pravi dokaz taj, da je netko skupio gomilu cipela [1]. Ipak, ponad sveg toga tu su "plinske komore" apsurdno malih dimenzija u kojima je ubijeno i kremirano između 470 000 i 9 000 000 ljudi (ovisno o tome kojem povjesničaru vjerujete).

Prema zagovornicima teorije istrebljenja, kompleks logora Auschwitz sadržavao je slijedeće prostorije za ubijanje plinom:

- blok 11 u glavnom logoru Auschwitz I, gdje se navodno odvijao samo jedan postupak ubijanja plinom (vidi iznad);
- mrtvačnica u Krematoriju u glavnom logoru navodno se koristila kao plinska komora (Auschwitz I);
- dvije seoske kuće navodno su preinačene u plinske komore, a nalazile su se zapadno od Birkenaua, tri kilometra zapadno od glavnog logora;
- prostorije označene kao "Mrtvačnica I" u Krematoriju II i III u Birkenau (identične konstrukcije);

- nekoliko prostorija unutar Krematorija IV i V u Birkenau, neoznačene na nacrtima, ali navodno su se koristile kao plinske komore.

Sada usporedite Slika II i Slika III.

Prema Pressacu, 10 000 ljudi, što Židova, što Sovjetskih ratnih zarobljenika, navodno je ubijeno u plinskim komorama glavnih logora rane 1942. Pressac otvoreno priznaje da o tome ne postoje dokumentirani dokazi, već samo izjave očevidaca [2]. Od proljeća 1942. do proljeća 1943. ubijanja plinom navodno su se odvijala u seoskim kućama, također zvanim "crvena" i "bijela" kuća, ili u bunkerima 1 i 2. Od proljeća 1943. ubijanja plinom su se navodno odvijala u krematoriju Birkenaua, gdje su plinske komore Krematorija II postale glavne tvornice smrti u Trećem Reichu.

U našoj knjizi *Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust* [3], prikupili smo i analizirali 30 najvažnijih izvješća i iskaza očevidaca. Službeni povjesničari trebali su ovu obavezu izvršiti odavno, ali ne; oni su taj posao ostavili revizionistima. Ideju za ovaj pothvat predložio je Gerhard Förster, ovlašteni inženjer.

Procijenili smo da 23 od 24 izvještaja datiraju između 1944. do 1947. Od Židova koji su "preživjeli Holokaust" potječu 22 izvještaja, dva od nežidovskih Poljaka i šest od njemačkih kriminalaca.

Neke od tehničkih i znanstvenih nemogućnosti u svjedočanstvima očevidaca

Ako pažljivo analiziramo svjedočenja, ubrzo otkrivamo da ona sadrže veliki broj znanstvenih i tehničkih nemogućnosti koje beznadno lome njihovu dokaznu vrijednost. Ovdje je navedeno samo nekoliko tih apsurda; u većini slučajeva bit ćemo zadovoljni samo s jednim primjerom.

a) Plava maglica iznad tijela žrtava. Svjedok Richard Böck, niže rangirani vozač kamiona u SS-u tijekom rata, koji je smatran posebno vjerodostojnim svjedokom po pitanju Auschwitza na suđenju u Frankfurtu (1963.-1965.) izjavio je slijedeće [4]:

> "Nedugo zatim (nakon smrti žrtava) zatvorenici su otvorili vrata i mogli smo vidjeti plavu maglicu pare koja je tinjala iznad ogromne hrpe tijela."

Böck nikako nije mogao vidjeti ovu plavu parnu maglicu, budući da je cijanovodični plin potpuno bezbojan. Njegovo ime dolazi od plave boje pigmenta koji nastaje pri kontaktu sa željezom.

b) Plava boja na žrtvama. "Preživjeli Holokausta" Milton Burki izvještava [5]:

> "Dvije minute nakon otvaranja vrata dobili smo naredbu da izvučemo tijela van i da ih natovarimo na kolica. Tijela su bila gola, a neka su imala plave pjege."

Cijanovodična kiselina spriječava dovod kisika u stanice. Hemoglobin u krvi ne može više opskrbljivati ćelije kisikom, a tada krv postaje zasićena kisikom, što dovodi do crvenila kože [6]. Buki je bio član Sonderkommando-a u Auschwitzu od prosinca 1942. Pripadnici Sonderkommando-a su navodno morali izvlačiti tijela iz plinskih komora. Budući da su se ubijanja plinom navodno odvijala sve do listopada 1944., Buki je imao skoro dvije godine da uoči da se na žrtvama gušenja cijanovodičnim plinom pojavljuje crvenilo, ali ne, on govori o plavoj pigmentaciji. Također isto tvrdi i Hilbergov krunski svjedok Filip Müller [7], koji je bio pripadnik Sonderkommando-a skoro dvije godine. Nedvojbeno je da Buki i Müller nikada nisu vidjeli tijelo osobe koja je umrla od gušenja cijanovodičnim plinom.

c) Nevjerojatno veliki broj žrtava nabijenih u plinsku komoru na jedan kvadratni metar. Prema krunskom svjedoku Hössu, oko 2000 žrtava [8] bilo je natiskano u plinske komore Krematorija II

(čija površina iznosi 210 m² [9]); prema ključnom svjedoku Vrbi 3000 [10] ili čak 4000 žrtava; prema ključnom svjedoku Broadu [11] svi su istovremeno nagurani. Nacistima su trebali parni potiskivači da ih naguraju unutra i tako su štedili novac kojim su kupovali Ciklon B (koji je bio skup).

d) Plamenovi koji izbijaju iz dimnjaka krematorija. Pressacov krunski svjedok Henryk Tauber ispričao nam je slijedeću priču [12]:

> “Općenito, palili smo četiri ili pet tijela u jednoj peći, ali smo često stavili i više tijela... Veliki broj tijela zapaljen je u isto vrijeme, bez znanja uprave krematorija, dok su na snazi bile zračne uzbune. Visoki plamen koji je izlazio iz dimnjaka trebao je pilotima privući pažnju.”

Walter Lüftl, bivši predsjednik Austrijske državne komore inženjera i forenzički stručnjak prisutan na bezbrojnim suđenjima, objašnjava ovu pojavu:

> “Koks je kratko-goreće gorivo. Iz tog razloga plamenovi ne mogu uopće izaći iz komore izgaranja. Između peći i dimnjaka je ispušni kanal. Dimnjak dolazi tek nakon njega. Izgaranje kratko-gorećeg krutog goriva ne odaje plamen, već najčešće samo vruće ispušne plinove od oko 180°C; inače bi dimnjak ubrzo bio uništen.”

e) Nemoguće veliki broj tijela zapaljen odjednom u jednoj peći. Pripadnik Sonderkommando-a Alter Szmul Faynzylberg je još smjeliji od Henryka Taubera. On tvrdi [13]:

> “Bile su tri peći, na svakoj po dva otvora. Bilo je dovoljno mjesta za dvanaest tijela u svakom od ovih otvora."

Peći o kojima govori imaju dimenzije 200x70x80 cm. Moralo je biti prilično teško ugurati 12 tijela u tako mali prostor.

f) Spaljivanje tijela bez goriva. Dopustit ćemo da Pressacov krunski svjedok ovo još jednom opiše [14]:

> .”.. kada su kremiranja slijedila jedno za drugim, peći su kao gorivo koristile žar koji je nastao tijekom kremiranja. Iz tog razloga smo obično gasili vatru tijekom kremiranja debelih tijela.”

Tijela koja sadrže više od 60% vode gore sama od sebe, bez goriva, u bajkama preživjelih iz Holokausta.

g) Kremiranje tijela u rovovima. Ova bajka pojavljuje se kod brojnih “očevidaca,” kao što je primjerice Szlama Dragon [15]:

> “S druge strane baraka nalazile su se četiri jame, svaka dugačka po 30 m, široka 7 m i duboka 3 m... Prvo smo postavili velike drvene klade na dno jame, a zatim sve manje komade drva unakrsno te na vrhu suho granje. Nakon toga su sva tijela bila iznesena iz barake i postavljena u jamu, Moll ih je polio benzinom na sva četiri ugla jame i zapalio ih bacanjem zapaljene gume.”

Zbog slabe opskrbe kisikom kremiranje tijela samo bi ih pougljenilo; tijela ne mogu potpuno izgorjeti [16]. Također bi trebalo primijetiti da je Dragon svoju lomaču postavio naopako. Svaki izviđač zna da se vatra pali postavljanjem najlakše zapaljivog materijala (malih grančica itd.) na dno. Dragonova hrpa drva nikad se ne bi mogla zapaliti budući da bi vatra izgorjela nakon što bi se zapalio najlakše zapaljivi materijal na vrhu. Tijela su se uvijek spaljivala na otvorenom, na lomačama, a ne u jamama.

h) Korištenje kipuće ljudske masti, koja je padala na dno tijekom kremiranja tijela, kao dodatno gorivo. Ovoj monstruoznoj bajci najveći značaj dao je Filip Müller [17], ali ju se također može naći i u drugim izvješćima, podižući tako sumnju da "preživjeli iz Holokausta" neprestano ponavljaju istu besmislicu, kopirajući ju međusobno. Godine 1995. pojavila se knjiga na temu Sonderkommando-a koju je napisao izraelski "stručnjak" Gideon Grief [18]. Čim smo dobili knjigu u ruke, odmah smo potražili priču o kipućoj ljudskoj masti. Trebalo nam je samo nekoliko minuta i zaista je bila tamo: upravo u uvodu (str. xxvii).

i) Korištenje metanola kao goriva. Zapovjednik Auschwitza Rudolf Höss napisao je u zatvoru u Krakowu [19]:

> "Tijela su prvo bila premazana ostacima ulja, a zatim metanolom."

Glupu priču o tijelima koja su zapaljena pomoću metanola našli smo kod "žrtve" Filipa Mülera [20] i kod "zločinca" Perya Broada [21]. Walter Lüftl, predsjednik austrijske komore inženjera, jednom je pokušao zapaliti mrtvog vrapca uz pomoć metanola. Pokušaj je propao usprkos tome što je količina korištenog metanola, po težini, premašila težinu tijela samog vrapca.

Četiri glavne nemogućnosti u izjavama očevidaca

Došli smo do četiri središnje nemogućnosti u izjavama očevidaca, koje ruše svu preostalu vjerodostojnost.

a) Nemoguće kratko vrijeme kremacije trupla

U krematoriju u Bazelu, kremacija trupla traje u prosjeku jedan sat [22]; u krematoriju u Freiburgu potrebno je sat i pol.

Prema našim svjedocima, isti postupak u Auschwitzu trajao je samo djelić tog vremena [23]. Prema Dovu Paisikovicu bilo je

potrebno samo četiri minute da se truplo pretvori u pepeo [23]. Krunski svjedok Miklos Nyiszli, čiji je bestseler objavljen na mnogim jezicima, izjavio je da je u 46 peći u Birkenau spaljivano po 20 000 trupala DNEVNO [24]. Prema istom tom Nyiszliju, 20 000 Židova je ubijano plinom svaki dan, a još drugih 5 do 6 tisuća su strijeljani ili živi spaljeni. To znači 435 tijela po jednoj peći, što znači da je postupak kremiranja bio osamnaest puta brži nego u modernim krematorijima u 1996. godini. Nešto skromniji je Rudolf Höss, koji je napisao [25]:

> "Dva velika krematorija I i II (danas nose oznake II i III) izgrađena su u zimu 1942/1943 i stavljena u pogon u ranu 1943. Oni su imali pet trokomornih peći, od kojih je svaka mogla spaliti 2000 tijela u 24 sata."

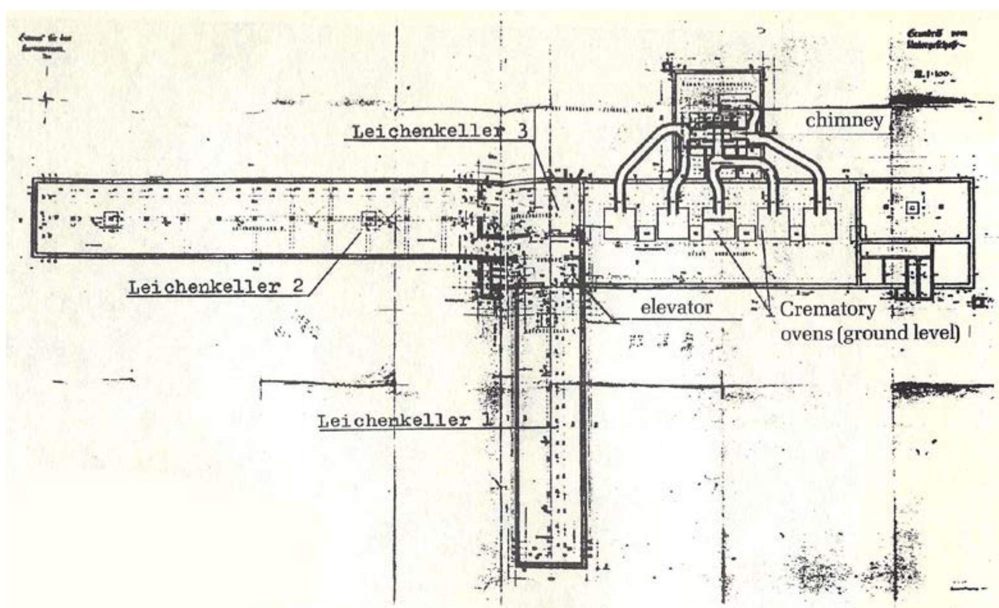
Prema ovome je dnevni kapacitet jedne peći procijenjen na 133 trupla i stoga je pet puta veći od modernih krematorija. Carlo Mattogno u svojoj karakterističnoj studiji o krematoriju u Auschwitzu izjavio je [26]:

> "Očevici nas žele uvjeriti kako su peći krematorija u Auschwitzu bile neovisne o zakonima prirode, odnosno, da su bile dijabolični strojevi, a ne obična krematorijska postrojenja za koja vrijede zakoni kemije, fizike i termotehnike. Povjesničari su odlučili slijepo vjerovati svjedocima i dopustiti su da ih ponese struja potpuno krivih svjedočanstava."

b) Ubacivanje Ciklona kroz nepostojeće otvore

Većina Židova je navodno bila ubijena u "plinskoj komori" Krematorija II u Birkenau i o ovoj plinskoj komori zasada postoji najveći broj "svjedočanstava očevidaca." Nacrt krematorija prikazan je Slika ISlika IV. Dakle, kako je Ciklon ušao u komoru?

Očevici su ispričali pet različitih verzija priče, od kojih se svaka čini krajnje nemogućom:

Slika IV. Nacrt Krematorija II

1. **Varijanta 1:** Ciklon je ubačen unutar plinske komore kroz glave tuševa. Ova verzija, koja se održala do današnjih dana, pojavila se primjerice u knjizi austrijske Židovke Jenny Spritzer [27]. Ova verzija je toliko glupa da ju čak ni službeni povjesničari nisu prihvatili. Ciklon B nalazi se u granularnom obliku i stoga se ne može kretati kroz cijevi!

2. **Varijanta 2:** Zofia Kossack [28]:

> "Začuo se snažni urlik, a plin se upravo počeo dizati kroz otvore na podu. S balkona koji im je omogućavao pogled unutra, ljudi iz SS-a su željno promatrali borbu sa smrću: užas onih koji su osuđeni na smrt. Za te sadiste to je bio spektakl koji im nikada nije dosadio. Borba sa smrću trajala je od 10 do 15 minuta. Zatim bi grupa ljudi slagala tijela na kolica, naravno što su brže mogli. Ostali su čekali. Znalo se dogoditi

> da su mrtvi počeli oživljavati. Zbog premale doze, plin bi ih samo omamio, a ne ubio. Često se događalo da su se žrtve počele osvješćivati na kolicima. Njih su brže-bolje odvezli dolje do otvora i ubacili ih u peći.”

Prvo, peći su se nalazile iznad plinskih komora, tako da ne postoji mogućnost da su “odvezli dolje do otvora;” drugo, nikakvih “balkona” nije bilo s kojih bi se moglo gledati u mrtvačnice; treće, mrtvi ljudi obično ne dolaze svijesti; četvrto, nisu postojale nikakve rupe u podu kroz koje bi izlazio plin. Kao što svaki posjetilac ruševinama krematorija može vidjeti, jedino što se nalazi ispod poda mrtvačnice je zemlja.

3. **Varijanta 3:** slovački Židov Rudolf Vrba [29]:

> “Oštrim tonom izdana je naredba SS-ovcu (na krovu krematorija). On je podigao poklopac i bacio male kuglice na glave ispod njega.”

U vrijeme navodnih masovnih ubijanja nisu postojali otvori na krovu mrtvačnice, s poklopcem ili bez njega. Kao što je dokazao German Rudolf u svom stručnom izvješću [30], dva otvora na krovu koja se danas vide nespretno su napravili sovjetski ili poljski komunisti nakon rušenja krematorija i povlačenja Nijemaca, u cilju lažne predstave o ubacivanju Ciklona kroz otvore. Otvori su vrlo nepravilnog oblika i nevjerojatno veliki (mršavi čovjek mogao bi se provući kroz njih). Željezne armaturne šipke jednostavno su vraćene natrag; nema pukotina uzduž otvora, što bi bio slučaj da su rupe postojale prije nego što je zgrada dignuta u zrak.

4. **Varijanta 4:** Miklos Nyiszli [31]:

> “Sadržaj spremnika ulijeva se u otvor iz kojega dolazi do plinske komore kroz limene cijevi u podzemlju komore. Tvar: Ciklon B. U dodiru sa zrakom, ova tvar pretvara se u plin koji

> prodire u sve otvore metalnih cijevi i širi se u prostoriju napunjenu ljudima.”

Kao i u varijanti 3, ovo zahtjeva otvore na stropu, koji nisu postojali.

5. **Varijanta 5:** još jedno nadahnuće Hendryka Taubera [32]:

> “Krov plinske komore nalazi se na betonskim stupovima koji su smješteni na sredini uzdužnih zidova. Pored ovih stupova, sa svake strane nalazila su se još četiri stupa. Ovi stupovi izlazili su van kroz krov i bili su izrađeni od grube žičane mreže. Uz ovu mrežu nalazila se još jedna finije strukture. Dublje unutra nalazila se treća, još finija mreža. Unutar te treće mreže nalazio se spremnik, koji se sa žicom mogao podići prema gore, pri čemu bi ispadale kuglice iz kojih je izlazio plin.”

Ovo bi dovelo do toga da bi se plin oslobađao još dva sata jer bi kuglice ostale zarobljene pod tijelima, a to bi u krajnjoj liniji dovelo u opasnost osoblje Sonderkommando-a. Ali čak i ako je tisuću svjedoka potvrdilo postojanje žičane mreže, priča je nemoguća zbog nepostojanja nikakvih otvora na stropu.

Ciklon se također navodno ubacivao kroz otvore na krovu u Krematoriju I u glavnom logoru, što privlači puno više posjetitelja nego ruševine Krematorija u Birkenau. Ovi otvori su također napravljeni nakon rata, što je i priznala Uprava Muzeja u Auschwitzu: ali budući da je strop krematorija još uvijek u nedvojbeno izvornom stanju, lako bi bilo uočiti tragove izvornih otvora da su ikada zaista postojali; ali takvi tragovi ne postoje [33].

“Nema otvora, nema Holokausta,” tvrdnja je Roberta Faurissona.

c) Otvor na vratima plinske komore i izvlačenje tijela nakon nevjerojatno kratkog vremena ventilacije

Insekticid Ciklon B, korišten u Auschwitzu za borbu protiv infektivnih bolesti koje prenose uši, sastoji se od cijanovodične kiseline apsorbirane u nosivoj bazi (granulama). Pri temperaturi od 15 °C i niskoj vlažnosti, tada korišteni Ciklon B odavao je približno 50% svoje cijanovodične kiseline kroz približno pola sata. Cijeli sadržaj cijanovodične kiseline bio je ispušten tek nakon približno dva sata [34].
Čak i da su ubojite plinske komore imala učinkovite ventilacijske sustave, a takvi su se nalazili samo u komorama za raskuživanje, ne i u plinskim komorama [35], bilo bi potrebno čekati barem dva sata prije otvaranja ventilacije.

Postoji samo jedan jedini primjer slučaja u kojem su svjedoci opisali dugu borbu sa smrti i dugi period između puštanja plina i pražnjenja plinske komore. Ovaj opis odnosi se na navodna ubijanja plinom sovjetskih zarobljenika u Bloku 11 glavnog logora. Smatralo se da su se ova ubijanja plinom dogodila u rujnu 1941., ali prema Jean-Claude Pressacu, ona su se odvila u prosincu 1941. [36]. Ali jedan od najvažnijih svjedoka, Rudolf Höss, rekao je da su žrtve umrle “odmah nakon puštanja” Ciklona B [37], tako da su svjedočenja međusobno kontradiktorna. Da je ubijanje ruskih zarobljenika plinom samo mit, detaljno je dokazao Carlo Mattogno [38].

Pored posebnog gore spomenutog slučaja, vrijeme koje protekne između puštanja Ciklona B i smrti žrtava, kako su opisali “očevici,” varira od “isti tren” do 20 minuta. Budući da granule ispuštaju svoj plinoviti sadržaj sporo, trenutačna smrt bila bi nemoguća, čak i ako bi bile korištene enormno velike količine Ciklona; s druge strane, smrt u roku od 20 minuta bila bi sasvim moguća. Ipak, navodni kratki vremenski intervali između smrti žrtava i pražnjenja plinskih komora djeluju prilično nerealno. Najduže odgađanje pražnjenja spomenuto od strane bilo kojih

nama poznatih svjedoka, osim navodnog jednokratnog ubijanja ruskih zarobljenika plinom, je 50 minuta [39], što bi bilo manje od polovice minimalno potrebnog vremena.

Pogledajmo sada citat neobično genijalnog izvještaja "očevica." Izvještaj potječe od dr. Charlesa Sigismunda Bendela, rumunjsko-francuskog doktora muslimanske vjeroispovijesti. Bendel je pomogao u zatvaranju dvojice potpuno nedužnih ljudi, dr. Bruna Tescha i Karla Weinbachera, obojica iz DEGESCH-a (Deutschen Gesellschaft für Schädlingsbekämpfung – *Njemačko društvo za zaštitu od nametnika,* op. prev.); obojica su obješena [40]. Ovdje je prikazano svjedočanstvo dr. Bendela o proceduri ubijanja plinom u Krematoriju IV [41]:

> "Oko 12 sati došao je novi transport sa oko 800 do 1000 ljudi... Zatim su se otvorila vrata i ljudi su otpremljeni u plinsku komoru koja je ostavljala dojam da će se krov srušiti na njihove glave budući da je bio vrlo nizak... Potom su se začuli urlici i počeli su se boriti međusobno, udarajući po zidovima. To je trajalo oko dvije minute i tada je nastupila potpuna tišina. Pet minuta kasnije otvorena su vrata, ali bilo je nemoguće ući unutra još 20 minuta. Tada su Specijalne jedinice krenule na posao. Kada su se vrata otvorila hrpa tijela je ispala van, budući da su bili natiskani unutra. Tijela su bila vrlo slijepljena i teško ih je bilo odvojiti jedna od drugih... Tkogod je ikad vidio plinsku komoru napunjenu do 1,5 metara visine truplima, nikada to neće zaboraviti... U tom trenutku počinje pravi rad Sonderkommando-a. Oni su morali izvlačiti tijela koja su još uvijek bila topla i prekrivena krvlju, ali prije nego ih bace u jame ona moraju proći kroz ruke brijača i zubara, zbog toga što ih oni šišaju i vade im sve zube... Ljude koji su nekad imali čovječja lica više nisam mogao prepoznati. Oni su kao vragovi. Odvjetnik iz Soluna, elektrotehnički inženjer iz Budimpešte – oni više nisu ljudska bića, jer su čak i tijekom rada bili zasipani udarcima drvenih i

> gumenih palica... Nakon sat i pol vremena, cijeli posao je bio gotov i stigao je novi transport u Krematorij IV.”

Ono što je opisao Brendel može biti samo plod mašte njegovog bolesnog uma.

- Rekao je da su vrata bila otvorena nakon samo sedam minuta, kada bi iz granula bila ispuštena tek mala količina njihovog sadržaja. Ventilacija bi tada raspršila to po cijelom prostoru u kojem su čekali Sonderkommandoi i osoblje SS-a koji su otporni na cijanid!

- Rekao je da je nakon idućih 20 minuta osoblje Sonderkommando-a ušlo u plinske komore BEZ PLINSKIH MASKI - inače ne bi bio u mogućnosti prepoznati njihova đavolski izobličena lica – i radilo u oblaku plina koji se nastavio ispuštati!

- Kada su Židovi umrli u tim plinskim komorama, koje su navodno bile natrpane do vrha (sjetite se, bile su “dupkom pune”), oni su se navodno srušili, ali na takav način da su slojevi nabacanih tijela činili hrpu visoku 1,5 metar!

- Navodno je postojao JEDAN BRIJAČ i JEDAN ZUBAR za 800 do 1000 tijela. Rečeno je da je cjelokupan posao bio završen nakon sat i pol vremena, odnosno, zubar je izvadio sve zube za 5400 sekundi. Čak i da pretpostavimo da je svakoj žrtvi (pretpostavimo da ih je bilo 800 – manji broj) nedostajalo četiri zuba, to znači da je zubar trebao izvaditi 800x28=22400 zubi, što znači četiri zuba u sekundi!

Bendel je smatran jednim od “najvjerodostojnijih očevidaca plinskih komora.” To je zasnovano na temelju izuma lažova i prevaranata, tako da je cijeli narod kriminaliziran već pola stoljeća.

d) Rad osoblja Sonderkommando-a u oblacima cijanovodičnog plina bez maski

Upravo smo vidjeli da Sonderkommando-i dr. Bendela nisu imali zaštitnu opremu za disanje. Ovu krajnje nemoguću situaciju opisali su i drugi svjedoci. Fillip Müller, Hilbergov krunski svjedok, opisao je svoj prvi posao u glavnoj plinskoj komori na slijedeći način [42]:

> "Moj pogled pao je na otvoreni kovčeg u kojem sam vidio hranu, koja je vjerojatno bila pripremljena za njihovo putovanje. Pretvarajući se da jednom rukom svlačim odjeću s mrtvog tijela, drugom rukom pretražio sam kovčeg. Zgrabio sam trokutasti komad sira i kolač od maka iz kovčega, pazeći da me ne vidi Stark. Krvlju umrljanim i prljavim rukama komadao sam kolač i žderao pohlepno kao životinja."

Müller nikako nije mogao žderati kao "pohlepna životinja" dok je nosio plinsku masku. Prema većini očevidaca žrtve su se morale svući prije nego su ubijane plinom. To je i logično, budući da se Ciklon zadržava na odjeći, što bi predstavljalo dodatnu opasnost za ljude iz Soonderkommando-a.

Da budemo iskreni, mora se priznati da je bilo drugih očevidaca koji su tvrdili da su ljudi Sonderkommando-a radili s plinskim maskama (primjerice Szlama Dragon). Ali plinske maske bile su nedovoljna zaštita; bila im je potrebna cijelokupna zaštitna odjeća, jer su se Sonderkommando-i znojili tijekom rada, a znojenje povećava opasnost apsorpcije kroz kožu. Međutim, niti jedan svjedok ne spominje zaštitnu odjeću.

---

[1] Ernst Gauss, *Vorlesungen ueber Zeitsgeschichte*, Grabert, 1993., str. 21.

[2] Pressac, *Auschwitz, Technique*... op. cit. str. 132.

[3] Objavljeno 1994. u *Neue Visionen*, Postfach 5436, Wuerenlos

[4] Ispitivanje svjedoka Boecka, Aktenzeichen 4 JS 444/59, listovi 6878 nadalje

[5] Citirano prema Pressac, *Auschwitz, Technique*... op. cit. str. 163.

[6] Germar Rudolf, *Gutachten über die Bildung und Nachweisbarkeit von Cyanidverbindungen in den 'Gaskammern' von Auschwitz*, Cromwell Press, London,1993., str. 111
[7] Müller, op. cit. 186
[8] Rudolf Höss, *Kommandant in Auschwitz*, objavio Martin Broszat, dtv, 1983., str. 164, Höss piše da su sve prostorije za ubijanje plinom mogle svaka primiti 3000 žrtava, ali da ova brojka u praksi nikada nije postignuta. Naša je pretpostavka 2000 žrtava, brojka koju je i Höss iznio u svom priznanju (Nürnberški dokument 3968-PS).
[9] Pressac, *Auschwitz, Technique*... op. cit., str. 286
[10] Rudolf Vrba, *I Cannot Forgive*, Bantam, 1964., str.. 10
[11] Pery Broad, op. cit. str. 180/181
[12] Citat prema Pressac, *Auschwitz, Technique*... op. cit. str. 489
[13] *Hefte von Auschwitz*, Sonderheft 1, "Handschriften von Mitgliedern des Sonderkommandos", Auschwitz State Museum, 1972., str. 43.
[14] Tauber u Pressacu, vidi pod 12
[15] Zpisi sa suđenja Rudolfu Hössu, Auschwitz State Museum, vol. XI, dodatak 17
[16] Carlo Mattogno, *Auschwitz, The End*... op. cit. str. 19.
[17] Filip Müller, op cit. str. 207 ff.
[18] Gideon Greif, *Wir weinten tränenlos*, Boehlau Verlag, 1995.
[19] Rudolf Höss, op. cit. str. 161.
[20] Filip Müller, op. cit. str. 217.
[21] Pery Broad, op. cit. str. 177/178.
[22] Verbalna komunikacija između tehničara bazelskog krematorisja H.H. i J.G. 10. veljače 1993.
[23] Don Paisikovic u Léon Poliakov (izdavač), *Auschwitz*, Rene Julliard, 1964., str. 159 ff.
[24] Miklos Nyiszli, *Boncoloorvosa voltam as Auschwitz-i krematoriumban*, Vilag, 1946., str. 38. Za sada poslijednji od nekoliko njemačkih prijevoda pojavio se 1992. pod naslovom *Jenseits der Menschlichkeit* za Dietz Verlag; Za ovaj slučaj vidi knjigu *Auschwitz*... op. cit. str. 203 ff.
[25] Rudolf Höss, op. cit. str. 164.
[26] Carlo Mattogno u Gauss, *Grundlagen*... op. cit. str. 281.
[27] Jenny Spritzer, *Ich war no. 10291. Als Sekretaerin in Auschwitz*, Rothenhaeusler Verlag, 1994., str. 67-68.
[28] Zofia Kossack, *Du fond de l'abîme, Seigneur*, 1951., citat prema Robert Faurisson, *Réponse à Pierre Vidal-Naquet*, La Vieille Taupe, 1982., str. 58/59.
[29] Rudolf Vrba, *I Cannot Forgive*, Bantam, 1964., str. 11 ff.
[30] Germar Rudolf, *Gutachten*..., op. cit., str. 255/256.
[31] Miklos Nyiszli, *Im Jenseits der Menschlichkeit*, usporedi s bilješkom 24, str. 32 ff.

[32] Tauber u Pressacu, vidi pod 12, str. 482 ff.
[33] Rudolf, *Gutachten*, op. cit. str. 18/19, kao i Rudolf/Gauss, *Grundlagen*, op. cit. str. 251 ff.
[34] Rudolf, *Gutachten*..., op. cit. str. 59, kao i Rudolf/Gauss, *Grundlagen*..., op. cit. str. 261 ff.
[35] za ventilacijske sustave u plinskim komorama vidi Rudolf/Gauss, *rundlagen*..., op. cit. str. 267/268.
[36] Danuta Czech, Kalendarium *der Ereignisse im Konzentrationslager Auschwitz-Birkenau 1939/1945*, Rowohlt, 1989., str. 117.
[37] Rudolf Höss, op. cit. str. 126.
[38] Carlo Mattogno, *Auschwitz, la prima gasazione*, Edizioni La Sfinge, Parma, 1988.
[39] Buki u Pressacu, *Auschwitz, Technique*..., op. cit. str. 163.
[40] William Lindsey, "Zyklon B., Auschwitz, and the Trial of Bruno Tesch", *JHR*, jesen 1983., str. 261, ff.
[41] Suđenje Josefu Krameru i 44 ostalih (Sudski proces u Belsenu), William Lodge and Company Ltd. 1945., str. 130, ff.
[42] Filip Müller, op. cit. str. 24/25.

POGLAVLJE X

RAZVOJ LEGENDE O AUSCHWITZU

Kako su se usklađivala izvješća očevidaca

Kao što je povjesničar Ernst Nolte pravilno uočio, nemoguće je da određeni broj osoba izmisli manje-više iste priče koje su u potpunosti međusobno ovisne. Nolteov zaključak je da priče o plinskim komorama moraju sadržavati barem istinitu jezgru, iako su brojke žrtava preuveličane [1]. Slično logičko razmišljanje dovodi do slijedećeg zaključka: "U Srednjem vijeku bezbroj očevidaca svjedočio je da su vidjeli vještice kako na Vještičju subotu lete na metlama; mnoge vještice čak su i priznale na suđenjima. Stoga, priča u osnovi mora sadržavati određenu istinu; ipak, postoji mogućnost da je brojka vještica koje lete po zraku ozbiljno preuveličana." Profesoru Nolteu očigledno nije jasno da se svjedočanstva očevidaca i priznanja mogu uskladiti koliko god to netko želi, ako taj netko posjeduje potpunu slobodu da muči i krivotvori koliko to želi, kao što su to činili Saveznici nakon Drugog svjetskog rata.

Kao što je pokazao izvrsni španjolski istražitelj Enrique Aynat, poljski Pokret otpora izvijestio je o masovnim ubojstvima u Auschwitzu još u ranu 1941. Ciklon nikada nije spomenut kao oružje za ubijanje; ubijanja su se navodno vršila pomoću pneumatskih čekića, električnih kupki i bojnih otrova [2] - ova izvješća nisu privukla pažnju izvan Poljske. Dok su priče o pari, plinu i električnim komorama u Belzecu i Treblinki bile marljivo raširivane početkom 1942., o Auschwitzu je vladala tišina sve do lipnja 1944. Židovsko-britanski autor, Martin Gilbert, piše:

> "Tajna o plinskim komorama u Auscwitz-Birkenauu ostala je skrivena do trećeg tjedna u lipnju" [3].

U lipnju 1944. masovne deportacije mađarskih Židova bile su u punom jeku; od toga je 438 000 poslano u Auschwitz. Njih 28 000 je tamo upisano, dok su ostali poslani u druge radne logore i tvornice [4]. Navodno istrebljivanje mađarskih Židova u plinskim komorama u Birkenau bila je početna točka za legendu o logoru istrebljenja Auschwitz.

U studenom 1944. ova legenda poprimila je svoj konkretan oblik. U to vrijeme u Washingtonu se pojavio WRB izvještaj utemeljen na svjedočanstvima bjegunaca iz Auschwitza: Rudolfa Vrbe, Alfreda Wetzlera, Czeslawa Mordowicza, Arnosta Rosina i Jerzya Tabeua, što nisu svi koji su navedeni u izvještaju [5]. Prema WRB izvještaju, Ciklon je korišten kao oružje za ubijanje; ubijanja plinom odvijala su se u dvije seoske kuće zapadno od Birkenaua, kao i u četiri krematorija u Birkenau. O ubojstvima u krematoriju glavnog logora nije bilo spomena. U nastavku ćemo se vratiti na ovaj izvještaj.

Nedugo nakon oslobođenja Auschwitza, 2. veljače 1945., *Pravda* je izvijestila o "pokretnoj traci smrti," na kojoj je istovremeno ubijano stotine ljudi. Ova "traka smrti" trenutno je nestala; niti jedan očevidac nikada ju nije spomenuo. Prema *Pravdi*, plinske komore također su postojale, ali smjestili su ih na pogrešno mjesto, ne u Birkenau, nego u "istočni dio logora."
Očigledno sjednica između sila Zapada i Sovjeta nije bila potpuno uspješna: Rusi su znali da trebaju naći "dokaze" za masovna ubojstva, ali Washington i London su zaboravili navesti sve detalje; tako je novinar *Pravde*, Židov po imenu Polevoi, dobio dozvolu da njegova mašta podivlja.

U travnju i svibnju 1945., nekoliko bivših zatvorenika Auschwitza pojavili su se kao svjedoci pred poljskom komisijom. Ovi zatvorenici uključivali su slijedeće Židove, često navođene u literaturi o Holokaustu: Alter Szmul Feinsilber (koji je također poznat pod imenom Stanislaw Jankowski, Kaskowiak i Alter Feinsilber te koji je mijenjao datum rođenja jednako često kao i svoje ime), Szalam Dragon i Henryk Tauber

[6]. Poslije neuspjeha s člankom *Pravde,* poljski komunisti pobrinuli su se da usklade svjedočanstva, barem općenito. Tako su očevici smjestili logor na pravu lokaciju i bili su jednoglasni oko oružja za ubijanje: ne više bojni otrov, ne električne kupke, ne pneumatski čekić, već Ciklon B. Pored toga, preživjele žrtve Holokausta imale su dopuštenje da njihova perverzna mašta uobičajeno poludi; iz tog razloga su njihova izvješća s činjenicama vrlo zabavna.

Svoj konačni oblik mit je poprimio "priznanjem" prvog zapovjednika Auschwitza, Rudolfa Hössa. Nakon završetka rata on je nestao i preuzevši ime Franz Lang skrivao se na seoskom imanju u Schleswig-Holsteinu. U ožujku 1946. pronašli su ga Britanci. Njegovo priznanje, koje predstavlja jezgru priče o Auschwitzu branjenu opakošću štakora stjeranog u kut sve do današnjih dana, dobiveno je od strane britanskih stručnjaka za mučenje pod vodstvom židovskog narednika Bernarda Clarka, kako je ovdje prikazano [7]:

> "Höss je vrištao od straha pri samom pogledu na britanske uniforme. Clark je vikao: 'Kako ti je ime?' Sa svakim odgovorom 'Fritz Lang', Clarkeova ruka obrušila se na lice zatvorenika. Kada se to dogodilo četvrti put, Höss je priznao tko je... Zatim je odvučen gol na jedan od stolova za klanje, gdje se činilo da će udarci i vikanje Clarkea trajati beskonačno... Bilo je potrebno tri dana da se izvuče jednostavna izjava iz njega."

Priznanje Hössa [8] revizionisti su vrlo detaljno analizirali i raskomadali toliko puta da nije potrebno više ulaziti u detalje; ovdje ćemo se zadovoljiti samo s nekoliko komentara:

- Höss je priznao da je tijekom njegovog zapovijedanja u Auschwitzu (do kraja studenog 1943.), plinom otrovano 2,5 milijuna ljudi, s ukupnim brojem mrtvih od 3 milijuna. Niti jedan povjesničar danas ne vjeruje u ove brojke. Zar je Höss bio tako jako željan vješanja da se lažno inkriminirao u tolikoj mjeri?

- Prema svojem priznanju Höss je posjetio Treblinku početkom 1941. Stoga je logor istrebljenja Belzec početkom 1941. navodno već trebao postojati. U stvarnosti je ipak logor Belzec otvoren u ožujku 1942., dok je logor Treblinka otvoren u srpnju 1942. [9]. Höss je također spomenuo logor za istrebljivanje, Wolzek, za koji nikad nitko nije čuo. Nikako ga nije mogao pobrkati s Belzecom, budući da su oba logora spomenuti u istoj rečenici.

- U našoj knjizi *Auschwitz: Tätergeständnisse...*, iznjeli smo listu od ukupno 45 besmislica, nemogućnosti i nevjerojatnosti koje sadržava Hössovo priznanje, kao i Hössovi memoari iz zatvora u Krakowu (Höss je izručen Poljacima nakon njegovog pojavljivanja u Nürnbergu). Ova lista je još daleko od konačne.

Kako su sudovi lažirali "dokaze" o Holokaustu

Auschwitz je odigrao važnu ulogu na Nürnberškom procesu. Cilj suđenja bio je pružiti "legalne dokaze" za zločine Nijemaca, koji su navodno "jedinstveni u svjetskoj povijesti." Posebno su značajni članci 19 i 21 Londonskog dogovora iz kolovoza 1945., koji su stvorili takozvanu legalnu osnovu za suđenje [10]. Prema članku 19, sud "nije bio obvezan pridržavati se tehničkih pravila dokazivanja krivice;" članak 21 kaže da "sud nije dužan tražiti dokaze o činjenicama koje su opće poznate, ali da će se uzeti sudska zabilješka o tome." Samo ono što se smatra "opće poznatim činjenicama" odlučuje sam sud! Budući da su "općepoznatim činjenicama" bili proglašeni istrebljenje Židova i drugi zločini za koje je Njemačka bila optužena, kao što je masovno ubojstvo poljskih oficira u Katynu koje su počinili Boljševici, a okrivili su Njemce koje su potom objesili [11], zahtjevan zadatak proizvodnje stvarnih dokaza mogao je biti obustavljen.

Na sličan način održana su nebrojena suđenja nacističkim zločincima u SR Njemačkoj. Još od 1950-ih marionetski režim SAD-a u Bonnu dao je "njemačkom" pravosudnom sustavu zadatak da prizove fatamorganu o

masovnom ubojstvu milijuna ljudi u plinskim komorama, o čemu ne postoji ni najmanji dokaz. To je učinjeno na slijedeći način:

Prije početka suđenja optuženi su prikazani u kontroliranim medijima kao "zvijeri u ljudskom obliku." Nije bilo potrebno pružiti dokaze, budući da su "zločin" i "zločinci" bili većim dijelom već unaprijed utvrđeni. Svjedocima je bilo dopušteno lagati do besvijesti, jer nikome nije bilo dozvoljeno kritičkim pitanjima nanositi "žrtvama progona" duševne boli; jedina šansa za blažu kaznu optuženih ležala je u izbjegavanju bilo kakve rasprave o postojanju plinskih komora i stvarnosti genocida, zatim u osporavanju svojeg sudjelovanja u ubojstvima, optužujući osobe koje su već mrtve ili nadređene koji su već osuđeni. Onaj tko je na ratnom suđenju osporavao utvrđenu verziju događaja u Auschwitzu, verziju koja je već usvojena kao "dokazana činjenica," našao se u potpuno beznadnoj situaciji: njegova tvrdoglavost donijela mu je samo težu kaznu. Na takav način se dolazilo do priznanja. Oni koji žele više informacija trebali bi pročitati četvrto poglavlje knjige Wilhelma Stäglicha *Der Auschwitz-Mythos*, članak Manfreda Köhlera o vrijednosti svjedočenja i priznanja o Holokaustu u Gaussovoj antologiji *Grundlagen zur Zeitgeschichte* i poglavlje o suđenjima u našoj knjizi *The Holocaust Swindle*.

Mnogi ljudi mogli bi se zapitati kako to da je svaka poslijeratna Vlada Njemačke, od Adenauera do Kohla, dopustila da se nastave ova cirkuska suđenja u svrhu okrivljavanja njihovih sunarodnjaka s lažnim žrtvama. Razlog leži u tome što Bundes-republika nije suverena država. Suđenja imaju svrhu postizanja određenih ciljeva u domaćoj i vanjskoj politici.

Prvo, svako takvo suđenje pruža priliku Bonnu da dokaže svoja antifašistička uvjerenja stranim silama, dokazujući tako da je režim Bonna prvi saveznik SAD-a. Nadalje, suđenja pomažu "re-edukaciji" njemačkog naroda. S tim u vezi sve njemačke Vlade odigrale su presudnu ulogu dupelizaca i nasilnika iz Washingtona. Neprekidnim "dokazivanjem" nesavladive brutalnosti nacionalsocijalističkog režima oni opravdavaju svoj vlastiti "demokratski" parlamentarni sustav, koji nastavlja patiti zbog male greške uvedene isključivo kao rezultat poraza Njemačke u Drugom

svjetskom ratu. Navlačeći skupine mladih ljudi kroz sudnice kako bi svjedočile suđenjima uništava se nacionalni ponos i samopoštovanje mladih te se stvara prihvaćanje politike Bonna, koja pruža potpunu podčinjenost američkim interesima. Na taj način, suđenja doprinose velikom prihvaćanju poslijeratnog Novog svjetskog poretka koji je utemeljen na dvjema dogmama: isključiva krivica Njemačke za Drugi svjetski rat i okrutnost nacionalsocijalističkog režima (jedinstvenog u povijesti, ne zaboravite), okrutnosti koja je najjače izražena u istrebljenju Židova.

Idealan primjer: dr. Johann Paul Kremer

Ilustrirat ćemo gore navedeno na posebno upečatljivom primjeru.

Dr. Johann Paul Kremer jedan je od krunskih svjedoka povjesničara istrebljenja; teško da se ijedan rad u literaturi o Holokaustu pojavljuje bez spomena njegovog imena i njegovih zapisa u dnevnik u Auschwitzu. Ovdje su činjenice:

Kremer, rođen 1883., bio je profesor medicine na Sveučilištu u Munsteru. Od kraja kolovoza di sredine studenoga 1942. on je bio poslan u Auschwitz kao zamjena za doktora koji se razbolio. Dok je bio u Auschwitzu, pisao je dnevnik koji je kasnije citiran tisuće puta kao dokaz genocida. Zatim je poslan natrag na svoje Sveučilište. To znači da su nacisti bili dovoljno glupi da Kremeru dopuste svjedočiti iz prve ruke masovnim ubijanjima u Auschwitzu, koja su se navodno u tom periodu odvijala punom parom, a zatim ga pustiti da brblja o tome svojim studentima! To je samo jedna stvar koju treba uočiti u pogledu vjerodostojnosti ovog "krunskog svjedoka" Holokausta.

Zlokobni upisi vrlo su kratki, a glase [12]:

> "2. rujna 1942. Po prvi puta vani u 3 sata u ranoj specijalnoj akciji. U usporedbi s ovim Danteov Pakao je gotovo komedija. Nije bez veze da je Auschwitz zvan logorom uništenja!"

> “5. rujna 1942. Danas poslijepodne specijalna akcija F.K.L. (muhamedanci): najgora moguća strava. Vojnički liječnik Hschf. Thilo bio je u pravu kad mi je rekao da smo ovdje u *anus mundi*-u. Navečer oko 8 sati opet specijalna akcija iz Nizozemske. Za to su se dobivali specijalni porcije koje su se sastojale od petine litre rakije, 5 cigareta te 100 grama kruha i kobasice, a za to su ljudi volontirali u kolonama...”

F.K.L. označava “Frauenkonzentrazionslager” (ženski konc-logor, op. prev.), “Muhamedanci” su u logorskom govoru označavali žive kosture. Hschf. označava “Hauptscharführer,” dok “anus mundi” označava anus svijeta na latinskom.

12. listopada Kremer je unio u svoj dnevnik slijedeći upis [13]:

> “Zaštitno cijepljenje protiv tifusa; nakon toga prema večeri opća snažna reakcija (groznica); svejedno su prisutni na specijalnoj akciji po noći (1600 osoba). Strašne scene ispred posljednjeg bunkera. To je bila 10. specijalna akcija.”

Mora se primijetiti da Kremer nije uništio svoj dnevnik nakon rata, već je radije dopustio da padne u ruke Britanaca.

Prema literaturi o Holokaustu “specijalne akcije” su bile ubijanje plinom. Stoga, “posljednji bunker” je bio jedan od dva bunkera koji su preuređeni u poljoprivredne zgrade u Birkenau (crvena i bijela kuća), a koji su se navodno koristili kao stanice za ubijanje plinom prije izgradnje krematorija u Birkenau.

Doktor je sam potvrdio ovu verziju priče pred poljskim sudom u Krakowu 1947. (nakon što su ga Britanci predali u ruke Poljacima). Bio je optužen da je sudjelovao u ubijanju plinom skupine žena. Osuđen je na smrt, ali je kazna preinačena u doživotni zatvor. Godine 1958. konačno je pušten (?) zbog već poodmaklih godina i dobrog vladanja. Ubrzo nakon toga

odveden je pred sud u SR Njemačkoj i osuđen je na 10 godina zatvora zbog pomaganja i poticanja ubojstva, što je kazna za koju se smatra da ju je on već odslužio. U 80. godini Kremer je 4. srpnja 1964 tijekom sudskog procesa za Auschwitz još jednom potvrdio ovu priču. Piskarala o Holokaustu oslanjaju se na takva priznanja i tvrde da kriminalci ionako nisu mogli osporiti ubojstva u plinskim komorama.

Vrlo uvjerljivu raspravu o slučaju Kremera pružio je Robert Faurisson u svom radu *Mémoire en defense* [14]: njegova rasprava sažeta je u nekoliko točaka:

- Auschwitz je u kasno ljeto 1942. vrlo lako mogao biti nazvan "logorom uništenja" i bez plinskih komora i masovnih ubijanja, budući da je tifus u to vrijeme odnosio oko 300 žrtava na dan;
- Pod "specijalnom akcijom" nije se moglo podrazumijevati ubijanje plinom, zbog toga što Kremer piše da se akcija odvijala "vani." Nekoliko piskarala o Holokaustu, primjerice Wellers, Klarsfeld i Poliakov, izbrisali su tu riječ u svojim primjercima dnevnika. Riječi "posljednji bunker" ne mogu označavati jednu od dvaju poljoprivrednih zgrada u Birkenau, jer bi Kremer inače spomenuo i "drugi" bunker, a ne "posljednji;"
- U stvarnosti je specijalna akcija mogla označavati čišćenje prljavih vagona vlaka nakon dolaska novih zatvorenika. Specijalne porcije dijelile su se za takav neugodan posao;
- Kremer je morao sudjelovati u barem 30 egzekucija tijekom svog boravka u Auschwitzu. Stravične scene mogle su uključiti nešto od ovoga.
- Lako je objasniti zašto je Kremer potvrdio svoje izvješće o ubijanju plinom pred poljskim sucima: želio je spasiti svoj život i uspio je u tome. Da je osporio službenu verziju, sigurno bi bio obješen;
- Njegovo svjedočenje na suđenju za Auschwitz zasnovano je na razumljivo oportunističkim temeljima: u 80. godini

> jednostavno nije želio provesti posljednje godine svog života iza rešetaka, što bi se nesumnjivo dogodilo da je opovrgnuo ubijanja plinom.

Tako izgledaju davanja priznanja. U svakom slučaju, Kremer u svom dnevniku izričito spominje ubijanje plinom na jednom mjestu (upis 1. rujna): “popodne prilikom uklanjanja uši plinom Ciklon B u bloku.”

Čak ni literatura o Holokaustu nikad nije tvrdila da su “uši” samo tajna riječ za “Židove.” Barem ne još!

Otac laži o Auschwitzu

Ako postoji netko kome bi se mogao uručiti zloglasan naziv “Otac laži o Auschwitzu,” onda bi dr. Rudolf Vrba, danas umirovljeni sveučilišni profesor u Vancouveru u Kanadi, imao opravdanu čast za to. Kao mladić i slovački Židov deportiran je u Auschwitz, otkud je uspio pobjeći 7. travnja 1944. sa svojim prijateljem Židovom Alfredom Wetzlerom. Zajedno sa svjedočanstvima Czeslowa Mordowicza, Arnosta Rosina i Jerzya Tabeaua, izvještaj Vrbe i Wetzlera pojavio se u WRB izvještaju iz studenog 1944.

Pažljivim razmatranjem Vrba-Wetzlerovog izvještaja može se doći do zaključka da slovački židovski dvojac nikad nije vidio unutrašnjost krematorija gdje su se navodno nalazile plinske komore. Oni opisuju Krematorije II i III u Birkenau (u izvještaju označeni kao I i II) na slijedeći način [15]:

> “Iz središnje peći u prostoriji uzdiže se ogromni dimnjak. Uokolo se nalazi 9 peći sa po 4 otvora svaka. Svaki otvor može primiti 3 prosječno velika tijela odjednom, koja potpuno izgore u roku od sat i pol vremena... Na ravnom krovu nalaze se 3 otvora, koja se mogu poklopcima hermetički zatvoriti izvana. Iz plinske komore vode tračnice kroz hodnik do prostorije s pećima... Nakon tri minute, svi u komori su mrtvi... Komore se zatim ventiliraju, prozračuju i

> Sonderkommando-i stavljaju tijela na vagone i vode ih u prostoriju s pećima gdje započinje kremiranje.”

Prvo, oba Krematorija nisu imala “9 peći sa po 4 otvora svaka,” već 5 peći s trostrukim prigušnim otvorima; drugo, ne postoje “3 otvora koja se mogu poklopcima hermetički zatvoriti izvana” na krovu mrtvačnice I (“plinske komore”); treće, nisu postojale “tračnice” u prostoriji, već dizalo (elevator), budući da su se peći nalazile na katu iznad. Uz sve ove očite greške, Vrba-Wetzlerov izvještaj sadrži još mnogo drugih velikih grešaka. Velika je mogućnost da su dva autora svoje “informacije” dobili od članova Otpora, koji nikad nisu imali pristup Krematorijima.

Vrba je 1964. izdao svoju knjigu *I Cannot Forgive* [16]. Na stranicama 10 do 13 on detaljno opisuje ubijanje krakovskih Židova plinom; to se navodno dogodilo u Krematoriju II u Birkenau u siječnju 1943. u čast Heinricha Himmlera, koji je tamo bio u posjeti. Da je Vrba malo pažljivije proučavao literaturu o Holokaustu, znao bi da Krematorij II nije prvi put otvoren u siječnju 1943. već u ožujku 1943. [17]; Himmler je posljednji put posjetio Auschwitz u srpnju 1942. [18]. U svojoj knjizi Vrba “tračnice” koje vode u prostoriju s pećima zamjenjuje sa “specijalnim dizalima” (dok u stvarnosti postoji samo jedno dizalo). Vrijeme trajanja kremiranja tri tijela u jednoj peći smanjeno je na 20 minuta, što je u suprotnosti sa WRB izvještajem. To je fizički potpuno neizvedivo, ali je suglasno sa svjedočenjem Rudolfa Hössa. Nigdje više nema spomena o tri otvora na krovu, već samo o jednome. Vrba je također na brojnim drugim točkama “unaprijedio” svoje svjedočanstvo u odnosu na ono iz 1944.

Kao što je istaknuo Robert Faurisson [19], bilo je potrebno punih 40 godina prije nego li je ijedan židovski “svjedok plinskih komora” podvrgnut unakrsnom ispitivanju na suđenju, što bi u današnje vrijeme bilo početak svakog suđenja za ubojstvo. Do tada su te varalice slobodno iznosile laži pred sudom, davali su intervjue jedan za drugim, koliko god su željeli, bez potrebe da odgovore na bilo koje neugodno pitanje: tko bi se usudio mučiti ljude neuobičajenim pitanjima? Nakon svega, oni su

toliko propatili i samo čudom uspjeli izmaknuti smrti! Rudolf Vrba pojavio se 1985. u Torontu, Kanadi, kao glavni svjedok na suđenju Nijemcu Ernstu Zündelu, optuženom na temelju pritužbi židovske organizacije Holocaust Remembrance Association (*Društvo sjećanja na Holokaust*, op.prev.) zbog širenja revizionističkog teksta [20]. Vrbu je nemilosrdno unakrsno ispitao borbeni Zündelov odvjetnik Douglas Christie; ovdje su navedeni neki izvadci iz ispitivanja. Prvo je Christie pitao Vrbu o Himmlerovom posjetu koji je opisao u svojoj knjizi [21]:

P: Želio bih vas pitati jeste li ga zapravo zaista vidjeli kako dolazi u siječnju 1943. ili je to samo...
O: U rujnu 1943. ili siječnju?
P: U knjizi stoji siječanj 1943.
O: Ne, vidio sam ga u srpnju 1943., a zatim jednom u 1943. [sic!].
P: Ali ovdje stoji u siječnju 1943.
O: Onda je to pogreška.
P: Pogreška?
O: Da.
P: Ali vidjeli ste njegov dolazak tom prilikom?
O: Prvi put sam ga vidio jer je bio blizu mene kao što ste sada vi.
P: Bio vam je blizu kao ja sad?
O: Otprilike.
P: Razumijem. A vi ste...
O: Prišao je korak bliže iz pristojnosti [!].
P: Aha.
Q: Drugom prilikom vidio sam ga u autu, isto kao i prvi puta. Dovezao se u crnom Mercedesu i bio je okružen svojim podređenima koji su ga pratili. Vidio sam ga s nekih 600 jarda (oko 548 metara, op.prev.) i čuo sam da je to on, ali taj put nije došao do mene da se rukuje sa mnom i da se predstavi [!]. Možda je to bio on, možda neki njegov predstavnik, a ja smatram da nema neke velike razlike...
P: Ali vi želite ovom Sudu reći da ste zapravo vidjeli Heinricha Himmlera kako viri kroz vrata plinske komore, zar ne?
O: Ne, nisam rekao da sam bio prisutan kad je virio kroz vrata plinske komore, već da iznosim priču koju sam čuo nekoliko puta od raznih ljudi

koji su bili tamo i pričali mi o tome... Bilo je mnogo SS-ovaca i Sonderkommando-a s njim.
P: Jeste li vi bili tamo?
O: Ne, bio sam u logorskoj karanteni u to vrijeme, ali pričao sam s mnogo njih i znam da je svaka nesretna žrtva morala dugo čekati na trovanje plinom jer velikim facama treba dugo da se pojave, tako da su oni morali čekati u plinskoj komori.
P: Ali vi ste u svojoj knjizi napisali da ste sve vidjeli, ali ne spominjete da ste čuli priče od drugih ljudi.
O: Ali o ovom posebnom slučaju ispričao sam ono što sam čuo od drugih ljudi.

Vrba je i dalje ustrajao u tome da je svojim vlastitim očima vidio kako u krematoriju nestaje 1 765 000 Židova; ovo uključuje i 150 000 francuskih Židova. Christie je spomenuo da je jedva nešto više od 75 000 francuskih Židova deportirano iz Francuske, na što je Vrba upitao "Gdje ste došli do te brojke? Iz nacističkih novina?" Christie je smireno odgovorio da do brojke nije došao u nacističkim novinama, već iz klasičnog rada na tu temu koji je napisao francuski Židov Serge Klarsfeld [22].

Debakl kroničnog lažljivca Vrbe bio je prekretnica u pravnom rušenju Holokausta. Izuzevši jeruzalemsko suđenje Demjanjuku, na kojem se 5 lažljivaca klelo da su vidjeli kako je Ukrajinac odvezao stotine tisuća ljudi u plinske komore svojim vlastitim rukama [23] (kasnije oslobođen zbog slabih dokaza), niti jedan "svjedok plinskih komora" nije se usudio više pojaviti na sudu od 1985.

Ernst Zündel bio je osuđen na 15 mjeseci zatvora 1985., a zatim na 9 mjeseci 1988. na prizivnom suđenju; osnova za optužbe bio je zakon protiv "širenja lažnih vijesti." U kolovozu 1992., Vrhovni sud Kanade oslobodio ga je i proglasio zakon o "lažnim vijestima" protuustavnim. Postoje dvije odlične knjige na temu suđenja Zündelu, koje su preporuka svima koje zanima Holokaust [24, 25].

“Oružje” Ciklon B: opovrgavanje laži

Smrtne kazne koje se izvršavaju pomoću cijanovodične kiseline provode se u SAD-u od 1924.; aktivni sastojak Ciklona B je cijanovodična kiselina. Egzekucija jednog osuđenika s ovim otrovnim plinom vrlo je složena stvar. Plinska komora mora biti hermetički zabrtvljena do savršenstva, jer bi u protivnom egzekucija postala igra sa smrću za zatvoreničko osoblje i svjedoke. Slika V, lijevo, pokazuje vrata plinske komore u SAD-u. Pored nje, desno, vrata plinske komore u Auschwitzu. Ove slike jako puno govore. Brtvljenje plinske komore i puštanje plina bile bi nemoguće, a prvo veće trovanje plinom pošlo bi u katastrofalnom smjeru za osoblje SS-a.

Slika V. Vrata plinskih komora; lijevo: u SAD-u, desno: u Auschwitzu

Opasnosti u praksi prilikom korištenja cijanovodične kiseline otkrivene su u slijedećem izvještaju, koji se pojavio u mjesnim novinama *Böblinger Bote*, 16. studenog 1995. (kao nesumnjivo i u drugim novinama):

“Deratizatori na kobnom zadatku

> Trojica lokalnih stanovnika umalo su se ugušila dok je crvotočinom napadnuto drvo ostalo netaknuto. Ovo je bio konačan rezultat potpuno loše primjene otrova za deratizaciju u crkvi u hrvatskom turističkom odmorištu Lovran u okolici Rijeke. Nekoliko stotina stanovnika s tog područja evakuirano je zbog loše obavljenog posla deratizatora.
>
> Deratizatori su pokušali ukloniti crvotočinu u crkvi Svetog Juraja u Lovranu koristeći vrlo otrovan plin tijekom noći. Ipak, nepravilno hermetički zabrtvljena crkva dovela je do toga da je plin procurio i prodro u okolne kuće u kojima su ljudi spavali. 'Zbog naglog stvaranja mučnine ljudi su se srećom brzo probudili. Samo to ih je spasilo od sigurne smrti', piše *Večernji list*. Troje stanovnika ipak je doživjelo teško trovanje. Gradonačelnik je stoga donio odluku o evakuaciji područja. Deratizatori su uhićeni, a crvotočina je preživjela.'“

Robert Faurisson bio je prvi koji je opisao tehničku neizvedivost masovnog ubijanja plinom Ciklon B u plinskim komorama, prema svjedočenjima očevidaca [26]. Slijedeća rečenica predstavlja jasnu jezgru Faurissonovog argumenta [27]:

> “Da bi nacističke plinske komore uopće radile, morale bi imati slijedeće: savršeno hermetičko brtvljenje; poseban sustav uvođenja i distribucije plina; savršeni ventilacijski sustav koji bi uklanjao plin iz komora nakon masovnog ubijanja; sustav koji neutralizira ispušne plinove; a zatim, potpuno odvojeno, uređaj, iznimno inteligentnog dizajna i konstrukcije, za eliminaciju plina koji bi se tvrdokorno lijepio na tijela, čineći dodirivanje i nošenje tijela vrlo ubojitim poslom. Ventilacija i ispuštanje plina cijanida je vrlo dugotrajan i složen postupak. On se lijepi na ljudsko tijelo, prodire u kožu tako lako, da bi bilo vrlo opasno dirati tijelo ubijenog golim rukama. Kontakt kroz golu kožu može dovesti do trovanja.”

Ovi tehnički razlozi bez iznimke pobijaju sva “izvješća očevidaca” o masovnim ubijanjima Ciklonom B. To što izumitelji laži o plinskoj komori nisu imali znanja o kemiji i tako napravili pogrešku u odabiru insekticida kao oružja za ubijanje, dovelo je do sudbonosne pogreške. Kao prvo, ubijanje ljudi na pokretnoj traci koristeći otrovni plin u mjestima pod nazivom “plinske komore” u Auschwitzu bilo bi tehnički neizvedivo. Osim toga, korištenje Ciklona B u ovim prostorijama, ako se ono ikad dogodilo, moglo bi biti dokazano kemijskom analizom uzoraka uzetih sa zidova, čak i danas. Da su se masovna ubijanja plinom zaista dogodila u mjestima označenima kao plinske komore, uzorci sa zidova sadržavali bi značajne količine ostataka cijanida, čak i nakon pola stoljeća. Ali većih količina ostataka cijanida apsolutno nema (vidi slijedeće poglavlje, članke pod a i b).

Ciklon B spomenut je u izvještajima svjedoka, u priznanjima optuženih, u zapisima sudskih procesa i u povijesnim knjigama. Pobornici teorije istrebljenja vrlo rado bi to htjeli zaboraviti i zamijeniti to nečim drugim, ali sada je prekasno za to. Laž je zapela u njihovim grlima i lažovi će se ugušiti u vlastitom otrovu.

---

[1] Ernst Nolte, *Streitpunkte*, Propylaen, 1993.

[2] Enrique Aynat, *Estudios*...

[3] Martin Gilbert, *Auschwitz und die Allierten*, C.H. Beck, München, 1982.

[4] Kao što je izvjestio Pressac, samo u logoru Struthof nalazilo se 40 do 50,000 mađarskih Židova koji su preko Auschwitza bili deportirani 1944. (*Les crématoires*... str. 147).

[5] Cijelokupan tekst WRB izvještaja izložen je u Enrique Aynatovom *Los protocolos de Auschwitz: Una fuente historica?*, Garcia Hispan, Alicante, 1990.

[6] Izvatci svjedočanstava ovih ljudi reproducirani su u našoj knjizi *Auschwitz*...

[7] Rupert Butler, *Legions of Death*, Arrows Book Limited, 1983., str. 235 ff.

[8] Nürnberški document 3868-PS.

[9] Vidi napise za Belzec i Treblinku u *Enzyklopaedie des Holocaust*.

[10] Der Prozess gegen die Hauptkriegverbrecher vor dem Internationalen Militaergerichtshof. Objavljeno u Nürnbergu, Njemačka. Fotomehanički pretisak, Delphin Verlag, 1984., Uvod u dio I.

[11] Transript s Nürnberškog procesa IMT VII str. 469 (tekst na njemačkom).

[12] Citirano prema Robertu Faurissonu, *Mémoire en defense*, La Vieille Taupe, 1980. p. 124.

[13] Ibid, str. 35.

[14] Vidi bilješku 12.

[15] Citirano prema Enrique Aynat, *Los protocolos...* dodatak I.

[16] Objavio Bantam 1964.

[17] za ovaj slučaj vidi bilo koju knjigu iz literature o Holokaustu, primjerice Hilberg, str. 946.

[18] Vidi na primjer Pressaca, *Les crématoires*, str. 43/44.

[19] Faurisson u Gaussu, *Grundlagen*, str. 99 ff.

[20] Richard Harwood, *Did Six Million Really Die?* Reprodukcija u istoimenoj knjizi Barbare Kulaszke; vidi slijedeću bilješku.

[21] Vrbino svjedočenje pojavljuje se na sudskom zapisu sa prvog suđenja Zündelu u Torontu 1985., str. 1, 224 nadalje; njegovi pojedini odlomci ponovno su objavljeni u našoj knjizi *Auschwitz…*, str. 251 nadalje.

[22] Klarsfeld, *Le memorial...*

[23] Za suđenje Demjanjuku, vidi na primjer, Hans Peter Rullman, *Der Fall Demjanjuk*, Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, 1987.

[24] Robert Lenski, *Der Holocaust vor Gericht*, Samisdat, Toronto, 1993.

[25] Barbara Kulaszka, *Did Six Million Really Die?*, Samisdat, Toronto, 1992.

[26] U pogledu ovoga vidi, Serge Thion, *Vérité historique ou vérité politique?*, La Vielle Taupe, 1980. Knjigu je napisao by Thion u suradnji Roberto Faurissonom. Pojavila se 1995. pod naslovom *Historische Wahrheit oder politische Wahrheit?*,koju je izdao Verlag der Freunde, Berlin. Fracuska izvorna verzija sadrži dugački intervju s Robertom Faurissonom, koji je 1979. dao talijanskom časopisu *Storia Illustrata*.

[27] Prema Robertu Faurissonu u njegovom uvodu naše knjige *Der Holocaust Schwindel*, Guideon Burg, 1993., str. ix.

POGLAVLJE XI

AUSCHWITZ: ZNANSTVENE STUDIJE O MJESTU ZLOČINA

Leuchterovo izvješće

Tijekom žalbenog suđenja Ernestu Zündelu (1988.), Zündel i Faurisson dodijelili su zadatak američkom stručnjaku za plinske komore i odgovornom za konstrukciju nekoliko plinskih komora za egzekuciju kriminalaca, Fredu Leuchteru, napisati izvješće o prostorima koji su bili dizajnirani kao plinske komore u Auschwitzu 1, Auschwitz-Birkenau-u i Majdaneku. Leuchter je sa svojom ekipom u veljači 1988. odletio u Poljsku i poduzeo potrebna ispitivanja u bivšim koncentracijskim logorima. Onda je izradio Leuchterovo izvješće, prvo forenzičko izvješće o oružju ubojstva u "največem masovnom ubojstvu u povijesti" [1]. Zaključci su bili podijeljeni u tri glavna dijela:

- "plinske komore" nikad nisu bile planirane kao takve, te nisu mogle biti korištene kao takve zbog svojih tehničko-konstrukcijskih značajki
- kapacitet krematorija bio bi nedostatan za kremiranje više od malog djelića navodnih žrtava
- analiza primjeraka žbuke uzetih sa zidova "plinskih komora" (analiziranih, ne od strane Leuchtera, već od nezavisnog laboratorijskog kemičara po imenu James Roth) nije pokazivala značajne količine ili čak ni beznačajno male količine ostataka cijanida; pronalasci analize su međutim ukazivali na veoma visok sadržaj cijanida u primjerku uzetog iz dezinsekcijske komore u Birkenau, komore koja je priznata kao obična dezinsekcijska komora.

Leuchterovo Izvješće ima nepobitno slabe točke; npr., on pogrešno tvrdi da “plinske komore” nisu imale ventilacijski sistem, a i njegovi podaci o kapacitetu krematorija su manjkavi, kako nije bio sposoban na tom polju. Teoretičari istrebljenja su mogli iskoristiti te slabosti u Leuchterovom izvješću, no zanemarili su to napraviti zbog nedostatka sposobnosti s njihove strane. Oni su stoga usmjerili svoje napade prvenstveno protiv Leuchtera osobno.
Iako je Leuchterovo izvješće zastarjelo, njegova efektnost u probijanju leda teško može biti više cijenjena jer je inspiriaralo kasnije, puno detaljnije, izvješće Germara Rudolfa.

Rudolfovo Izvješće

Germar Rudolf, ovlašteni kemičar zaposlen u Institutu Max-Planck, potvrdio je Leuchterovo izvješće u vlastitom detaljnom izvješću [2]. Došao je do zaključka da se navodna masovna gušenja plinom u Auschwitzu nisu mogla dogoditi zbog tehničkih konstrukcijskih značajki i kemije.

a) Studija tehničko-konstrukcijskih karakteristika

Ispitivanja tehničke konstrukcije prvenstveno se tiču navodnih rupa za ispuštanje Ciklona B u prostorima dizajniranima kao “komore za pogubljenja” u Krematoriju I (glavni logor) kao i u Krematoriju II i III (Birkenau) Auschwitza. Pressac pretpostavlja da je krematorij u početku dizajniran bez kriminalne namjere, tj., da je planiran samo za kremaciju tijela, osobito žrtava epidemijske bolesti. Plinske komore su navodno postavljene tek kasnije, tako što su probušene rupe za ispuštanje Ciklona B na krovu mrtvačnica. Kao i obično, “dokazi” tih tvrdnji sastojali su se od uobičajenih kontradiktornih svjedočenja očevidaca.

U jesen 1944., nakon što je rad Krematorija I obustavljen u lipnju 1943., Krematorij I glavnog logora pretvoren je u sklonište od zračnog napada postavljanjem par pregrada. Rupe za ispuštanje Ciklona B, pretpostavlja se, su za to vrijeme bile zapečaćene. Nakon kraja rata, dužnosnici muzeja

Auschwitz pokušali su "ponovno stvoriti" originalne uvjete, no radeći to, napravili su toliko puno grešaka da je francuski časopis *L'Express* (25. siječnja 1995.) ljutito prokomentirao kako je "sve unutra krivotvoreno." Npr., toaleti koji su graničili s prvotnom mrtvačnicom ("plinska komora") pripojeni su u novu, rekonstruiranu muzejsku "plinsku komoru," vjerojatno kako bi izgledala veća i strašnija. Tijekom rekonstrukcije, "rupe za ispuštanje Ciklona B" vidljive danas, također su probijene kroz krov, ali ne na prvotnim lokacijama koje su navodno nepoznate. Da su postojali ikakvi drugi otvori u pojačanom betonskom stropu, postojala bi vidljiva šteta na betonskoj strukturi negipsanog stropa na podudarajućim lokacijama. Ni jedne takve rupe za ispuštanje Ciklona B, koja je prije postojala, a kasnije je zazidana, nema. "Otvori za Ciklon B" o kojima su svjedočili "očevici" nikada nisu postojali; stoga otrovni plin Ciklon B nije mogao biti ispušten na opisani način.

Savezničke zračne slike često se pokazuju kao dokaz postojanja rupa za ispuštanje Ciklona B na krovovima mrtvačnice I Krematorija II i III u Birkenau-u – zgrade koje sadrže navodne "plinske komore." No kritičnom promatraču očito je da "sjene" na krovovima mrtvačnice I oba krematorija nisu mogle biti stvorene rupama za ispuštanje Ciklona B:

- poravnanje sjena nije dosljedno poravnanjima sjena krematorijskih dimnjaka;
- na fotografiji slikanoj 13. studenog 1944., mrlje na Krematoriju III zadržavaju svoj prvotni smjer i oblik, iako je sunce promijenilo poziciju;
- na istoj fotografiji mrlje na mrtvačnici I Krematorija III nedostaju;
- dužina sjena ukazuje na to da su bačene od strane objekata 3-4 metra viših nego krov te 1.5 metara širokih, tj., ukazuju na to da su sjene velikih dimnjaka; no to nisu, međutim, sjene otvora za ispuštanje Ciklona B s danas postojećim poklopcima, koji su otprilike 50 cm visoki;
- jedine dvije rupe koje se mogu naći na stropu mrtvačnice I Krematorija II potpuno su različite, i u lokaciji i u veličini;

Obje gore spomenute rupe duž rubova nose vidljive tragove dlijeta, naznaka da su rupe na krovu probijene tek kasnije. Nadalje, jedna od rupa je kompletno netaknuta iako je trebala biti posve uništena kad je zgrada dignuta u zrak od strane SS-a rane 1945. Dodatno, potporne šipke koje prolaze kroz otvore nisu bile uklonjene, tako da je njihova upotreba kao otvor za ispuštanje Ciklona B nemoguća. Potpuno je sigurno da su te rupe napravljene poslije rata kako bi se stvorila iluzija o rupama za ispuštanje Ciklona B.

Ukratko, dakle utvrđeno je da nije postojao način za ispuštanje otrovnog plina u navodne plinske komore Krematorija I, II i III Auschwitza i Birkenaua načinom na koji su to opisali očevici. Faurisson je u pravu kad kaže, "Nema rupa, nema Holokausta." Sva druga razmatranja koja se odnose na kemiju navodnih "masovnih ubojstava pomoću otrovnog plina" su stoga obične teoretske vježbe.

b) Kemijske analize

Prvo, dvije opaske o cijanovodičnoj kiselini. Cijanovodična kiselina mora biti korištena u visokim koncentracijama (1% po volumenu) kroz nekoliko sati primjene kako bi sa sigurnošću i bez posebne tehnologije pobila i najotpornije uši, ličinke i jajašca. Ako se, međutim, upotrijebila posebna tehnologija (cirkulacijski postupak), omogućavajući plinu da probije najsitnije pukotine i rubove odjeće kako bi se nadimila, postupak može biti izveden u znatno kraćem periodu vremena te s nižim koncentracijama (0.5% po volumenu i jedan sat izloženosti).

To je jedini postupak usporediv s trovanjem ljudskih bića plinom. Ljudska bića su toplokrvna i podložnija cijanovodičnoj kiselini od insekata, uz taj dodatak da cijanovodična kiselina u plinskoj komori odmah dopre do žrtve. Pogubljenja u Americi pokazala su da je potrebno više od 15 minuta da žrtva umre (*The News and Observer*, Raleigh, Sjeverna Karolina, 19. svibnja 1994.) .

Insekticid Ciklon B ispušta svoj plin polako osobito kad je okolni zrak ispunjen vlagom, kao što bi moralo biti ako je soba pretrpana ljudskim bićima. U takvim slučajevima, priprema bi ispustila samo 5-10% svog sadržaja nakon 10 minuta, 20-30% nakon pola sata, te 50% svog sadržaja nakon sat vremena (pogledaj, u vezi ovog, R. Irmscher, *Zeitschrift fur hygienische Zoologie und Schadlinbekampfung,* 1942., str. 36). Za ubiti žrtve u nekoliko minuta kako su svjedočili očevici bile bi potrebne smiješno ogromne količine Ciklona B. Pod takvim okolnostima, prostor bi bio izložen vrlo visokoj količini cijanovodične kiseline, usporedivo s komorom za dezinsekciju. Nadalje, ventiliranje komore moglo bi nastupiti tek mnogo sati nakon ispuštanja sve količine plina. Tako bi vrijeme izlaganja i zgušnjavanja prilikom dodira između otrovnog plina i zidova komore odgovarali komori za dezinsekciju.

Cijanovodična kiselina stvara vrlo stabilnu boju (željezni ferocijanid) zajedno sa željeznim komponentama samog zida. Ta se boja s vremenom razloži, no u periodu usporedivim s razlaganjem samog zida, kako su kroz desetljeća pokazali dugoročni eksperimenti. Visoke koncentracije cijanidnih spojeva mogu se još pronaći u komorama za dezinsekciju Birkenau-a te Majdaneka. Slučajevi gdje su spojevi željeznog ferocijanida nanijeli opsežnu štetu tijekom trovanja cijanovodičnom kiselinom radi uništavanja štetočina navedeni su u tehničkoj literaturi (formalnoj) (npr., G. Zimmermann, Bauschaeden Sammlung, Band 4, Forum-Verlag, Stuttgart, 1981., str. 120 nadalje.).

Analize uzoraka iz navodnih plinskih komora, profesionalnih dezinsekcijskih komora te drugih zgrada u Auschwitzu pokazale su da su dezinsekcijske komore jedine strukture koje pokazuju značajne ili vrlo visoke ostatke cijanovodičnih spojeva.

Stoga ispada sigurno, da zbog tehničko konstrukcijskih karakteristika navodnih "plinskih komora za pogubljenje," osobito Krematoriji II i III – (vlažni, hladni, podrumski prostori; započeli s radom odmah nakon konstrukcije; lužnata, visoko-upijajuća cementna žbuka, osrednja ventilacija), kao i uvjeta opisanih od strane svjedoka (uporaba vrlo

visokih cijanovodičnih koncentracija) – da su se ostaci cijanida sličnih onima pronađenima u dezinsekcijskim komorama trebali formirati točno na mjestima koja su imenovana kao “plinske komore za ubojstva,” ako su se masovna ubojstva tamo dogodila. No značajniji ostaci tamo nisu pronađeni.

To nas dovodi do neizbježnog zaključka da se masovna gušenja plinom ljudskih bića nikada nisu dogodila na upitnim prostorima.

Toliko o Rudolfovim zaključcima. Dok teoretičari istrebljenja nisu uopće pokušavali ispitati Rudolphove argumente vezane za tehničko-konstrukcijske karakteristike, napravili su sve vrste nespretnih pokušaja suprotstavljanja njegovim kemijskim prikazima. Njihov najdraži argument je da su žrtve udahnule svu količinu cijanovodične kiseline prije nego su umrli [3]. Treći Reich je očito morao biti u posjedu molekula cijanovodične kiseline na daljinsko upravljanje koje traže toplinu i koje na naredbu SS-a točno pogađaju žrtvina usta i nosnice, te nikad ne dolaze u kontakt sa zidovima komore [4]. Štoviše, granula, kao što je primijećeno gore, nastavlja ispuštati svoju otrovnu paru još barem dva sata; ali prema svjedocima, sve žrtve bile su mrtve već nakon najviše pola sata. Jesu li trupla nastavila udisati otrov sljedećih sat i pol?

Prigovorima podignutih protiv Rudolphovog stručnog izvješća od strane kemičara po imenu Dr. Josef Bailer [5] odgovorio je Rudolf osobno [6], pa tako zainteresirane osobe mogu usporediti argumente obiju strana.

U nedostatku bilo kakvih uvjerljivih argumenata, korisnici legende o komorama mogli su pribjeći samo osobnoj osveti protiv Rudolpha.

Na naredbu Centralnog židovskog vijeća, otpušten je s Instituta Max Planck i kažnjen na 14 mjeseci zatvora zbog uvrede Židova, klevetanja mrtvih, poticanja na rasnu mržnju i drugih kafkijanskih točaka optužnice [7]. O prijašnjoj povijesti suđenja, pogledajte brošuru Wilhelma Schlesingera [8], kao i Rudolfovo vlastito izvješće izdano dvije godine

kasnije [9]; oba izvješća pokazuju kako se "slobodna demokracija" obračunava s neovisnim misliocima kritičnih umova.

U svibnju 1966., Rudolf je primio poziv za još jedan sudski proces, protiv izdavača i autora Grabertove antologije *Grundlagen zur Zeitgeschichte*. No Rudolf je već bio okrenuo leđa "najslobodnijoj državi u njemačkoj povijesti."

c) Carlo Mattogno i Franco Deana: krematorij

Posljednju veliku rupu u tehničkom istraživanju Holokausta popunio je talijanski istraživač Carlo Mattogno.

Mattogno je proučavao sljedeće [10]:

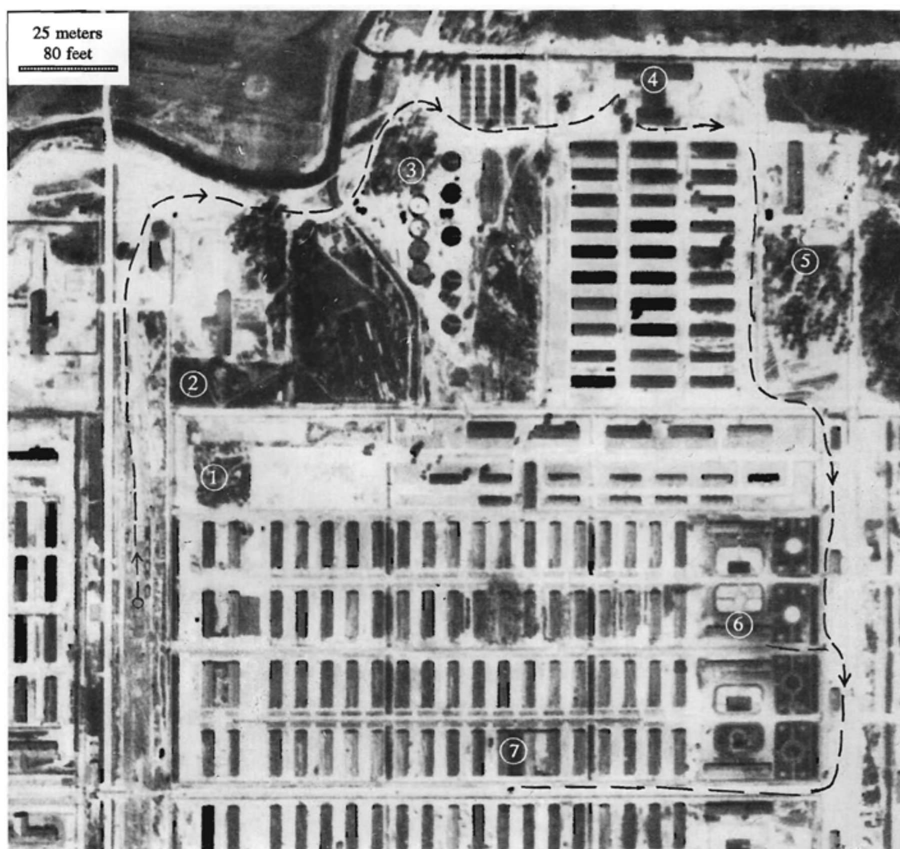
- stvarni maksimalni kapacitet krematorija u pogledu vremenskih perioda rada (zbog tehničkih nedostataka, instalacije je bilo potrebno stalno pregledavati, stoga svih pet krematorija nikad nije funkcioniralo istovremeno, bilo kada)
- dostavu koksa krematoriju Auschwitza; količina dostavljenog koksa poznata je s apsolutnom sigurnošću za većinu vremena postojanja logora; kako znamo koliko je prosječno koksa potrebno za kremaciju jednog tijela, maksimalan broj kremacija može se izračunati u bilo kojem razdoblju
- činjenicu da cigleni zid krematorijske pećnice otporan na vatru nikad nije zamijenjen, što bi bilo potrebno nakon najviše 3000 kremacija.
- tehnička nemogućnost masovnih kremacija tijela u jarku kako su to opisali očevici

Mattogno dolazi do zaključka da je krematorij bio u stanju kremirati najviše 162 000 tijela. Kad uzmemo u obzir da Mattogno procjenjuje broj žrtava Auschwitza, prema dostupnim dokumentima, na približno 170 000 [11], te da su mnoge tisuće žrtava tifusa nesumnjivo spaljene na otvorenom (na lomačama, ne u jarcima), slika je gotova.

Te studije su uvjerljive. Anti-revizionistička antologija naslovljena *Wahrheit und Auschwitzluge* i izdana 1995. od strane Simona Wiesenthala, Wolfganga Benza, Wolfganga Neugebauera, Josefa Bailera, Brigitte Bailer-Galande i drugih [12], propustila je spomenuti ove studije čak ni u jednoj jedinoj rečenici. Samo da su tijela u Auschwitzu izgorjela "sama od sebe," kako je svjedočio taj nevjerojatni preživjeli Holokaustovac, Henryk Tauber.

Procjena zračnih fotografija Johna Balla

Od prosinca 1943., kompleks logora Auschwitz uzastopno su fotografirali saveznički izvidnički avioni (nesumnjivo zbog njegove ekonomske važnosti: logor Monowitz, istočno od glavnog logora, bio je lokacija ogranaka brojnih firmi, od kojih je IG Farben najpoznatija). Nekoliko tih fotografija spadaju pod vremenski period tijekom kojeg su se, prema svjedocima, izvodila masovna ubojstva. Najvažnija fotografija datira iz 31. svibnja 1944. (Slika VI).

Slika VI. Zračna fotografija - Auschwitz 31. svibnja 1944. 1-sportsko igralište, 2-krematoriji, 3-kanalizacijski spremnici, 4-centar za dezinfekciju, 5-dvije velike zgrade, 6-kuhinje, 7-barake i vrtovi

U to vrijeme, istrebljenje mađarskih Židova se navodno provodilo punom parom: 400 000 ljudi je navodno ugušeno plinom u periodu između svibnja i lipnja te, najvećim dijelom, spaljeno na otvorenom. Niti jedan od događaja o kojima su izvijestili svjedoci nije vidljiv na fotografiji. Nema redova ljudi koji čekaju ispred krematorija, nema divovskih, gorućih vatri, nema dimom zacrnjenog neba. Nema znakova divovskih nakupina drva i koksa koji bi bili nužni za kremaciju 400 000 trupala u manje od mjesec dana.

Kanadski specijalist za zračne fotografije John Ball radio je na procjeni fotografija [13]. Njegove studije pridonose zadavanju smrtnog udarca žarištu legende o Auschwitzu, navodnom istrebljenju mađarskih Židova.

---

[1] Fred Leuchter, *Leuchterovo izvješće*, Izdanje Focal Point, 1989., raspoloživo kod Samisdat izdavača , 206 Carlton St Toronto, Kanada, skraćeni njemački prijevod pojavio se u Heftu 36 *Historische Tataschen-a*, no zabranjen je od strane „najslobodnije države u Njemačkoj povijesti“

[2] Rudolf, Gutchten...skraćena verzija pojavila se u Gaussovoj antologiji *Grundlagen zur Zeitgeschichte*

[3] Ovu glupost, između ostalog, iznijela je Klara Obermueller u svom uvodnom djelu razgovora s Deborah Lipstadt o „negiranju Holokausta“ na Sveučilištu Zurich 1. svibnja 1994.

[4] Faurisson govori o „molekulama sa toplo-tražećim bojnim glavama“

[5] Briggite Bailer-Galanda, Wolfgang Benz i Wolfgang Neugebauer (izdavači, *Wahrheit und Auschwitzluege*, Deuticke, Vienna 1995).

[6] Herbert Verbeke (izdavač), *Kardinalfragen zur Zeitgeschichte*, Vrij Historich Onderzoek, Postbus 60, B-2600, Berchem 2, Belgium 1996, str. 93 i sljedeće stranice

[7] Suđenje Germaru Rudolfu u Stuttgartu 1994/1995, Atkenzeichen 17 KLs 83/94

[8] Wilhelm Schlesinger, *Der Fall Rudolf*, Cromwell Press, 1994.

[9] *Kardinalfragen*...(pogledaj bilješku 6).

[10] Mattogno/Deana u Gaussu, *Grundlagen*...op. cit.

[11] ibid, str. 305/307

[12] vidi bilješku 5.

[13] John Ball, *Air photo evidence*, Ball Resources Service, 1992., raspoloživo kod Samisdat izdavača, (vidi bilješku 1).

POGLAVLJE XII

DRUGI ISTREBLJIVAČKI LOGORI

Uvodne opaske

Nakon rješavanja srži o laži Holokausta – laži o Auschwitzu – možemo se suočiti s ostalih 5 "logora za istrebljivanje." O njima nije napisao puno, stoga će bitno kraća rasprava biti dostatna.

Majdanek, prema većini povjesničara Holokausta, bio je kombinacija radnog i istrebljivačkog logora te po tom opsegu usporediv s Auschwitzom. Za razliku od Chelmna, Sobibora, Treblinke i Belzeca koji su svi navodno bili čiste "tvornice smrti." Te logore su, pretpostavlja se, razmontirali Nijemci ne ostavivši traga, čak i prije kraja rata, a svi su dokazi uništeni. To je pretpostavlja se razlog nepostojanju (ikakvih?) dokumenata: Nijemci su ih uništili!

Preletimo listu na brzinu.

Majdanek

Majdanek, veliki radni logor, ležao je odmah na rubu grada Lublina, po kojem je dobio ime; ime "Majdanek" izvorno su koristili samo Poljaci.

Brojke ubijenih Židova navođenih za Majdanek osciliraju između 50 000 i 1,38 milijuna [1]. Nekoliko pisaca o Holokaustu, npr., Gerald Reitlinger [2] i Wolfgang Benz [3] čak ga i ne smatraju istrebljivačkim logorom. U stvari, plinske komore tamo branjene su na mlak način. Da pretpostavke koje se danas i dalje pokazuju turistima kao "plinske komore" nisu bile ništa slično, nepobitno je pokazao Germar Rudolf [4]. Ovaj logor zaista nije vrijedan da na njega trošimo puno našeg vremena.

Chelmno

U Chelmnu, na Zapadu Poljske, ubijeno je navodno 1,35 milijuna Židova, prema *Jewish Year book* (tom 47, str. 398); 400 000 prema Claude Lanzmann [5]; 300 000 prema Wolfgangu Scheffleru [6]; 150 000 prema Raulu Hilbergu [7]. To što niti jedan od autora ne čini ni najmanji pokušaj dokazati citirane brojke, poprilično je standardna praksa.

U Chelmnu, pretpostavka je da su se ubojstva odvijala isključivo pomoću "plinskih kamiona." Cijeli istrebljivački logor stoji i pada postojanjem ili nepostojanjem plinskih kamiona. Dokazi o njihovom postojanju bit će diskutirani u sljedećem poglavlju.

Sobibor

Sobibor je spomenut u kratkoj izmjeni prepiska između Heinricha Himmlera i inspektora koncentracijskih logora, Richarda Glucksa iz 1943. Glucks je predložio pretvaranje Sobibora u "koncentracijski logor." Himmler je odbio taj prijedlog 5. svibnja 1943 [8]. Pa kakva je to vrsta logora bila? Teoretičari istrebljenja kažu da je to bio istrebljivački logor. Broj žrtava općenito se procjenjuje na 200 000 do 250 000 žrtava. U odnosu na oružje ubojstva, bila su potrebna desetljeća vladajućim klikama svijeta da se odluče koje je ono bilo. Jedan od svjedoka, sovjetski Židov po imenu Alexander Pecheresky, opisao je masovna ubojstva na sljedeći način [9]:

> "Na prvi pogled, kada uđete, izgleda kao normalan tuš: slavine za toplu i hladnu vodu, kade za pranje… čim bi svi bili unutra, vrata su se zalupila uz glasnu buku. Kroz rupe u stropu teška, crnomanjasta supstanca slila se dolje u spiralnim oblicima…"

Kako bi ugušili žalosne krike žrtava, Nijemci su u Sobiboru držali jato gusaka [!] koje su tjerane da gaču (ili koji god zvuk guske proizvode) vrlo glasno, kad god je crna supstanca puštena [10]. Povjesničari nisu baš bili zagrijani za tu verziju, stoga su je brzo promijenili u predivo plinske

komore. Prema Poliakovu, oružje ubojstva bio je dizel motor [11]; Hilberg je zamijenio dizel motor s benzinskim motorom [12]; *Enzyklopaedie des Holocaust* napokon staje na kraj debate deklarirajući kako je oružje ubojstva bio dizel motor, i tu je kraj [13].

Sobibor i Chelmno igraju poprilično sporednu ulogu u Holokaust propagandi. Imena su često nepoznata, čak i ljudima koji su upoznati sa suvremenom povijesti.

Belzec

Pretpostavlja se da je 600 000 Židova ubijeno u Belzecu između ožujka i prosinca 1943. god. Prema bilo kojem "povjesničaru" kojeg čitate, između jednog i pet Židova preživjelo je logor [14], stoga se monstruozna naci-mašina pokazala vrlo efikasnom u Belzecu. Slavni svjedok o masovnim ubojstvima je naravno Kurt Gerstein, koji je, ovo će se pamtiti, izvijestio o 20-25 milijuna žrtava gušenjem plinom, 35-40 metara visoku hrpu cipela i donjeg rublja, te 28-32 zatvorenika u plinskim komorama po kvadratnom metru. Osim Gersteina, tu je samo još jedan "svjedok" o plinskim komorama, poljski Židov Rudolf Reder koji je pretpostavlja se bio jedan od onih pet preživjelih. Reder je, međutim, pričao o 3 milijuna žrtava gušenjem plinom u Belzecu [15].

Desetljećima se pretpostavljalo da je oružje ubojstva u Belzecu bio dizel motor. Tijekom prvotnog razvoja faze prediva Holokausta, sve zamislive varijante o ovoj priči bile su prisutne, od potopivih platformi dr. Stefana Szendea, auta sa živim vapnom Jana Karskija do čak i električne pećnice koju je spomenuo Abraham Silberschein [16]. Sve te priče nestale su u povijesnom košu za smeće.

Treblinka

Za najveći od "čisto istrebljivačkih logora," teoretičari istrebljenja nabacuju brojke koje rangiraju od 750 000 do 3 000 000. Na Jeruzalemskom suđenju Johnu Demjanjuku [17] govorilo se o 850 000.

Prema klasičnoj knjizi *Die Holle von Treblinka* sovjetskog Židova Vassylia Grossmana [18], korištene su sljedeće metode ubijanja:

- gušenje žrtava isisavanjem zraka iz komora smrti. Ta tehnički poprilično nemoguća horor-priča – komore bi se urušile pod pritiskom – odmah je nestala iz arsenala propagandista Holokausta;
- pečenje žrtava vrućom parom. O toj varijanti odlučeno je na Nürnberškom sudu 14. prosinca 1945. (Nürnberški dokument PS-3311)
- ubijanje ispušnim plinovima dizel motora. Ova varijanta je gurnula ostale s pozornice povijesti. U veljači 1946., Židov po imenu Samuel Rajzman svjedočio je u Nürnbergu da je, u Treblinki, bilo tri, kasnije, međutim, još deset dodatnih plinskih komora (transkript suđenja u Nürnbergu IMT VII str. 361, tekst na njemačkom). Od tada, teoretičari istrebljenja više ne žele čuti ništa o "parnim komorama" (također opisane u Nürnbergu tri mjeseca ranije), ili komorama koje su isisavale zrak, ili pogubljenja klorom i streljačkim vodovima u Treblinki, o kojima se neko vrijeme govorilo [19].

Kao i u Chelmnu, Sobiboru i Belzecu, tijela u Treblinki su navodno morala biti zakopana u masovnu grobnicu, ali iskopana 1943. i kremirana bez traga pod otvorenim nebom. O tome je izvijestio izraelski "specijalist" Y. Arad [20]:

> "Muškarci odgovorni za kremacije odmah su primijetili da tijela dobro gore, čak i bez dodatnog goriva."

Tu je metodu, pretpostavlja se, razvio tehnički genijalac, čovjek SS-a po imenu Herbert Floss, za kojeg se kaže da je otkrio kako stara tijela debelih žena gore najbolje. On je tada iskoristio te idealno zapaljive leševe kao gorivo za ostale [21]. Šteta što te efikasne metode uništavanja tijela nisu još otkrili stanovnici Indijskog potkontinenta koji su posjekli veliki dio

svojih šuma samo za spaljivanje trupla. Možda razlog tijelima koja gore sama od sebe leži u SS sistemu mržnje i nasilja; u “slobodnim demokratskim” uvjetima, ona jednostavno neće gorjeti sama od sebe, zbog visokog udjela vode (preko 60%).

Prema dokumentaciji izvučenoj tijekom rata od strane židovskih grupa, u Treblinki je bilo 10 plinskih komora, koje su mogle držati ukupno 6000 muškaraca. Put prema tim komorama smrti bio je okružen živicom i samo 1.5 metara širok [22], što znači, da su samo dva muškarca mogla hodati jedan uz drugog. Pretpostavimo da je razmak između svake osobe u maršu i osobe ispred nje bio pola metra to bi značilo da je red ljudi koji čekaju bio dug dva kilometra. Prema Adalbertu Rückerlu, bivšem direktoru Centralnog ureda Ludwigsburga za procesuiranje NS zločina, samo je 35 do 40 SS muškaraca bilo zaposleno u Treblinki [23], što znači da je svaki SS muškarac bio odgovoran za najmanje 150 Židova! Na sreću, Židovi su se pokazali neobično kooperativnima; umjesto da su pobjegli ili nadjačali par SS-ovaca, oni su marširali, prema svjedoku na suđenju o Treblinki u Düsseldorfu, “goli i pokorni u plinsku komoru.” [24]

Tijekom jeruzalemskog suđenja Johnu Demjanjuku, Treblinka se vratila pod reflektore svjetske pozornosti. Demjanjuk, američki državljanin ukrajinskog podrijetla i automobilski radnik, izručen je iz SAD-a prekršajem svih demokratskih procesa Izraelu, gdje je dovučen pred sud kao “Ivan Grozni,” ubojica stotine tisuća u Treblinki. Pet Židovskih “svjedoka” zakleli su se da su ga vidjeli kako gura Židove u plinsku komoru nakon što im je odrezao uši, kako je mačem odsjekao ženske grudi te kako je mačem rasporio trbuhe trudnica. Demjanjuk je prvo osuđen na smrtnu kaznu no kasnije je oslobođen na žalbenom suđenju zbog nedostatka dokaza, te je oslobođen u listopadu 1993., još jednom dokazujući “vjerodostojnost” takvih svjedoka [25].

Znanstvene studije

a) Studija Friedricha Paula Berga o oružju ubojstva

Navodno oružje ubojstva u četiri "čisto istrebljivačka logora;" dizel motor, proučavano je pod vodstvom njemačko-američkog inženjera Friedricha Paula Berga [26]. Berg jasno pokazuje tehničku apsurdnost legende o dizel motoru:

To, naravno, nije nemoguće kako su neki revizionisti pogrešno izvijestili, ubiti ljude ispušnim plinom dizel motora, ali to je zamorno i poprilično neefikasno, zbog toga što su ti ispušni plinovi loše opremljeni za ubijanje zbog visokog udjela kisika i niskog udjela ugljičnog monoksida. Dok benzinski motor lako može proizvesti ispušni plin s udjelom ugljičnog monoksida od 7% i više, dizel motor ne može proizvesti koncentraciju ugljičnog monoksida niti od 1%, čak i da je motor nepravilno prilagođen kako bi povisio količinu ugljičnog monoksida. Ironično, ispuštanje ispušnih plinova dizel motora u komoru pretrpanu ljudima samo bi produžilo agoniju žrtava jer ti plinovi sadrže kisik u količini od otprilike 16%, što je dovoljno za preživljavanje. Umjesto ispuštanja ispušnog plina, krvnici su ih jednostavno mogli pustiti da se uguše. U svakom slučaju, sav raspoloživ kisik bio bi iskorišten i prije nego što bi ugljični monoksid počeo djelovati!

Bilo koji benzinski motor, a da ne spominjemo plinske generatore, bili bi nemjerljivo efikasniji kao oružje ubojstva u odnosu na dizel motor.

Baš kao i priča o Ciklonu B, priča o dizelu je izmišljena od strane tehničkih morona – na štetu istrebljivačima jer se priča o dizel motoru nalazi u povijesnim knjigama i nema načina da ju se izbriše.

b) Studija o kremacijama Arnaulfa Neumaiera

Način na koji su tijela u Treblinki navodno uništena detaljno je proučavao kvalificirani inženjer Arnaulf Neumaier [27]. Neumaier pretpostavlja brojku od 850 000 tijela, brojku koja je dobivena na suđenju Demjanjuku. Za Belzec i Sobibor, gdje se pretpostavlja da su se kremacije odvijale po istom modelu, broj žrtava u sljedećem mora biti odgovarajuće smanjen.

Za spaliti 875 000 tijela na otvorenom bilo bi potrebno barem 200 kg drva po truplu tj. sveukupno 195 000 t. To je jednako šumi dugoj 6.4 km i širokoj 1 km. Akcije kremacija, za koje se pretpostavlja da su trajale od ožujka do kasnog kolovoza 1943., trebale bi 2800 drvosječa dnevno, pretpostavljajući da je potreban jedan čovjek za posjeći jedno drvo, odrezati grane i prepiliti drvo. Prema literaturi o Holokaustu, bilo je samo 500 "radnika Židova" sveukupno u logoru, od kojih je samo 25, prema jednom od preživjelih iz Holokausta po imenu Richard Glazar [28], radilo na sječi drva, drugim riječima, manje od 1,5 % od potrebnog broja. Ogoljeli teren odgovarajuće veličine ne postoji, i nije postojao, u blizini Treblinke. Prijevoz 195 000 t drva u logor bi sigurno bilo zabilježeno u zapisniku Reichsbana, ako je drvo bilo doneseno iz nekog drugog mjesta.

Nadalje, 875 000 trupala ostavilo bi iza sebe 2900 t pepela uz dodatak od 1000 t pepela drva. Taj pepeo bi sadržao milijune neizgorenih komadića kosti, uz dodatak od 20 do 30 milijuna zubi – čak i kad pretpostavimo da je u prosjeku svakoj od tih 875 000 osoba falio jedan zub. Da su Sovjeti i Poljaci pronašli samo djelić tog pepela, kosti i zuba sazvali bi internacionalnu komisiju uz glasnu jeku propaganda te bi cijelom svijetu bio prezentiran dokaz o njemačkom zvjerstvu. Pa zašto nisu?

Što su u stvari bili ti "čisto istrebljivački logori?"

Poprilično neosporno, stotine tisuća Židova deportirano je u Treblinku samo nakon poraza u revoltu u varšavskom getu. Kakva je vrsta logora bio Treblinka?

Revizionisti pretpostavljaju da je bio tranzitni logor. To nije mogao biti logor gdje su Židovi po dolasku ugušeni plinom i spaljeni zbog tehničke nemogućnosti masovnog gušenja ugljičnim monoksidom i kremacija po opisanim metodama, sasvim neovisno od činjenice da "svjedočenja očevidaca" o svojstvima logora nisu u skladu sa zračnim fotografijama. To nije bio ni radni logor, kako je bio premali za držanje sve te mase ljudi. (Ovdje govorimo o "istrebljivačkom logoru," također zvanom

Treblinka 2. Jedva tri kilometra dalje ležao je tzv. Treblinka 1, koji je poprilično nepobitno bio radni logor, i nikad nije igrao ulogu u literaturi o Holokaustu.)

Teoriju o tranzitnom logoru podupire i činjenica da je poznato da su Židovi iz Treblinke bili deportirani u druge logore. Literatura o Holokaustu čak spominje Židove koji su deportirani iz Treblinke u Majdanek [29]. Čemu svi ti nepotrebni tranziti od jednog “istrebljivačkog logora” do drugog?

Pretpostavlja se da je Treblinka koristila kao tranzitni logor na putu do naselja lociranih dalje na Istoku na Baltiku i u Bjelorusiji); postojanje tih naselja priznato je čak i od strane autora poput Reitlingera i Hilberga.

S našeg gledišta, Sobibor i Belzec bili su tranzitni logori također; to podupire, između ostalog, njihova lokacija na krajnjem istoku General Gouvernement-a. Indiciju toj mogućnosti, glede Belzeca, smjestio je njemački dokument datiran na 17. ožujka 1942., u kojem je izjavljeno da su Židovi “poslani preko granice i neće se vratiti.” [30]

Chelmno je, pretpostavlja se, bio tranzitni logor također, te je bio lociran u Warthegau; prema izvješću Khorerr, mnogi Židovi su transferirani iz tog područja u Istočne regije.

Jesu li Nijemci uništili dokumentaciju vezanu za te logore kao što stoji u literaturi o Holokaustu? Ne možemo isključiti tu mogućnost. No ako je tako, zašto su nepažljivo ostavili svu dokumentaciju o Auschwitzu i Majdaneku da leži uokolo da je pronađu? Čini nam se da je puno veća mogućnost da su dokumentaciju uništili Sovjeti i Poljaci ili je spremljena na sigurno jer proturječila legendi o istrebljenju. Neka interesantna otkrića mogu biti očekivana tijekom sljedećih godina.

---

[1] Prvi broj je navela Lucy Dawidowicz (str. 191), a drugi Raul Hilberg (str. 956)

[2] Reitlinger, str. 512

[3] Wolfgang Benz, (izdavač), *Dimensions des Voelkermords*, R. Oldenburg, 1991., str. 470.

[4] Rudolf in Gauss, *Grundlagen*...str. 276 i sljedeće stranice

[5] Claude Lanzmann, *Shoa,* dtv, 1988, str. 17

[6] Wolfgang Scheffler, *Judenverfolgung im Dritten Reich*, Colloquium, 1964., str. 40.

[7] Hilberg, str. 956

[8] Nürnberški dokument NO-482

[9] Alexander Pecheresky, La rivolta di Sobibor, u Yuri Suhl, *Ed essi si ribellarono,* Milano, 1969., str. 31

[10] ibid

[11] Leone Poliakov, *Breviare de la Haine*, Editions complexe, Pariz, 1986., str 224

[12] Hilberg, str. 941

[13] *Enzyklopaedie des Holocaust*, str. 1496.

[14] Usporedite, u tom smislu, komentare o Belzecu u sljedećem poglavlju (Šest milijuna čuda)

[15] Rederova knjiga o Belzecu (Krakau, 1946.) skraćena je u knjizi Carla Mattognia *Il rapporto Gerstein. Anatomia di un falso* (Sentinella d'Italia, 1985., str. 129 i sljedeće stranice)

[16] Usporedite, u tom smislu, našu knjigu *Der Holocaust auf dem Prufstand*, 1992., str. 47 i sljedeće stranice

[17] O suđenju Demjanjuku, pogledaj Rullman

[18] Vassili Grossmann, *Die Holle von Treblinka,* Verlag fur fremdsprachige Literatur, Moskva, 1946., citirani isječci u broju 44 *Historische Tatsachen-a*

[19] Arnulf Neumaier u Gaussu, *Grundlagen*...op. cit.

[20] Yitzhak Arak, *Belzec, Sobibor, Treblinka. The Operation Reinhardt Death Camps,* Sveučilišni tisak, Bloomington SAD, 1987., str. 174

[21] Jean-Francois Steiner, *Treblinka, Die Revolte eines Vernichtungslagers,* Gerhard Stalling Verlag, 1966., str. 294 i sljedeće stranice

[22] Pogledajte, u tom smislu, Neumaier u Gaussu, *Grundlagen...*

[23] Adalbert Ruckerl, *Nationalsoczialistische Vernichtungslager im Spiegel deutscher Strafprozesse,* dtv, 1977., str. 206

[24] FAZ, 2. travnja 1965.

[25] Hans Peter Rullman, *Der Fall Demjanjuk*, Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, Vioel, 1987.

[26] Friedrich Paul Berg u Gaussu, *Grundlagen...*

[27] Vidi bilješku 22

[28] Richard Glazar, *Die Falle mit dem gruenen Zaun*, Fischer, 1992., str. 126

[29] Alexander Donat (izdavač), *The Death camp Treblinka,* Holocaust Library, New York, 1979., str. 24

[30] Reuter-Memorandum, 17. ožujka 1942., izdao Helmut Schwege, Kennzeichen J, Berlin (Ost), 1966., str. 243

POGLAVLJE XIII

PLINSKI KAMIONI I MASOVNA STRIJELJANJA

Plinski kamioni

Tzv. plinski kamioni (*eng*. gas vans), pretpostavlja se, bili su korišteni za istrebljenje Židova u Srbiji i Rusiji, dodatno uz njihovo korištenje u Chelmnu. Kogon/Langbein/Ruckerl u njihovoj knjizi *Nationalsozialistische Massentotungen durch Giftgas,* poduže raspravljaju o tim kamionima, na sveukupno 64 stranice [1].

Čitanjem navedenih knjiga pažljivi čitatelj će primijetiti sljedeće nedosljednosti:

- nikakvi fizički dokazi nisu ponuđeni za postojanje takvih vozila. Nisu postojala nikakva izvješća zarobljavanja takvog vozila niti dokaza na bilo kojem suđenju. Možda je to razlog što se u literaturi ne pojavljuju ikakve ilustracije o plinskim kamionima.
- postoje samo dva (navodna) dokumentirana dokaza o postojanju plinskih kamiona;
- svi drugi "dokazi" sastoje se od "svjedočanstva očevidaca"

Dva vodeća Njemačka revizionista, Ingrid Weckert i Udo Walendy, napravili su posebnu studiju o dva osobita dokumenta koja bi trebala dokazati postojanje plinskih kamiona [2]. 1994. nastala je i detaljna studija francuskog graditelja auta Pierrea Marraisa [3].

Razmotrimo prvo ta dva dokumenta. Pojavio se u Nürnbergu pod brojem PS-501. To je navodno pismo poručnika doktora Beckera Walteru Rauffu, voditelju sektora II D, Tehničke stvari, Glavnog ureda osiguranja Reicha (RSHA). U dokumentu se raspravlja o tehničkim manjkavostima ubojitih

kamiona. Citirat ćemo nekoliko rečenica iz originalnog teksta, posvećujući posebnu pozornost originalnom njemačkom stilu [4].

> “Nadalje naređujem da se svi ljudi drže što je dalje moguće od kamiona dok se ljudi guše plinom kako bi se izbjeglo ugrožavanje njihovog zdravlja mogućim tekućim (curenjem) plinom. U takvoj prilici, htio bih skrenuti vašu pažnju na sljedeće: nekoliko komandosa je naredilo svojim ljudima da rasterete kamione nakon gušenja plinom. Skrenuo sam pozornost zapovjednika Sonderkommando-a na groznu štetu po njihovo emocionalno i zdravstveno stanje koje bi taj posao kasnije mogao prouzročiti tim ljudima, ako ne i odmah. Unatoč tome, neću odstupiti od ove zapovijedi kako postoji strah da zatvorenici unovačeni za rad ne iskoriste odgovarajuću priliku i pobjegnu. Kako bi zaštitili ljude od takve opasnosti, zahtijevam da se izdaju odgovarajuće naredbe.

[Prevoditeljeva bilješka: ovaj stil je nemoguće imitirati na engleskom]

Koji bi Nijemac pisao na takav način?

Pismo nije potpisano. Umjesto potpisa, ime Becker napisano je pisaćom mašinom. Na lijevo od natipkanog potpisa stoji skraćenica (Sgd) koja na engleskom znači “potpisano!” Jesu li SS-ovci koristili engleske skraćenice kad su pisali pisma jedni drugima?

Razni rukom pisani prijeglasi na slovima (ä) i (ö) ne ostavljaju sumnju o tome: slovo je jednostavna krivotvorina, vjerojatno iz Američke tvornice laži.

Jedva je nešto manje jadan drugi “dokumentacijski dokaz” o plinskim kamionima, navodno pismo o sporazumu između RSHA i automobilskog poduzeća Gaubschat. Pismo počinje na sljedeći način [5]:

> “Berlin, 5. lipnja 1942.
> Einzigste Ausfertigung [“jedina kopija”]

> U pogledu: tehničkih promjena u specijalnim autima koji su korišteni u operaciji i koji su pronađeni u proizvodnji [sic].
>
> Od prosinca 1941. na primjer 97 000 je procesuirano bez izglednih (vanjskih) manjkavosti na vozilima."

Prvo, na pravilnom njemačkom, trebalo bi pisati "einzige Ausfertigung" umjesto "Einzigste Ausfertigung;" drugo, trebalo bi reći "an den in Herstellung befindlichen" umjesto "and den sich in der Herstellung Spezialwagen;" treće, ni jedna normalna osoba ne započinje pismo sa "npr.;" i četvrto, koji su vrag oni "procesuirali?"

Toliko o "dokumentacijskim dokazima": Ono što nam teoretičari istrebljenja nude kao "dokaz" u smislu "izjava svjedoka" je još gluplje. Adalbert Ruckerl nadmašio je samog sebe u svojim pokušajima da se dopadne u izvještajima svjedoka na njemačkim suđenjima "istrebljivačkom" logoru Chelmno [6]:

> "Ti su plinski kamioni bili veliki, sivo obojani kamioneti stranog proizvođača, sa konstrukcijom zatvorenih šasija, odvojenih od vozačkog odijeljka, te približno 2 m široki, 2 m visoki i 4 m dugački... Sonderkommando imao je sva tri na raspolaganju od kojih su 2 bili u konstantnoj uporabi, a treći privremeno."

Prema bilo kojem povjesničaru, između 150 000 i 1,35 milijuna Židova ugušeno je plinom u 2 – ili privremeno – 3 plinska kamiona, s korisnim površinskim prostorom, prema gore navedenom, od 16 m^2. Rückerl nadalje dopušta svjedoku po imenu Johann I. da izvjesti o sljedećem [7]:

> "Plinski kamioni dolazili su 5 ili 10 puta na dan, noseći tijela. U manjim plinskim kamionima uvijek je bilo procijenjenih 50 tijela, a u većim kamionima otprilike 70 tijela."

Kako je "svjedok" mogao govoriti o "manjim" i "većim" kamionima kad su postojala samo dva, ili privremeno, tri, iste veličine?

Način na koji se ta legenda uzdigla otkrila je Ingrid Weckert. U osveti zbog njemačkog objelodanjenja sovjetskog masakra nad poljskim časnicima u Katynskoj šumi, Sovjeti su 1943. optužili njemačke ratne zarobljenike za ubojstva sovjetskih građana u plinskim kamionima. Na suđenjima u Kharkovu i Krasnodaru, nekoliko optuženika identificirani su od strane svjedoka te su pogubljeni. Fatalna pogreška bila je, prema svjedocima, prijenos ispušnog plina u unutrašnjost kamiona.

To je razlog zašto je Hans Fritzsche, asistent Josefa Göbbelsa u Ministarstvu propagande, svjedočio sljedeće u Nürnbergu [8]:

> "To je bio trenutak kad su Rusi, nakon što su osvojili Kharkov, započeli pravni postupak, tijekom kojeg je po prvi put spomenuto ubijanje plinom. Otrčao sam dr. Göbbelsu s tim izvješćima i pitao ga što se tu točno događa. Izjavio je da će istražiti stvar te da će o tome razgovarati i s Himmlerom i Hitlerom. … Dr. Göbbels me eksplicitno izvijestio o tome kako su plinski kamioni spomenuti na ruskim pravnim postupcima plod mašte i da ne postoje nikakvi stvarni dokazi koji bi ih poduprli."

Zajedno s kamionima smrti, Chelmno nestaje iz povijesti, jer masovna ubojstva su se navodno provodila isključivo u takvim vozilima.

Einsatz grupa i "Babi Yar masakar"

Četiri Einsatz grupe formirale su se nakon njemačkog preventivnog napada [9] protiv SSSR-a. Njihova glavna zadaća sastojala se od borbi protiv partizanskih bandi koje su operirale iza fronte. Sveukupno osoblje grupe Einsatz, uključujući radio operatere, vozače, prevoditelje, medicinske sestre itd. iznosilo je samo oko otprilike 3000 osoba [10]. Prema teoretičarima istrebljenja, oni su bili odgovorni ne samo za borbe protiv partizana, već i za nemilosrdno istrebljenje svih Židova na osvojenom sovjetskom teritoriju. Prema *Enciklopediji o Holokaustu (Enzyklopaedia des Holocaust),* Einsatz grupe su samo do proljeća 1943. ubile 1.25 milijuna Židova, te "stotine tisuća drugih sovjetskih

nacionalnosti” [11], drugim riječima, sveukupno barem pola milijuna ljudi. To znači da je svaki pojedini član grupe Einsatz, uključujući radio operatere, vozače, prevoditelje, medicinske sestre, trebao u prosjeku ubiti 500 Židova i ne-Židova skoro svaki dan uključujući tu i nedjelje i praznike.

Čudesno, skoro dva milijuna tijela (pošto je ipak Einsatz grupa nastavila ubijati ljude i nakon proljeća 1943.) nestala su bez traga. Pod normalnim okolnostima, naravno, to nije tako lako. Riješiti se tijela, noćna je mora svakog ubojice. Nakon ubojstva obitelji ruskoga cara, tijela su spaljena i kiselina je bačena na njih, no i dalje ih se moglo identificirati.
Izvješće učenjaka Holokausta [12]:

> “Zadaća Sonderkommando-a bila je otvaranje masovnih grobova, uklanjanje tijela, njihovo spaljivanje te raspršivanje pepela.”

Prema gore navedenom, žrtve su prvo pokopane, onda kasnije iskopane, pa spaljene! No bivše lokacije masovnih grobova mogle bi vrlo lako biti identificirane pomoću zračnih fotografija, čak i godinama kasnije, zbog poremećaja na terenu. Čak i da su Nijemci uspjeli u spaljivanju dva milijuna tijela i eliminiranju ostataka kostiju i zuba, lokaciju masovnih grobnica i dalje bi bilo moguće pronaći. Gdje su?

Prema tome, nema fizičkog dokaza o dva milijuna ubojstava na Istočnom frontu. Dokumentarni dokaz sastoji se od “Izvješća o događajima” Einsatz grupe u SSSR-a do RSHA (*njem*. Reichssicherheitshauptamt, Glavni ured za sigurnost Reicha, op. prev.) u Berlinu. Ta izvješća navodno su pronašli Saveznici u RSHA arhivu nakon rata.

Prema teoretičarima istrebljenja, razlog zbog kojeg dokumentacija o plinskim komorama nikad nije pronađena je taj što su Nijemci htjeli prikriti svoje zločine; stoga su zapovijedi za ubojstva izdavali samo usmeno, ili su barem uništili svu postojeću dokumentaciju. No okrivljujuća izvješća Einsatz grupe, koja otkrivaju monstruozni program ubojstava na Istoku, ostavljeni su ležati uokolo gdje bi mogli biti

pronađeni! Mogli su spaliti tih nekoliko dosjea u tren oka, vrlo lako! Kako čudno!

Babi Yar

U izvješću Einsatz grupe spomenut je masakr na Babi Yar-u [13]. Nakon povlačenja njemačke vojske u listopadu 1941., dogodila se serija eksplozivnih napada koji su prouzročili požare i stotine mrtvih. U odmazdi, Nijemci su navodno odveli 33 000 Židova na rub grada Kijeva, strijeljali ih i bacili u jarugu pred kraj listopada. Tijekom rata, tamo je navodno ubijeno još desetaka tisuća Židova više. Točno dvije godine kasnije, dok se Crvena armija približavala Kijevu, tijela su navodno iskopana i spaljena bez traga, stoga ni za to nema nikakvih fizičkih dokaza.

Nekoliko revizionističkih autora, prvenstveno Herbert Tiedemann i Udo Walendy [14], detaljno su istražili dokaze vezane za Babi Yar. Izvješća svjedoka u kontradikciji su jedni s drugima po svim mogućim točkama. Uz dodatak strijeljanju, mnogo je govora o ubadanju bajunetama, pokapanju živih, ubijanju nagaznim minama, ručnim granatama, utapanjima u Dnjepru, te drugim sličnim besmislicama. Broj spomenutih žrtava tijekom godina narastao je do 300 000.

Za vrijeme njemačkog ulaska u Kijev 1941., tamo nije bilo 33 000 Židova, a još manje 300 000 Židova za Nijemce da ih ubiju, bilo kojim načinom, pošto je velika većina Židova već bila napustila Kijev [15]. Zračne fotografije jaruge Baba Yara uzete tijekom rata i procijenjene od strane Johna Ball-a bile su smrtni udarac legendi o Babi Yaru [16]. Usporedba fotografija uzetih između 1940. i 1944. pokazuju da masovne grobnice – koje su navodno iskopane, popunjene, kasnije opet iskopane, a potom zapečaćene – nikada nisu postojale, inače bi jaruga pokazala masivne topografske promjene. Takvo nešto fotografije ne otkrivaju.

Stoga ispada da su masovna ubojstva u Babi Yaru još jedna podvala. Niti jedna optužba za zločin protiv Nijemaca na Istočnom frontu nije napravljena s tako odličnim propagandnim efektom; pretpostavlja se da ni

jedna druga svirepost nije uzela toliko života. Kako se ovaj izmišljeni masakr pojavljuje u izvješćima Einsatz grupe, izvješća su ili totalno krivotvorena ili izmanipulirana u masivnim razmjerima. Tako se jedini "dokumentirani dokaz" o milijunima ubojstava na Istočnom frontu ruši na tlo.

---

[1] Kogon/Langbein/Rückerl, op. cit., str. 81 i sljedeće stranice

[2] Ingrid Weckert u Gaussu, *Grundlagen*, op. cit., Udo Walendy u *Historische Tataschen* br. 5

[3] Pierre Marais, *Les camions a gaz en question*, Polemiques, Paris, 1994.

[4] pismo je reproducirano u Gaussu, *Grundlagen*, ...op. cit., Udo Walendy u *Historische Tataschen* br. 5

[5] ibid., str. 216., i sljedeće stranice

[6] Adalbert Rückerl, *Nationalsozialistiche Vernichtungslager im Spiegel deutscher Strafprozesse*, dtv, 1977., str. 266/267

[7] ibid, str. 272

[8] prijepis Nürnberškog suđenja IMT XVII str. 201. (Njemački tekst)

[9] o preventivnoj prirodi njemačkog marša u SSSR, pogledaj Viktora Suvorova, *Der Eisbrecher*, Klett Cotta, 1989., kao i Valtera Posta, *Unternehmen Barbarossa*, Verlag E.S. Mittler & Sohn, 1995.

[10] *Enzyklopaedie des Holocaust*, str. 397

[11] ibid., str. 399

[12] ibid.

[13] izvješće Einsatz grupe 106 od 7. listopada 1941., Dokument R-102 u IMT XXXVI str. 291 i sljedeće stranice

[14] Herbert Tiedemann u Gaussu, *Grundlagen*...op. cit. Udo Walendy u *Historische Tataschen* br. 51

[15] „U Kijevu, praktično su svi Židovi napustili grad s Crvenom Armijom. Samo su stariji ostali iza." Institute of Jewish Affairs, Hg. Hitler's ten years' war, New York, 1943., str. 186.

[16] John Ball u Gaussu, *Grundlagen*...str. 238/239

POGLAVLJE XIV

ŠEST MILIJUNA ČUDA

“Jedinstveno masovno ubojstvo”

U knjizi, *Der Tod ist einer Meister aus Deutschland*, koja je također pretočena u film i hvaljena je od masovnih medija, Lea Rosh i Eberhard Jäckel pišu [1]:

> “Ubojstvo europskih Židova bilo je jedinstveno. Nikada ranije nije država odlučila ubiti što je moguće više ljudi određene skupine, uključujući starce, žene, djecu i novorođenčad, bez ikakvog ispitivanja pojedinačnog slučaja, bez iznimke, te provela ovu odluku u dijelo državnim sredstvima, ne samo ubijajući članove te skupine gdje god bi ih zatekli, već transportirajući ih u posebna postrojenja za ubijanje, uglavnom preko velikih udaljenosti. Masovna ubijanja postojala su i prije, ali ne masovna ubojstva ove vrste.”

Pretpostavimo samo na trenutak da su nacionalsocijalisti zaista uspjeli u uklanjanju svih dokaza o ovom jedinstvenom masovnom ubojstvu cijelog naroda; ispitajmo osnovno pitanje:

> “Jesu li Nijemci zaista ubili sve Židove koji su ima pali u ruke, uključujući starce, žene, djecu, novorođenčad, bez ikakvog razmatranja pojedinačnih slučajeva?”

Na pitanje je iznimno lako odgovoriti. Sve što morate učiniti je čitati redovno novine i vježbati vaš mozak.

Šetnja kroz “slobodni tisak” svijeta

Napravimo šetnju kroz medijski prostor “slobodnog svijeta” počevši od jednog članka u *Der Spiegel*-u (br. 51/1992), s nalovom Dann bin ich weg über Nacht (Zatim sam otišao preko noći, op.prev.), a koji glasi:

- Rachel Naor, 20, čiji djed je preživio “nacističke logore istrebljenja” (zašto on nije “istrijebljen” u “nacističkim logorima istrebljenja?”);
- Ralph Giordano, koji je proveo cijeli rat na slobodi, uz znanje Gestapa;
- Leo Bäck, koji je preživio rat u getu za starije u Theresienstadtu;
- Yohanan Zarai, koji je preživio doba nacizma u getu u Budimpešti;
- Inge Deutschkron, koja je opisala svoju mladost u Njemačkoj u autobiografiji;
- Theodore Goldstein, 80, “kojeg su nacisti deportirali u radni logor u Wullheidu.”

Niti jedan plinom otrovan Židov nije spomenut poimence u gore navedenom članku. Na kraju članka, *Der Spiegel* objavljuje intervju s njemačko-židovskim vođom Ignatzom Bubisom, “koji je preživio Holokaust” i naslijednikom “koji je preživio Holokaust,” Heinzom Schmulom Galinskim.

Pogledajmo sada u omiljeni časopis njemačke inteligencije, *Der Spiegel*, izdanje od 4. rujna 1995., str. 152. Ovaj broj sadrži intervju sa židovskim povjesničarom Josephom Rovanom. O Rovanu, osobno, doznajemo da ga je Gestapo deportirao u logor Dachau kao borca pokreta otpora. Naravno, Rovan mora da je preživio svoje zarobljeništvo jer inače ne bi bio živ da *Der Spiegel*-u da intervju oko 50 godina kasnije. Ali mi smo mislili da su svi Židovi koji su pali u kandže nacista ubijeni; Rosh/Jäckel i svi drugi povjesničari nam tako govore; oni kažu da su nacisti odlučili “ubiti što je moguće više ljudi određene skupine, bez iznimke.” Budući da Joseph

Rovan nije bio samo Židov već i borac u pokretu otpora, njegova smrt morala je biti dvostruko sigurna, ali on je preživio. Čudo!

Još jedno čudo pojavljuje se u dodatku *The FAZ*-a iz 27. travnja 1995. To je sve o židovskom borcu pokreta otpora, Arnu Lustigeru, koji je navodno "preživio koncentracijske i istrebljivačke logore." Samo što nije otkriveno koji "logor istrebljenja" je preživio, ali Lustiger očito nije bio "istrebljen" niti u jednom od njih, inače ne bi 1995. mogao biti sposoban zabaviti čitatelje *The FAZ*-a jadikovkama o anti-semitizmu i pseudo-znanstvenom revizionističkom smeću.

Nordwest-Zeitung u Oldenburgu u Friesienu 13. travnja 1994. je također čudesan; ovaj ima slijedeće za reći o Israelu Gutmanu, glavnom izdavaču *Enzyklopaedie des Holocaust*:

> "Israel Gutman rođen je 1923. sudjelovao je u ustanku u varšavskom getu 1943. i bio je zarobljnik u koncentracijskim logorima u Majdaneku, Auschwitzu, Mauthausenu i Gunskirchenu."

Kao Židov i sudionik anti-njemačkog ustanka, Gutman je bio dvostruko osuđen. Bio je poslan u "istrebljivački logor" Majdanek, ali nije bio "istrebljen." Preživio je najveći koncentracijski logor, kao dodatak dvama normalnim koncentracijskim logorima.

Kao objašnjenje postoje samo slijedeće tri mogućnosti:

1) glupi nacisti, usprkos njihovim najvećim naporima bili su nesposobni ubiti Gutmana u četiri logora. U tom slučaju, nitko zapravo ne može razumjeti zašto nisu izgubili rat prvog dana;
2) gledamo u neobjašnjivi lanac čuda;
3) Nijemci zaista nisu imali namjeru uopće ubiti Gutmana, usprkos činjenici da je bio i Židov i borac pokreta otpora. Oni su ga zatvorili iz sigurnosnih razloga, ili zato što su ga trebali za rad ili oboje.

Koja je od ovih mogućnosti istinita? Pogledajmo nekoliko dobro poznatih primjera.

Obitelj Frank

Tragična sudbina ove obitelji čini se da potvrđuje teoriju istrebljenja. Ali samo na prvi pogled. U kolovozu 1944., Otto Frank, njegova žena Edith i njihove kćeri Anna i Margot, uhićeni su u Amsterdamu, prebačeni u "istrebljivački logor" Auschwitz, ali nisu bili istrebljeni. Otto Frank je preživio. Njegova žena umrla je u siječnju 1945. [2]; mi ne znamo uzrok njene smrti, ali nije mogla biti ubijena plinom, jer su gušenja plinom odavno bila zaustavljena u to doba, prema službenoj verziji povijesti [3]. Anna i Margot umrle su tijekom epidemije tifusa nedugo prije kraja rata, u Bergen-Belsenu, gdje su bile poslane tijekom evakuacije iz Auschwitza.

Simone Veil

Prema Centre de Documentation Juive, Simone Jacob, rođena 13. srpnja 1927. u Nici, bila je ubijena plinom u Auschwitzu [4]. Ovo ne može biti istina, budući da je "žrtva gušenja plinom" kasnije postala predsjednica Europskog parlamenta i francuska ministrica zdravlja pod imenom Simone Veil (kao takva si je priskrbila ime legalizirajući ubojstva djece u majčinoj utrobi). Njezina majka i sestra također su preživjele Auschwitz i umrle od tifusa u Bergen-Belsenu, baš kao i Anna i Margot Frank. Još jedna tragedija, ali ne namjerne politike istrebljenja, inače bi sve tri bile ubijene – bilo u Francuskoj ili najkasnije u Auschwitzu.

Primo Levi and Benedikt Kautsky

Iako Židov i borac pokreta otpora, Levija nisu ubili Nijemci nakon uhićenja, ali je bio poslan na prisilni rad u Auschwitz i nakon rata opisao je svoja iskustva tamo, u svojoj knjizi *Ist das ein Mensch?*.

Austrijski Židov i ljevičarski socijalist Benedikt Kautsky preživio je Dachau, Buchenwald, Auschwitz i ponovo Buchenwald između 1938. i

1945. Nakon rata napisao je knjigu *Teufel und Verdammte*, u kojoj je rekao da nikada nije vidio plinsku komoru u Auschwitzu. Njegova osamdesetogodišnja majka umrla je u prosincu 1944. u Birkenau, nakon što je primala medicinsku pomoć do zadnjeg trenutka.

Elie Wiesel

Dobitnik Nobelove nagrade za mir, prema kojem bi svaki Židov trebao osjećati "zdravu, mušku mržnju prema svemu njemačkom" [5], preživio je Auschwitz i Buchenwald.

Drugi preživjeli i zatočenici njemačkih koncentracijskih logora koji su postali slavni su Ignatz Bubis, predsjednik Središnjeg odbora njemačkih Židova, koji je bio zarobljen u radnom logoru u Poljskoj, kao i njegov prethodnik, zatočenik Auschwitza Heinz Schmul Galinski. Još jedan "preživjeli" je filmski producent Roman Polanski (Auschwitz). Dobitnik Nobelove nagrade za fiziku Georges Charpak (Dachau). I lovac na naciste Simon Wiesenthal, prema vlastitim tvrdnjama preživio je 12 logora. I filozof Jean Amery (Auschwitz). I pisac Jurek Becker (Neuengamme) i Samuel Pisar (Auschwitz). I bivši predsjednik Knesseta Dov Shilanski (Dachau). I Claude Vaillaint-Couturier, član Cetralnog komiteta Francuske komunističke partije (Auschwitz). I CDU političar Erik Blumenfeld (Auschwitz). I rabin Leo Bäck (Theresienstadt). I bivši poljski ministar vanjskih poslova Jozef Cyrankiewicz (Auschwitz). I satiričar Ephraim Kishon ("Previše radnih logora: mađarski, njemački, ruski"). I Leon Blum, čelnik vlade Narodne fronte u predratnoj Francuskoj (Buchenwald). I Herschel Grünspan, čije je ubojstvo jednog njemačkog diplomata dovelo do Kristalne noći; proveo je cijeli rat u zatvoru i emigrirao poslije rata u Palestinu [6]. I još. I još. I još. I svi ostali "koji su preživjeli Holokaust" koji ponavljaju stari refren u svojim memoarima: "Ja sam preživio da bih ti mogao ispričati."

Prema filmskom producentu Stevenu Spielbergu (*Schindlerova lista*), 50 godina nakon rata, još je živo 300 000 židovskih zatvorenika koncentracijskih logora, od kojih će 150 000 biti intervjuirani pred

kamerama u narednim godinama [7]. Koliko ih je od njih bilo tamo 1945.? Kao što je Walter Sanning pokazao u svojoj pionirskoj knjizi *The Dissolution od European Jewry* (*Raspad europskog Židovstva*, op.prev.), u svim područjima Europe pod njemačkom kontrolom gdje se navodno odvijao genocid u to vrijeme nije moglo biti više od 4,5 milijuna Židova. Od toga, poznato je da niti približno svi nisu bili deportirani; većina francuskih, talijanskih, rumunjskih i bugarskih Židova nikada nisu uznemiravani.

Stoga slijede "činjenice":

- Nijemci su htjeli istrijebiti "sve Židove bez iznimke;"
- ali u dva do šest "istrebljivačkih logora" nisu svi Židovi bili istrebljeni; radije su odabrani oni koji su mogli raditi;
- u ostale četiri "tvornice smrti" nije bilo biranja. Tamo su Nijemci istrijebili sve Židove, osim šačice "radnih Židova," čime su istovremeno istrijebili bezbroj zdravih radnika, iako njihovi dokumenti pokazuju kako su očajnički trebali radnu snagu;
- u nekoliko zemalja pod njemačkom kontrolom, većina Židova nikad nije bila ozlijeđena;
- od maksimalno 4,5 milijuna "dostupnih" Židova, 5 do 6 milijuna ih je ubijeno;
- 50 godina nakon ovog jedinstvenog genocida, u kojem je pet ili šest milijuna Židova bilo ubijeno od dostupnih 4,5 milijuna – 300 000 preživjelih je još živo pola stoljeća kasnije!

To je lanac čuda kakav dosada nikad nije viđen! Jedno od mnogih pojedinačnih čuda od kojih je sastavljeno ovo ukupno čudo, izvjestio je židovski komičar Ephraim Kishon; on kaže [8]:

> **"Gledajte, bio sam na putu prema istrebljivačkom logoru, ali sam imao mogućnost pobjeći. To je pravo čudo!"**

Čudesni bijeg Elie Wiesela

Elie Wiesel i njegov otac bili su odmah odvedeni do vatrenih jama u Auschwitzu prve večeri nakon njihovog dolaska, jama u kojima su, kako se prisjeća, bili živo spaljivana židovska djeca i odrasli. Obojica su izbjegli vatrenu smrt na slijedeći način [9]:

> “Naša kolona imala je samo još 15 koraka za prehodati. Grizao sam svoje usne kako moj otac ne bi čuo škrgut mojih zubi. Još 10 koraka. Osam, sedam. Marširamo zajedno, kao iza mrtvačkih kola na vlastitom sprovodu. Samo još četiri koraka. Tri koraka. To je sada sasvim blizu jame s plamenovima. Skupio sam svu svoju preostalu snagu kako bi iskočio iz reda i bacio se prema bodljikavoj žici. Duboko u srcu, oprostio sam se od svog oca, od cijelog svijeta i protiv svoje volje formirao riječi koje su se čule kao žamor na mojim usnama: Yitgadal veyitkadah chme rabah… Neka njegovo ime bude uzvišeno i blagoslovljeno. Moje srce gotovo je puklo. To je bio skoro trenutak. Stajao sam pred licem anđela smrti. Ne. Dva koraka od jame naredili su nam da se okrenemo i rečeno nam je da idemo u barake.”

Nakon toga su se dobrovoljno pridružili njemačkim redovima u povlačenju umjesto da su čekali dolazak ruskih oslobodilelja! Ali Elie i njegov otac trebali su još jedno čudo da ih spasi [10]:

> “Žamor je prošao kroz naše redove: odabir! Časnici SS-a provodili su ovaj odabir: slabi lijevo, oni koji su mogli lako hodati, na desno. Moj otac poslan je lijevo. Potrčao sam za njim. Časnik SS-a povikao je iza mojih leđa: 'Vrati se!' Sakrio sam se među ostalima. Nekolko ljudi SS-a me tražilo i uzrokovalo je toliku zbrku da su mnogi ljudi mogli prijeći na desnu stranu, uključujući mene i oca.”

Ponovo u Buchenwaldu Elie je izbjegao smrt kroz seriju čuda [11]:

> “U Buchenwaldu, 10 000 ljudi bilo je poslano u smrt na dan. Ja sam uvijek bio među zadnjih stotinu ispred vrata. Tada su stali. Zašto?”

Da, zašto? Vrlo rado bi smo željeli znati zašto. Zbilja, zašto?

Kako su Židovi koji su “preživjeli Holokaust” prevarili smrt

Druga žena Otta Franka izbjegla je plinsku komoru na slijedeći način [12]:

> “Svaki zatvorenik morao se pojaviti pojedinačno, a žene SS-a usporedile su tetovirani broj s podacima na njihovoj listi… Prije mene u redu je stajala Loretta. Kada je bila na licu mjesta, rekla je 'Gospođo Obersturmführerin, mi obje ne pripadamo ovdje. Ovdje smo pogreškom dovedene iz druge barake.' SS-ovka je pogledala na svoj popis. 'Koji je tvoj broj?' 'A/6894.' 'A moj je A/5271', rekla sam. 'Stvarno?'. Vrh olovke klizio je glatko preko popisa. Gotovo nam je pozlilo od uzbuđenja dok je pretraživala cijeli popis za naše brojeve… Vrata automobila su zalupila i vozač je dobio naredbu da ode. Ali mi smo bile odvedene u druge barake.”

Židovka Trudi Birger izbjegla je vatrenu smrt u Stutthofu na ovaj način [13]:

> “U međuvremenu, došla sam tako blizu pećima da sam mogla vidjeti lica poljskih zatvorenika, koji su bacali žive ljude u vatru. Grabili su žene gdje god su stigli i gurali su ih glavom naprijed u vatru… A onda, kada sam vidjela da sam slijedeća, ukipila sam se… A tada – čula sam glas, je li to bio san?... Zapovjednik logora stajao je tamo, mali čovjek oko 45 godina… Povikao je: 'Maknite ovu djevojku odatle!' Umjesto da me spale kao druge žene, poljski kriminalci polegli su me na nosila…”

Birger nije izbjegla samo vatru, već i vodu [14]:

> “Iz nekog razloga njemački kuhar je vodio zapovjedništvo… Odjednom je uzviknuo: 'Brod je pretežak, U vodu sa Židovima.'… Poljski i litvanski zatvorenici pokrenuli su se da izvrše zapovijed… Podigla sam svoje ruke u dramatičnoj gesti i plakala koliko god sam mogla 'Čuj, Izraele!'… Odjednom njemački kuhar koji je davao naredbe, zapovijedio im je da stanu… Naredio je poljskim i litvanskim zatvorenicima da ne odguruju blizu ruba i niti jedna od trideset žena nije gurnuta u vodu.”

Članovima Sonderkommando-a trebalo je mnogo više od samo dva ili tri čuda da prežive, barem prema *Enzyklopaedie des Holokaust* [15]:

> “Ime Sonderkommando… dano je židovskim zatvoreničkim jedinicama u istrebljivačkim logorima, koje su morale raditi u plinskim komorama i u krematoriju… Članovi su bili ubijani u periodima od nekoliko mjeseci, a zamijenjeni su novim zatvorenicima.”

Ovo je potvrdio naš stari prijatelj dr. Miklos Nysiszli [16]:

> **“Članovi Sonderkommanodo-a nisu mogli napustiti područje krematorija. Svaka četiri mjeseca, kada su previše vidjeli, oni su likvidirani.”**

Dr. Nysiszliju, koji je došao u Auschwitz u svibnju 1944., kao što svi čitatelji njegove klasike znaju, bilo je dopušteno vidjeti sve, a ipak nije bio osobno “likvidiran.” Židov Szloma Dragon i Milton Buki došli su u Auschwitz još u prosincu 1942. i bili su odmah dodijeljeni Sonderkommando-u, ali su također iskusili oslobođenje logora u siječnju 1945. Prema gore navedenom, morali su preživjeti najmanje šest likvidacija nekim čudom. Ali još čudesnije je bilo spašavanje Filipa Müllera. Budući da njegova epska priča “Sonderbehandlung” ima podnaslov “Tri godine u plinskoj komori,” to znači da je preživio devet likvidacija (36 podijeljeno s 4 = 9)!

Mnogi drugi članovi Sonderkommando-a bili su spašeni sličnim čudima: Alter Szmul Fynzylberg alias Stanislav Jankowski alias Kaskowiak alias Alter Feinsilber; Dov Paisikovic; Henryk Tauber; Abraham Dragon; Josef Sackar; Jacov Gabai; Shaul Chasan; Eliezer Eisenschmidt; Leon Cohen, itd. [17].

Međutim, ako član Sonderkommando-a nije uspio preživjeti, on je ipak uvijek pronašao način, prije svoje prerane smrti, da sastavi poruku za potomke, stavi to u bocu i zakopa na logorskom zemljištu, kako bi čudom bila otkrivena godinama kasnije – kao što je to bio slučaj nepoznatog židovskog autora, koji je bio dovoljno sretan da nam uspije ostaviti slijedeće [18]:

> "Određena mlada poljska djevojka, gola pred svima prisutnima koji su skinuli svoju odjeću, održala je kratki ali vatreni govor u plinskoj komori, u kojoj je osudila zločine i ugnjetavanje nacista i zaključila je otprilike kako slijedi: 'Nećemo umrijeti sada, naša povijest učinit će naša imena vječnim, naša volja i naš duh živjet će i cvasti, njemački narod će platiti puno skuplje za našu krv, nego što možemo zamisliti'… na to su Poljaci kleknuli na tlo i izgovorili vatrenu molitvu… S dubokom iskrenošću potisnuli su svoje poslijednje osjećaje i svoju nadu, kao i vjeru u budućnost svog naroda. Zatim su zajedno pjevali Internacionalu. Tijekom pjevanja došlo je vozilo Crvenog križa, plin je bačen u komoru, a svi prisutni izdahnuli su između pjevanja i ekstaze, sanjajući o bratstvu i boljem svijetu… A onda je mala djevojčica od pet godina ustala i razodjenula svog jednogodišnjeg brata. Jedan od Sonderkommando-a prišao je da ga razodjene. Djevojčica je glasno uzviknula: 'Bježi židovska ubojico! Ne diraj mog lijepog malog brata rukama umrljanim židovskom krvlju! Ja sam sada njegova mala majka i on će umrijeti na mojim rukama…' Hauptscharführer Mohl razdijelio je ljude u grupe po četiri, jedan iza drugoga u ravnoj liniji, a zatim je pucao u njih kroz sve s jednim metkom…"

Što će budući povjesničari misliti o vremenu u kojem se vjerovalo u takve gluposti?

U Belzecu je ljudima bilo potrebno više čuda da prežive nego u Auschwitzu, budući da je od 600 000 Židova koji su tamo odvedeni, prema Kogonu/Rüsckrlu/Langbeinu, samo jedan jedini preživio strašni logor, čovjek s imenom Rudolf Reder [19]. Kao što nam govori izraelski istraživač Yitzak Arad na str. 112 svojeg opusa o tvornicama smrti [20], Reder je imao još jednog židovskog prijatelja koji je također preživio Belzec; na 264. stranici istog remek-djela, dvojica preživjelih Židova bili su dovoljno sretni da se povećaju za ne manje od pet! Kao jedini od (jedan do pet) preživjelih Židova, Reder nam je ostavio izvještaj. Iako je bio star već preko 60 godina kada je došao u Belzec, i iako je sigurno bilo mlađih Židova za izabrati, on je bio odabran kao jedan od radnih Židova. Živio je par mjeseci duže među "nemilosrdnim čudovištima, koji su počinili odvratne zločine sa sadističkim zadovoljstvom," ali je preživio ne manje od 80 likvidacijskih akcija! To bi čak i Filipa Müllera i Simona Wiesenthala zarumenilo od srama. Jednog dana, "nemilosrdno čudovište" poslalo je Redera na put u kupovinu sa čovjekom iz SS-a. SS-ovac je otišao na spavanje, a sretni vrag je bio u mogućnosti pobjeći! [21]

Mladi židovski kandidati za smrt doveli su do ludila naciste svojom otpornošću na plin [22]:

> "Yehuda Bacon imao je 15 godina kada je poslan u plinsku komoru. Ipak, preživio je trovanje plinom te se sjeća da nije bilo rupa na glavama tuševa, već samo mala udubljenja, da izgledaju kao rupe."

Mega-čudo je prijavljeno 1993. u Kanadi [23]:

> **"Kao jedanaestogodišnji dječak u zarobljeništvu u koncentracijskom logoru Bergen-Belsen tijekom Drugog svjetskog rata, Mosche Peer bio je poslan u plinsku komoru najmanje šest puta. Svaki put je preživio, gledajući s užasom kako su mnoge žene i djeca trovana plinom zajedno s njim pala**

i umrla. Do današnjeg dana, Peer ne zna kako je uspio preživjeti. 'Možda su djeca otpornija, ne znam', rekao je u razgovoru prošli tjedan.”

Mi, također, isto ne znamo zašto. Ne samo da je mali Mosche bio plino-nepropustan, cijela njegova obitelj je bila takva također, ili barem prema istim kanadskim novinama:

“Peer i njegove sestre, KOJE SU SVE PREŽIVJELE, bili su zbrinuti od strane dviju logorašica. Nakon rata, Peer se našao sa SVOJIM OCEM I NJEGOVOM ŽENOM u Parizu.”

Židovi neotporni na plin izbjegli su smaknuće bijegom iz nacističke Njemačke u Bavarsku [24]:

“Victor Klemperer, u tim godinama ugnjetavanja (odnosno, ratnim godinama), napisao je cijelu knjigu o jezičnim običajima, s naslovom “Lingua Tertii Imperii”… Nakon uništenja Dresdena, u kojem je sva njegova imovina spaljena, mogao je pobjeći svojim progoniteljima i smjestiti se na vrijeme sa svojom ženom u BAVARSKOJ.”

Ljudi tako čvrsti mogu preživjeti sve. *Welt am sontag* izvjestio je o slijedećem čudu 6. ožujka 1977. [25]:

“Prije točno 32 godine, Ilona Sugar, teško bolesna žena, puštena je iz njemačkog koncentracijskog logora. Sadistički NS liječnici proveli su medicinski pokus na njoj. Presadili su joj srce na lijevu, a jetra na desnu stanu – bez anestetika! To se zove vivisekcija. Do današnjeg dana gospođa Sugar nije dobila ni jednu marku iz Njemačke.”

S obzirom na ovu jedinstvenu seriju čuda, za jedno se može zahvaliti *Jüdische Rundschau Maccabi*, u Baselu, za slijedeću objavu, koja je sadržana u izdanju od 11. studenoga 1993.:

“Svaka židovska osoba mora naučiti od naših preživjelih živjeti sa spoznajom da židovski narod ne podliježe ograničenjima zakona prirode.”

---

[1] Lea Rosh/Eberhard Jaeckel, *Der Tod ist ein Meister aus Deutschland*, Hoffman und Campe, 1991., str. 11.

[2] *Enzyklopaedie des Holocaust*, str. 473.

[3] zadnje trovanje plinom u Auschwitzu navodno se „vjerojatno“ dogodilo 1. studenoga 1944., prema *Kalendariumu* Danute Czech, str. 921.

[4] Thion, str. 328.

[5] Elie Wiesel, *Legends of our Time*, New York, 1968., str. 177.

[6] Ingrid Weckert, *Feuerzeichen*, str. 252/253.

[7] *Tageszeitung*, Berlin, 30. ožujka 1995.

[8] *Schweizer Illustrierte*, 13. travnja 1992.

[9] Elie Wiesel, *La Nuit*, str. 59/60.

[10] ibid, str. 151.

[11] *Time*, 18. ožujka 1985., str. 79.

[12] Eva Schloss, *Evas Geschichte*, Wilhelm Heyne Verlag, 1991., str. 112/113.

[13] Trudi Birger, *Im Angesicht des Feuers*, Piper, 1990., str. 126/127.

[14] ibid, p. 149/150.

[15] *Enzyklopaedie des Holocaust*, str. 1337.

[16] Miklos Nzyiszli, *Im Jenseits der Menschichkeit*, Dietz, 1994., str. 24.

[17] vidi, u tom pogledu, našu knjigu *Auschwitz: Tätergeständnisse…* kao i Gideo Greif, *Wir weinten tränenloss*.

[18] Hefte von Auschwitz, Sonderheft 1, *"Handschriften von Mitgliedern des Sonderkommandos"*, Verlag Staatl. Museum Auschwitz, 1972., str. 115 nadalje.

[19] Kogon/Langbein/Rückerl str. 183.

[20] Yitzhak Arad, *Belzec, Sobibor, Treblinka, The Operation Reinhard Death Camps*, University Press, Bloomington, 1987.

[21] Rederova kniga, koja se pojavila 1946. u Krakowu, sažeta je od Carla Mattogna u *Il Rapporto Gerstein*. U velikom djelu o Belzecu planiranom za 1998. Mattogno će objaviti cijeli tekst Rederove knjige na talijanskom prijevodu.

[22] VPRO, Nizozemska/Belgija, travanj 1991.

[23] *The Gazette*, Montreal, 5. kolovoza1993.

[24] "Ein erschuetterndes Dokument", *Das Götheanum, Wochenschrift für Anthroposophie*, br. 7, 19. svibnja 1996., str. 84.

[25] citirano prema ovlaštenom inženjeru Wolfgangu Fröchlichu, *"Details zum Gaskammerschwindel"*, dostupno kod W. Froehlich, Mauerbachstr. 37/13, A-1140 Beč.

POGLAVLJE XV

GDJE SU OTIŠLI?

Korijeni mitskog broja 6 milijuna

Mitski broj šest milijuna prirodno pada s plinskim komorama i plinskim kamionima, pošto sad moramo oduzeti 2,75 od 5,37 žrtava gušenja plinom, kojeg god povjesničara čitamo [1]. Pogledajmo povijest nastanka brojke od šest milijuna.

Kao prvo, brojka od šest milijuna temelji se na priznanju dvaju nacionalsocijalista manjeg značaja, naime Dietera Wiscliencya i Wilhelma Höttla. Wisliency, voditelj bratislavskog Gestapa, dao je svoje priznanje prvo na Nürnberškom suđenju, onda opet u zatvoru u komunističkoj Čehoslovačkoj. Vrijednost takvih priznanja je nikakva.

Wilhelm Höttl bio je suradnik Adolfa Eichmanna u odjelu za Židovsko pitanje RSHA-a (Glavni ured za sigurnost Reicha). On se pretvarao da je čuo brojku šest milijuna od Adolfa Eichmanna [2]. Potonji je onda nestao te je Höttl iskoristio priliku staviti se u pozitivnu poziciju optužujući Njemačku na koji god način je želio. To je nagrađeno pošto ga više nikad nisu gnjavili. Eichmann je otet iz egzila u Argentini 1960. povredom internacionalnog zakona, te je obični birokrat pretvoren u “čudovište stoljeća” u suđenju-predstavi prikazanom pred cijelim svijetom [3]. Eichmann je pogubljen, drugim riječima, ubijen je 1962.

Ako se vratimo natrag u 1942., otkrivamo izvanrednu činjenicu da je cionistički aktivist Nahum Goldman, kasnije predsjednik Židovskog svjetskog kongresa, već izvjestio, u svibnju te godine, na događaju u hotelu Baltimore u New Yorku, o osam milijuna Židova u Hitlerovoj tiraniji, samo je dva ili tri milijuna preživjelo [4]. No Holokaust je

navodno tek počinjao. Kako je Goldman znao točan broj Židova koji će biti ubijeni u budućnosti?

Naše zaprepaštenje dobilo je velike razmjere kada smo pronašli članak od 31. listopada 1919. u američko-židovskim novinama *The American Hebrew* (Slika VII).

582 *THE AMERICAN HEBREW* October 31, 1919

The Crucifixion of Jews Must Stop!

By MARTIN H. GLYNN

(Former Governor of the State of N. Y.)

From across the sea six million men and women call to us for help, and eight hundred thousand little children cry for bread.

These children, these men and women are our fellow-members of the human family, with the same claim on life as we, the same susceptibility to the winter's cold, the same propensity to death before the fangs of hunger. Within them reside the illimitable possibilities for the advancement of the human race as naturally would reside in six million human beings. *We may not be their keepers but we ought to be their helpers.*

In the face of death, in the throes of starvation there is no place for mental distinctions of creed, no place for physical differentiations of race. In this catastrophe, when six million human beings are being whirled toward the grave by a cruel and relentless fate, only the most idealistic promptings of human nature should sway the heart and move the hand.

Six million men and women are dying from lack of the necessaries of life; eight hundred thousand children cry for bread. And this fate is upon them through no fault of their own, through no transgression of the laws of God or man; but through the awful tyranny of war and a bigoted lust for Jewish blood.

In this threatened holocaust of human life, forgotten are the niceties of philosophical distinction, forgotten are the differences of historical interpretation; and the determination to help the helpless, to shelter the homeless, to clothe the naked and to feed the hungry becomes a religion at whose altar men of every race can worship and women of every creed can kneel. In this calamity the temporalities of man's fashionings fall away before the eternal verities of life, and we awaken to the fact that from the hands of one God we all come and before the tribunal of one God we all must stand on the day of final reckoning. And when that reckoning comes mere profession of lips will not weigh a pennyweight; but deeds, mere intangible deeds, deeds that dry the tear of sorrow and allay the pain of anguish, deeds that with the spirit of the Good Samaritan pour oil and wine in wounds and find sustenance and shelter for the suffering and the stricken, will outweigh all the stars in the heavens, all the waters in the seas, all the rocks and metals in all the celestian globes that revolve in the firmament around us.

Race is a matter of accident; creed, partly a matter of inheritance, partly a matter of environment, partly one's method of ratiocination; but our physical wants and corporeal needs are implanted in all of us by the hand of God, and the man or woman who can, and will not, hear the cry of the starving; who can, and will not, take heed of the wail of the dying; who can, and will not, stretch forth a helping hand to those who sink beneath the waves of adversity is an assassin of nature's finest instincts, a traitor to the cause of the human family and an abjurer of the natural law written upon the tablets of every human heart by the finger of God himself.

WHITHER ?

And so in the spirit that turned the poor widow's votive offering of copper into silver, and the silver into gold when placed upon God's altar, the people of this country are called upon to sanctify their money by giving $35,000,000 in the name of the humanity of Moses to six million famished men and women.

Six million men and women are dying —eight hundred thousand little children are crying for bread.

And why?

Because of a war to lay Autocracy in the dust and give Democracy the sceptre of the Just.

And in that war for democracy 200,000 Jewish lads from the United States fought beneath the Stars and Stripes. In the 77th Division alone there were 14,000 of them, and in Argonne Forest this division captured 54 German guns. This shows that at Argonne the Jewish boys from the United States fought for democracy as Joshua fought against the Amalekites on the plains of Abraham. In an address on the so-called "Lost Battalion," led by Colonel Whittlesey of Pittsfield, Major-General Alexander shows the fighting stuff these Jewish boys were made of. In some way or another Whittlesey's command was surrounded. They were short of rations. They tried to get word back to the rear telling of their plight. They tried and they tried, but their men never got through. Paralysis and stupefaction and despair were in the air. And when the hour was darkest and all seemed lost, a soldier lad stepped forward, and said to Col. Whittlesey: "I will try to get through." He tried, he was wounded, he had to creep and crawl, but he got through. To-day he wears the Distinguished Service Cross and his name is

ABRAHAM KROTOSHINSKY.

Because of this war for Democracy six million Jewish men and women are starving across the seas; eight hundred thousand Jewish babies are crying for bread.

Slika VII. The American Hebrew, 31. listopada 1919.

Članak spominje “Holokaust” (sic!) “šest milijuna židovskih muškaraca, žena i djece.” Kako i gdje se taj “Holokaust” trebao dogoditi, čak nije ni vidljivo u tom slaboumnom baljezganju, no brojka od šest milijuna pojavljuje se ni više ni manje nego sedam puta!

U ovom trenutku, ako već ne prije, sumnja postaje izvjesnost: šest je sveta brojka judaizma, a brojka od šest milijuna je vjerojatno obmana izvučena iz Talmuda.

Wolfgang Benz i Walter Sanning

Ako imamo u vidu nadmoćnu važnost koju je odigrala brojka šest milijuna u propagandi proteklih pet desetljeća, iznenađujuće je da je samo jedan jedini jedva znanstveni pokušaj napravljen da ju podupre. U 1991. god., pojavila se velika knjiga pod imenom *Dimension des Völkermods*, editirana od strane skupine autora pod vodstvom profesionalnog anti-anti-Semita Wolfganga Benza (glave instituta za Istraživanje anti-semitizma u Berlinu), prema kojima je 5,29 i 6,1 milijuna Židova ubijeno pod Trećim Reichom [5]. U svojoj studiji *Die Auflösung* [6] objavljenoj osam godina prije, njemački Amerikanac Walter Sanning došao je do zaključka da u njemačko-kontroliranoj Europi nikad nije bilo više od nekoliko tisuća Židova.

Kako su knjige Benza i Sanninga, kao i točna usporedba obje knjige Germara Rudolfa [7], dostupne svima, ovdje ćemo se zadovoljiti samo s nekoliko rečenica o ovoj temi.

Kako bi došli do brojke od šest milijuna mrtvih Židova, Benz i njegov tim upustili su se u razne vrste manipulacija, kao što je duplo brojanje, koje proizlazi iz mijenjaja teritorija tijekom Drugog svjetskog rata. Rudolf pokazuje kako je Benz kriv za duplo brojanje 533 193 ljudi. Dodatno, poljski Židovi, žrtve staljinističkih čistki i deportacija, mirno su dodani njemačkoj strani nadgrobn ploče. Broj poljskih Židova s početka rata preuveličan je za 700 000. Dodatno, što je još gore, Benz se pravi kao da se židovska emigracija nikada nije dogodila: svaki Židov koji više nije

živio na istom mjestu poslije rata, jednostavno se broji pod "istrijebljene!" Da je to točno, knjiga poput "*Egzodusa*" Leona Urisa nikada ne bi bila napisana.

U suprotnosti s Benzom, Sanning pridaje židovskoj emigraciji pozornost koju zaslužuje. Njegova knjiga, temeljena gotovo isključivo na židovskim i savezničkim izvorima, pokazuje da je nakon 1945. približno 1,5 milijuna Židova emigriralo u SAD, Južnu Ameriku, Australiju itd.

Naravno, tih 1,5 milijuna poslije ratnih emigranata još ne rješava statistički problem. Rješenje zagonetke nalazi se u SSSR-u. Prema popisu od 17. siječnja 1939., Sovjetsko carstvo sadržavalo je 3.02 milijuna Židova. Prvi poslijeratni popis, iz 1959., pokazivao je samo 2.267 milijuna, no cionisti se slažu da je ta brojka nerealno niska. Kao prvo, svaki sovjetski građanin mogao je potpisati koju god nacionalnost je htio; u cijelosti ili polovično asimilirani Židovi često su se nazivali jednostavno "Rusima," i drugo, sovjetski režim imao je očiti motiv podupirati priču o Holokaustu namjerno snižavajući brojku poslijeratne židovske populacije. Na 1. lipanj 1990., drugim riječima dugo nakon početka masovne emigracije sovjetskih Židova prema Zapadu, *New York Post*, odnoseći se na izraelske stručnjake, govorio je o 5 milijuna Židova koji žive u Sovjetskom savezu. S obzirom na činjenicu da bi prirodni rast na ovoj skali ove posebne populacijske grupe bio nemoguć zbog njene progresivne sklonosti prema asimilaciji i vrlo niskoj stopi židovskog nataliteta, prije emigracije je moralo biti skoro šest milijuna Židova u SSSR-u, drugim riječima, skoro tri milijuna "previše."

Što se dogodilo? 1939. god., nakon podijele Poljske, ogromna poplava poljskih židovskih izbjeglica preselila se od zapada prema istoku. Nakon početka njemačko-ruske kampanje, većina sovjetskih Židova, barem 80% prema Sanningu, evakuirani su te njemačke trupe nisu uopće nikad ni došle u kontakt s njima. U prosincu 1942., David Bergelson, tajnik Židovskih antifašističkih komiteta, izjestio je u Moskvi [8]:

> "Evakuacija je spasila veliku većinu Židova iz Ukrajine, Bjelorusije, Litve i Latvije. Prema informacijama iz Vitebska, Rige i drugih većih gradova, koji su osvojeni od strane fašista, samo je nekoliko Židova ostalo ondje, kad su Nijemci napali."

Tako je veliki dio poljskih, kao i baltičkih Židova, apsorbirao SSSR. Usprkos tome, britansko-američka komisija izvijestila je u veljači 1946., kad su se stotine tisuća poljskih Židova već preselile na zapad, da 800 000 Židova i dalje živi u Poljskoj [9].

Toliko o mitu o "istrebljenju poljskog Židovstva" u "istrebljivačkim logorima."

Ogledni primjerak slučaja jedne od "žrtava gušenjem plinom": Jenny Spritzer.

U svojem *Memorial de la Deportation des Juifs de France*, Serge Klarsfeld izračunao je da je 75 721 Židov deportiran iz Francuske. Prema našim saznanjima, tu brojku nitko nije osporio. Prema Klarsfeldu, ne više od 2500 njih preživjelo je rat [10]. Pronašao je 2200 takvih preživjelih u Francuskoj, Belgiji i drugdje, od kojih se 805 javilo francuskom Ministarstvu ratnih veterana na kraju 1945., te su oni službeno proglašeni "preživjelima," zaokružuje brojku na 2500.

Sljedeće je, naravno, jednostavno zaboravljeno:

- Židovi koji su se vratili u Francusku nakon 1945. te koji se zbog tih razloga nisu mogli javiti francuskom Ministarstvu ratnih veterana pred kraj 1945., i koji se zbog tog istog razloga ne pojavljuju na "službenoj listi preživjelih;"

- Židovi koji su se vratili prije kraja 1945., ali koji se nisu javili francuskom Ministarstvu rata jer nisu bili potrebni to napraviti;

- Židovi koji se jednostavno nikad nisu vratili u Francusku. Ta je kategorija daleko najveća. Velika većina Židova deportirana iz Francuske – približno 80% – imala je strane putovnice ili su bili osobe bez državljanstva i veze s Francuskom. Suočeni s mogućnošću emigriranja preko oceana, većina ih je prirodno preferirala posljednje nego se vratiti u ratom rastrganu zemlju. Knjiga o Bergen-Belsenu – logoru koji se koristio kao prijemni logor za raseljene osobe nakon rata – da su Židovi koji su predstavljali veliku većinu raseljenih osoba, skoro u svim slučajevima htjeli emigrirati u Palestinu ili neku drugu ne-europsku zemlju [11].

Ogledni slučaj:

U svojem *Memorialu,* Klarsfeld piše da je pronašao samo 14 preživjelih iz transporta 8, te da su svi preživjeli bili muškarci [12]. Kao rezultat, Klarsfeld pretpostavlja da su svi ostali članovi tog transporta ugušeni plinom. No kako je pokazao španjolski revizionist, Enrique Aynat, među preživjelima je bila i jedna žena Jenny Spritzer [13]. Spritzer je po rođenju bila iz Austrije. Prije rata emigrirala je u Nizozemsku. Kad su Nijemci ušli u Nizozemsku, pobjegla je u Belgiju, a potom emigrirala u Francusku. Godine 1942., uhićena je u Francuskoj dok se pripremala nastaviti put prema Španjolskoj te je deportirana u Auschwitz. Nakon rata, emigrirala je u Švicarsku i napisala svoje memoare prosipajući o tri do četiri milijuna žrtava Auschwitza, o plamenima koji sijevaju iz dimnjaka krematorija i o slijevanju plina iz tuševa [14].

Kao što se može vidjeti iz primjera Jenny Spritzer, činjenica da se Židovi deportirani od strane Nijemaca nisu nužno vratili na svoje prijašnje prebivalište nije nužno dokaz da su ubijeni. Većina Židova koji su se vraćali iz njemačkih logora ili naseljenih područja na istoku preferirali su SAD ili Izrael umjesto svojih bivših zemalja te su onda unijeti u statistiku kao “žrtve gušenja plinom” ili “istrijebljeni Židovi.”

Istraživanje Carla Nordlinga

Švedski profesor Carl Nordling usporedio je sudbinu sveukupno 722 Židova spomenutih u *Encyclopedia Judaica*, koji su živjeli u njemačko-kontroliranim prostorima Europe [15]. Od tih Židova, 44% je emigriralo prije kraja 1941., 13% je umrlo, 35% je ostalo van utjecaja deportacije ili zatvaranja; ostali su deportirani ili zatvoreni, ali su preživjeli.

Ako pretpostavimo da je 4,5 milijuna Židova živjelo u Europi kontroliranoj od strane Nijemaca – većina poljskih Židova pobjegla je u Sovjetski savez nakon njemačkog napada na Poljsku 1939. – te stopu smrtnosti od 13%, to znači 600 000 žrtava. Sanning zaključuje brojku od približno pola milijuna, a engleski revizionist Steven Challen 750 000 [16]. Dijelovi mozaika se tako spajaju u više manje cjelovitu sliku.

300 000 "preživjelih Holokuastovaca" u Izraelu 1996.

Bazirajući se na njemačkim aktuarskim statistikama (npr. tablica izvađena iz Leksikografskog Instituta Bertelsmann, Ich Sag dir alles, Guetersloh 1968.), moguće je utvrditi koliko je točno ljudi iz populacijske skupine svih dobnih skupina (prema uvjetima usporedivima s onima u Bundesrepublici) moralo biti živo 1945., ako je 750 tisuća njih i dalje bilo živo 51 godinu kasnije. Germar Rudolf ovo je utvrdio u svom i dalje neobjavljenom članku [17]. Kao početnu točku koristio je "Izvješće Amcha," pripremljenog od strane izraelske Zaklade za psihosocijalnu brigu o preživjelima Holokausta, u kojem je Amcha kružećim pismom, 22. kolovoza 1996., od svih njemačkih gradonačelnika potraživala priloge za 300 000 preživjelih Holokausta.

Kako je samo približno 40% od Židova koji su 1945. emigrirali ili su kasnije izabrali Izrael za njihov novi dom, a pošto je mnogo Židova ostalo u Europi, brojka "preživjelih" koja se odnosi na čitav svijet trebala bi biti barem dvostruko veća. Baziramo li se na gore navedenim statistikama, može se izračunati da je u bivšoj Europi kontroliranoj od strane Njemačke bilo 3 500 000 preživjelih Židova. Kako je prema Sanningovim vrlo pedantnim izračunima samo 4 500 000 Židova moglo živjeti na

teritorijima u pitanju za vrijeme najvećeg širenja Trećeg Reicha, Izvješće Amcha je daljnji dokaz kako se broj židovskih žrtava mogao popeti najviše do milijun, no vrlo je vjerojatno taj broj bio mnogo manji.

Tako dolazimo do zaključka da je između pola milijuna i milijun Židova izgubilo svoje živote tijekom Drugog svjetskog rata. Taj zaključak podupiru četiri različite studije – Sanningova studija, Challensovo istraživanje, Nordlingove statistike te Amcha izvješće.

I dalje otvorena pitanja

Još je mnogo posla kojim se treba pozabaviti u području promjena židovske populacije tijekom Drugog svjetskog rata i kasnije. Na primjer, pitanje o tome koliko je Židova deportirano preko Auschwitza i drugih tranzitnih logora do tranzitnih logora na okupiranom istočnom teritoriju te što se dogodilo s preživjelima, ostaje neodgovoreno.

Da su Nijemci deportirali Židove na teritorije na istoku bilo je poznato zapadnim saveznicima najkasnije do 1943. Te je godine američki demograf Eugene Kulischer napisao knjigu o demografskim promjenama u Europi od početka rata [18], u kojoj je naglasio da su geta i radni logori istoka pojačano korišteni kao destinacije za Židove iz zapadne Europe uključujući i Poljsku.

Tako su Židovi transferirani iz varšavskog geta u proljeće 1942. bili poslani "raditi u logorima na ruskom frontu, raditi u močvarama blizu Pinska ili u geta Baltika, Bjelorusije i Ukrajine [19]. Dobro informirani promatrači među saveznicima nikad nisu prihvatili bajku o istrijebljenju Židova u "istrebljivačkim logorima" na istoku; naprotiv, brzo su prepoznali pravu prirodu "Rješenja Židovskog pitanja."

Detalji, naravno, ostaju većinom u mraku

Nakon vrijednih studija Steffena Wernera, Enriquea Aynat-a i Jean-Marie Boisdefeu-a [20], široko polje ostaje otvoreno revizionistima. Ni jedan sudski povjesničar nikada neće obaviti taj posao. Nitko ne zna gdje su

dokumenti, postoje li još ili jesu li ih nakon rata uništili pobjednički saveznici.

---

[1] Prvu brojku spomenuo je Hilberg, drugu Davidowicz

[2] Transkript Nürnberškog suđenja IMT XI. str. 255 i sljedeće stranice, 285 (Njemački transkript), kao i tomovi dokumenta Nürnberškog suđenja IMT XXXI str. 85 i sljedeće

[3] Pod suđenjue Eichmanu vidi Paul Rassinierovo *Was ist Wahrheit,?* Druffel, Leoni, 1980

[4] Martin Gilbert, str. 398.

[5] Wolfgang Benz, *Dimensiones des Voelkermords,* R. Oldenburg, 1991.

[6] Walter Sanning, *Die Aufloesung,* Grabert, 1983.

[7] Germar Rudolf in Gauss, *Grundlagen...*

[8] Sanning, str. 114

[9] „Keesings Archiv der Gegenwart“, 16/17. Jarhgang, Rheinisch-Westfaelisches Verlagskontor, Essen, 1948., str. 651, izvješće od 15. veljače 1946.

[10] Serge Klarsfeld, *Vichy-Auschwitz*, Delphi Politik, Hamburg 1989., 331. str.

[11] Paul Kemp, „Oslobađanje koncentracijskog kampa Bergen-Belsen-a u travnju 1945.“, *Pregled Imperijalnog vojnog muzeja*, br. 5 (1990.), str. 28-41.

[12] Serge Klarsfeld, *Memorial de Deportation des Juifs de France*, Transport 8 (publikacija bez broja stranice)

[13] Enrique Aynat, *Estudios sobre de el Holocausto*, Graficas Hurtado, Valencia 1994., str. 65/66.

[14] Jenny Spritzer, *Ich war br. 10291*

[15] R.H.R. br. 2, 1990., str. 50 i sljedeće

[16] Stephen Challen, *Richard Korherr i njegova izvješća,* Cromwell Press, 1993.

[17] Članak bi trebao biti objavljen 1997. u *Vierteljahreszeitschrift für freie Geschichtsforschung.*

[18] Eugene Kulsicher, *Raseljavanje populacije u Europi,* Međunarodni ured rada, Montreal 1943.

[19] Kulischer, str. 110/111

[20] Jean Marie Boisdefeu, *La controverse sur l'extermination des juifs par les allemands,* Au Roseau Pensant, Bruxelles, drugi dio, 1996.

POGLAVLJE XVI

NEVIDLJIVI SLON

Nekoliko se autora, prvenstveno Martin Gilbert, Walter Laqueur te Jean-Claude Favez, pozabavilo pitanjem što su saveznici, Vatikan i Crveni križ znali o sudbini Židova tijekom rata [1]. Njihove debele knjige beskrajno zbunjuju oko toga zašto nitko nije prstom maknuo kako bi spasio Židove. Kažu da je nezamislivo da nitko u Washingtonu, Londonu i Moskvi, Vatikanu ili Ženevi nije znao što se događa u Auschwitzu i drugim istrebljivačkim logorima. U pogledu te činjenice Amerikanac David Wyman otvoreno izražava sumnju u to da su se svi namjerno prešutno složili s istrebljenjem Židova [2]. Zbog tog razloga, njemački prevoditelj naslovio je djelo *Das unverwunschte Volk* (*Neželjeni narod*, op.prev.).

Od 1942. bezbrojne glasine o židovskom istrebljenju bile su aktualne u židovskim ili novinama kontroliranima od strane Židova [3]. No priče o zvjerstvima parnih komora, plinskih komora, plinskih kamiona, vagonima sa živim vapnom, podzemnim instalacijama za električno pogubljenje itd. nisu bile shvaćane ozbiljno kako od saveznika tako i od Crvenog Križa ili Vatikana. Čak i u kolovozu 1943. – kad su, prema službenoj povijesnoj verziji, milijuni Židova već bili ugušeni – američki državni tajnik Cordell Hull zatražio je telegramom od američkog ambasadora u Moskvi da izbriše svaki spomen plinskih komora iz skice zajedničke savezničke izjave/deklaracije o "njemačkim zločinima u Poljskoj," pošto nije bilo dokaza o njihovom postojanju [4].

U njegovoj obilato dokumentiranoj knjizi *Auschwitz und die Allierten* Martin Gilbert izjavljuje [5]:

> "Imena i zemljopisne lokacije istrebljivačkih logora Chelmno, Treblinka, Sobibor i Belzec bili su poznati savezničkim zemljama do najkasnije ljeta 1942. S druge strane, tajna o plinskim komorama

> u Auschwitz-Birkenau-u ostala je skrivena od prvog tjedna svibnja 1942., kad su pušteni u pogon, sve do trećeg tjedna lipnja 1944.”

Kao što smo napomenuli ranije, bilo je izvanredno puno transfera od Auschwitza prema drugim logorima, kao i oslobađanja – čak i početkom ljeta 1944., kad je istrebljenje Židova navodno doseglo svoj vrhunac. Svaki pojedini transferirani ili oslobođeni stanar – sveukupno deseci tisuća radnika civila – bili bi svjedoci najsistematskijem i najbrutalnijem istrebljenju ljudskih bića u povijesti čovječanstva, kad bi priče o Holokaustu bile istinite.

Prema crtežima temeljenim na John Ball-ovim fotografijama sa zemlje i zraka (Slika VIII) navodno glavna istrebljivačka lokacija – Krematorij II u Birkenauu – bila je okružena samo bodljikavom žičanom ogradom. To znači da bi cijeli logor bio svjedokom procedure ubijanja: puštanja granula Ciklona kroz rupe na krovu mrtvačnice I (rupe koje u stvarnosti tada nisu postojale). Odmah pokraj Krematorija III – navodne druge po redu instalacije za ubijanje – bilo je nogometno igralište, gdje su stanari redovito igrali nogomet [6] (br. 15, Slika III).

Slika VIII. Kreamtoriji I i II, Auschwitz-Birkenau

Vijesti o masovnim ubojstvima proširile bi se Europom kao divlja vatra. Glavni saveznički gradovi znali bi o njima u roku od par tjedana. Saveznici bi izbacili milijune letaka iznad Njemačke kako bi izvijestili njemački narod o zločinima njihove vlade. No ništa se takvo nije dogodilo.

Kompleks logora Auschwitz u više je navrata fotografiran iz zraka od strane saveznika, počevši od kasne 1943. Da su fotografije zračnog izviđanja otkrile dokaz o bilo kakvom masovnom istrebljenju, američki bi bombarderi uništili jedinu preostalu željezničku vezu između Mađarske i Auschwitza ranog ljeta 1943., tako sprječavajući istrebljenje mađarskih Židova u Auschwitzu. Pa zašto to nisu napravili?

Martin Gilbert i Walter Laqueur došli su do sljedećeg zaključka u njihovim potežim tomovima:

- masovna ubojstva nisu zadugo mogla ostati tajna
- saveznici, Vatikan i Međunarodni Crveni križ ni jednom nisu spomenuli masovna ubojstva u Auschwitzu i nikad nisu maknuli prstom kako bi spasili Židove od plinskih komora
- ergo, Saveznici, Vatikan i Međunarodni Crveni križ bili su krivi zbog sudioništva u masovnom ubojstvu.

Tu je i još jedan zaključak i jedini je koji je logičan. Najbolje ga je izrazio američki revizionistički autor Arthur Butz [7]:

> "*Ja ne vidim slona u svom podrumu. Ako postoji slon u mom podrumu, sigurno bih ga vidio. Dakle, ne postoji slon u mom podrumu.*"

---

[1] Martin Gilbert, *Auschwitz und die Allierten* (C.H.Beck, 1982.); Walter Lacqueuer, *Was niemand wissen wollte* (Ullstein, 1982.); Jean-Claude Favez, *Das IKRK und Das Dritte Reich* (Verlag NZZ, 1989.)

[2] David Wyman, *The Abandonment of the Jews. America and the Holocaust,* 1941.-1945., New York, 1984.

[3] U svojoj knjizi *The hoax of the Twentieth Century*, Arthur Butz citira brojne odgovarajuće izvještaje iz *New York Timesa*

[4] Laqueur, str. 237
[5] Gilbert, str. 44
[6] *Hefte von Auschwitz*, State Museum Auschwitz, br. 15 (1975.)
[7] Arthur Butz, „Kontekst i perspektiva u Holokaust kontroverzi“, J.H.R., Winter

POGLAVLJE XVII

MAJICA NESSUS

Kentaurova osveta

Grčki mit govori o kentauru Nessusu, koji se usudio dignuti ruku na Dejaniru, Herkulovu ženu, i kojeg je ranio razjareni ratnik smrtonosnom strijelom umočenom u Hidrin otrov.

Dok je umirao, Nessus je molio Dejaniru da skupi njegovu krv i njome natopi svoju odjeću. Ako joj Herkul ikada bude nevjeran, treba od njega zatražiti da obuće tu odjeću. To će obnoviti njegovu staru ljubav.

Dejanira je učinila kako je Kentaur zatražio. Jednog dana, kad ju je Herkul odbio zbog ljubavnice, sjetila se Kentaurovog savjeta i zatražila od Herkula da obuće Nessusovu majicu. Neko vrijeme junak je bio zadovoljan veličanstvenom odjećom. Onda je počela paliti njegovu kožu, trpio je groznu agoniju, ali nije mogao skinuti prokletu majicu. Prianjala je uz njegovo tijelo i nije se mogla ugasiti te je on umro u agoniji.

Oni s više uvida među židovskim vođama možda se dobro sjećaju te priče iz grčke mitologije. Židovska Nessusova majica je laž o plinskim komorama izmišljena prije više od pola stoljeća kako bi osvetili sebe zlom berlinskom faraonu koji je slomio moć cionizma u Njemačkoj i podario Židove lišavanjem prava, zapljenom imovine, deportacijom i egzilom. Nakon rata, cionisti otkrivaju da se propaganda o zločinu i dalje može koristiti za stjecanje profita.

Bez obzira na to koliko su važne njemačke reparacije za Izrael i cionističke organizacije, nemjerljiva psihološka korist izvedena od legende neusporedivo je važnija Židovima. Prije 1945. kritiziranje Židova bilo je dopušteno; od 1945., bilo kakva kritika Židova bila je nemoguća.

Bilo kakvo propitivanje židovskih metoda i židovske moći, bez obzira kako bojažljivo, odmah je žigosano kao anti-semitizam i lako može strpati osobu na sud ili čak u zatvor.

Igra se mogla nastaviti zauvijek – da nije bilo revizionista! Baš kao što su plinske komore nakon 1945. omogućile cionizmu da se uzdigne do visina bez presedana, pobijanje laži o plinskim komorama, zajedno s drugim faktorima koji su izvan područja ovog rada, vodit će židovskom padu u ne tako dalekoj budućnosti. Ista laž koja je napravila veličanstvenu uslugu kao čudotvorno oružje cionista – sve do sad – biti će žrvanj oko njihovih vratova.

S otkrivenjem istine ljudi će pitati zašto smo bili tako besramno lagani od 1945. i zbog čijih interesa. Ljudi će početi pitati pitanja kao npr.: kako je Drugi svjetski rat zapravo počeo? Tko ga je zapravo počeo? Koje su ga misteriozne moći donijele? Jesu li to iste misteriozne moći koje su prouzročile i Prvi svjetski rat?

Kada taj dan dođe, ljudi će ispitati pravi Holokaust 20. st., Holokaust koji je uzeo sa sobom neusporedivo više života – zločine marksizma i identitet pravih marksista iza kulisa. Gospodin Gunnar Heinsohn koji je spomenut drugdje u ovom radu, pored toga u svojoj knjizi *Warum Auschwitz* otkriva nekoliko istina (skoro usprkos sebi). Te su istine prešućivane u neugodnoj tišini. Heinsohn spominje bezbrojne sovjetske građane koji su pali pod Crvenim terorom. Na žalost, zaboravlja postaviti pitanje etničkog podrijetla koljača Sovjetske unije. Drugi su povjesničari to napravili. Jedan od njih je Yuri Begunov koji izjavljuje da su 1920. u SSSR-u 83% boljševičkih vođa bili Židovi [1]. Ili Aleksandar Solzhenitsyn koji u drugom tomu svog djela *Gulag Archipelago* opisuje najgornjih šest arhitekata sistema komunističkih robovskih kampova. Njihova imena su Aron Solz, Naftali Frenkel, Jakov Rappaport, Matwej Bermani, Lazar Kogan i Genrich Yagoda. Svih šest bili su Židovi.

Činjenice poput ovih s osvetom će se vratit u javnu diskusiju rušenjem holokaustove kuće od karata.

Odbijanje teoretičara istrebljenja da odstupe i centimetar

Sve do druge polovice 1960-ih, službena verzija Holokaustu izgledala je nepobjedivo. Naravno, postojala je šačica hrabrih ljudi koji su prokazivali tu laž. Uz pionira Paul Rassiniera, sljedeći bi autori trebali biti spomenuti – npr. Maurice Bardeche, koji je, prirodno, u početku vjerovao u plinske komore te je samo smatrao da su brojevi pretjerani; Thies Christophersen (autor brošure *Die Auschwitz Lüge*), Emil Aretz, Erwin Schönborn, Heinz Roth, dr. Franz Scheidl, Wolf Dieter Roth, Richard Harwood i još nekoliko drugih. No njihovi argumenti nisu bili dovoljno potkrijepljeni znanošću da bi postigli probitak u zidu laži. Najslabija točka priče o Holokaustu – njena tehnička apsurdnost – jedva je bila napadnuta od strane ranijih revizionista.

No, Holokaust je u sebi nosio svoju vlastito pobijanje zbog svoje povijesne i tehničke apsurdnosti. Knjiga "*The hoax of the twentieth century"* Arthura Butza, u kojoj je američki profesor elektronike dokazao kako se legenda uzdigla, bila je odlučan korak naprijed u revizionističkoj istrazi. Rane 1979., Wilhelm Stäglich izdao je *Der Auschwitz Mythos*, nemilosrdno demonstrirajući krhkost imidža Auschwitza. Kratko vrijeme prije, Robert Faurisson stupio je na scenu izdavši nekoliko članaka u kojima se osvrnuo na tehničku i fizičku nemogućnost priča o plinskim komorama. Zajedno s Dietlibom Feldererom, koji je na licu mjesta proveo istragu bivših "istrebljivačkih ogora," i koji je u to vrijeme jedva uziman u obzir, Faurisson je bio pionir materijalno-znanstvenog istraživanja o Holokaustu. Bez Faurissona, nema Leuchtera; bez Leuchtera, nema Rudolfa.

Butz, Stäglich i Faurisson, posebno, zazvonili su pogrebno zvono mitu. Preko trideset godina prošlo je od završetka rata, te cionisti i njihovi sluge u politici, kulturi, medijima i povijesnoj profesiji učinili su bilo kakvo povlačenje nemogućim, plinske komore su već odavno postale simbolom izopačenosti nacionalsocijalista te jedinstvene patnje Židova – simbol

kojeg se ne bi moglo otarasiti bez prijetnje samim temeljima orwelovskog svijeta stalne laži zvane “slobodna demokracija.”

Tako se profiteri velike laži mogu povlačiti samo naprijed, u potpuno suicidalnom napadu. Pojačali su volumen propagande o Holokaustu u kontroliranim medijima do točke ludila. Što se rat više povlačio u prošlost, to je podsticanje više grozničavo, sve su očajniji pokušaji uvođenja totalitarnih zakona dizajniranih uništiti sve slobode govora i kazniti “zločin misli” u sve više i više zemalja. Znanstveni revizionizam kriminaliziran je u banana republici Njemačkoj, kao i u Austriji i Francuskoj. Anti-revizionistički zakoni su također prošli u Belgiji i Španjolskoj, no za sad nisu doveli do nikakvih suđenja (travanj 1997.). Gumeni pečat anti-”rasno diskriminacijskom” zakonu s prerušenom anti-revizionističkom klauzulom prošao je u Švicarskoj rane 1995. i moguće je da će dovesti do suđenja protiv sadašnjeg autora, kao i protiv izdavača tri njegove knjige 1997. god. Ali to ni približno nije dovoljno, naravno: Italija također treba Auschwitz zakon! U Engleskoj, Laburisti su obećali donijeti takav zakon u slučaju njihove pobjede na izborima. Kaže se da Danskoj treba takav zakon, Švedskoj također – da ne spominjemo, naravno, SAD gdje je revizionizam ostvario skroz brzi napredak zahvaljujući Institutu za povijesni osvrt (Institute for Historical Review, op.prev.) i njegovom vrlo učinkovitom direktoru, Marku Weberu. Anti-revizionistički zakoni protiv zločina misli potrebiti su i to pod hitno (ili nam tako samo kažu): riječima židovskog “whiskey” milijunaša Edgara Bronfmana, koje očajnički zovu u pomoć (te apel za prikupljanjem novčanih priloga): “Trebamo zaustaviti revizionizam prije nego bude kasno!”

Mrsko nam je to reći, ali već je kasno, Bronfman. Bez sumnje će profiteri Velike laži strpati još nekoliko revizionista u zatvor ili čak nekoliko i ubiti, ako treba, u ovo kratko vrijeme koje je preostalo onima koji profitiraju od nje – no slom cionističkog monopola nad informacijama zahvaljujući Internetu, kao i spektakularnim preobraćenjima na revizionizam kao što je slučaj Garaudy, samo će ubrzati smrt laži.

Naravno, cionisti sada priželjkuju da su spomenuli samo tri milijuna Židova stradalih većinom zbog epidemija i pothranjenosti, umjesto šest milijuna, većinom ugušenih plinom. No plinske komore i njihovih šest milijuna ugušenih žrtava ne pojavljuju se samo u povijesnim i školskim knjigama, rječnicima, već kao i "dokazna" činjenica sudskih procesa.

Slučaj Garaudy

Roger Garaudy jedan je od najpoznatijih francuskih filozofa. Mijenjao je svoje ideologije mnogo puta; bio je katolik, protestant, staljinistički komunist (i kao takav član Centralnog komiteta francuske komunističke partije) prije nego što se preobratio na islam rane 1980. Nikoga nije bilo briga. Naposljetku, svi živimo u "slobodnoj demokraciji;" uživamo u blagodatima slobode misli i vjera, znate. Garaudy je objavio preko 40 knjiga do kraja 1995. god., izdavačke kuće natjecale su se za privilegiju popunjavanja svojih polica njegovim knjigama. No ova knjiga – *Les Mythes fondateurs de la politique israélienne* – nije pronašla ni jednog drugog izdavača do li La Viellie Taupe Pierre-a Guillaume-a koja je većinom operirala u podzemlju i koja je distribuirala prvo izdanje knjige kao "povjerljiv bilten svojim prijateljima." Dio rada tiče se religijskih pitanja kao što je cionistička politika u Palestini, ali srž knjige (Mit o pravdi u Nürnbergu, Mit o Holokaustu) je očito revizionizam. Garaudy je pokazao krhkost predstavljenih dokaza o Holokaustu, objasnio brojku od šest milijuna kao potpuno preuveličavanje, i bez da je izričito osporio postojanje plinskih komora, potiho je jasno dao do znanja da nije vjerovao u njih. Za one već upoznate s ovom materijom, Garaudyjeva knjiga nije nudila ništa novo, slavni filozof je jednostavno kopirao od drugih revizionista, naročito od Faurissona, bez da je, naravno, citirao svoj izvor kako bi nalagala znanstvena pristojnost. U drugom izdanju koje je bilo samo-izdano u proljeće 1996., Garaudy je maknuo revizionistički dio bez da je objasnio čitatelju da je to napravio [2]. Tako su sve reference na Butza, Stäglicha i Faurssona – kratko spomenutih u prvom izdanju – nestale bez traga u drugom izdanju. Garaudy je uživao jedinstvenost bivanja revizionistom koji zbog svoje komunističke prošlosti nije mogao biti odbačen kao neo-nacist. Francuska cionistička

mafija zavijala je kao pas kojem je netko nagazio na rep; mjesecima su mediji blatili Garaudya bez, naravno, imalo diskusije o sadržaju knjige. Najviše od svega, profesionalni lašci šutjeli su o činjenici da je Garaudy sumnjao u postojanje plinskih komora. Situacija je postala još opasnija za teoretičare istrebljenja kad je kultna figura ljevice, francuski svećenik Abbé Pierre, proglasio svoju solidarnost s Garaudyem u travnju 1995. Abbé Pierre ništa nije znao o revizionizmu, i dalje ništa ne zna; njemu je to bila stvar slobode mišljenja. Abbé koji je na žalost kratak s hrabrošću, povukao se zbog straha suočivši se s lovom na vještice koji je tada eksplodirao oko njega, te je molio za oprost, nakon što je u početku pokazao malo slabašnog otpora; u lipnju se napokon ponizio pred Židovima (*La Croix,* 23. lipnja 1996.) Kao rezultat slučaja Garaudy/Pierre, široke mase francuskog naroda su po prvi put saznale da je sloboda mišljenja u njihovoj zemlji ukinuta te da manjina od možda 2% francuske populacije propisuje što ostatak od 98% može reći, pisati, čitati i misliti. U međuvremenu, sve veći broj poznatih ljudi traže aboliciju za revizionista Law Gayssot-a, uključujući i Simona Weila u novinama *L'Evenment du Jeudi,* 27. srpnja 1996. (Weil je židovska "žrtva masovnog gušenja plinom" za kojeg se kasnije saznalo da je ipak živ te je postao predsjednikom Europskog parlamenta). Za više informacija o aferi Garaudy/Abbé Pierre potražite članak Roberta Faurissona na Internetu [3].

Ispovjed ortodoksnog povjesničara

Francuski povjesničar Jacques Baynac, fanatični neprijatelj revizionizma, postao je prvi ortodoksni povjesničar igdje koji je priznao da nema dokaza o postojanju nacističkih plinskih komora. Ovo spektakularno priznanje pojavilo se u dva uzastopna članka u Laussane, Švicarska, dnevne novine, *Le Nouveau Quotidien,* drugi i treći listopad 1996. god. Drugi iz serije od dva članka čitan u djelovima:

> "Ili ćemo dopustiti prevagu svjedočenju očevidaca nad dokumentima, i u ovom slučaju, možemo prestati zvati historiografiju znanošću i možemo je početi zvati umjetnošću, ili se

možemo držati prevage dokumenata, te u ovom slučaju priznati da odsutnost dokumenata podrazumijeva nemogućnost podastiranja direktnog dokaza o postojanju ubilačkih plinskih komora.”

Robert Faurisson komentira ovo priznanje kako slijedi [4]:

> “Jacques Baynac: Nema dokaza, ali ja vjerujem. Robert Faurisson: Nema dokaza, stoga ne vjerujem.”
>
> Za prvog: Sloboda izražaja. Za drugog: Zatvor u roku do godine dana; globa do 300 000 franaka, kao i druge kazne.

Roger Garaudy bi se trebao pojaviti pred sudom u Francuskoj 1997. Novo suđenje je zakazano Robertu Faurisson-u (njegovo jedanaesto do sada). U zemlji koja je izrodila Voltaire-a, ljudi se vuku u sudnice jer se usuđuju sumnjati (Garaudy) ili osporavati (Faurisson) stvarnost nečega – nacističke “plinske komore” – čije postojanje čak ne može biti dokazano, prema priznanju ortodoksnog, anti-revizionističkog povjesničara!

Korzec i Goldhagen: nova verzija laži

Čak i prije nego što se zbila afera Garaudy, cionisti su shvaćali da je došlo vrijeme za otarasiti se tereta. Druga Pressacova knjiga, u kojoj je broj žrtava Auschwitza masivno smanjen, bila je pokušaj toga. Židovski profesor Michel Korzec i Daniel J. Goldhagen otišli su puno dalje kasne 1995. i u proljeće 1996., iznenadnim izjavama o tome kako su plinske komore bile samo periferni fenomen, bez da su, naravno, smanjili sveukupnu brojku od pet do šest milijuna žrtava Holokausta. Dugačak članak napisan od strane Michela Korzeca, Židova poljskih korijena, pojavio se 15. prosinca 1995. u danskim novinama *Intermediair* čiji je naslov glasio “Mit o efikasnom masovnom ubojstvu” i u kojem je broj Židova ugušenih plinom smanjen na ukupno 700 000 do 800 000. Ostatak žrtava Holokausta (njih pet milijuna prema Korzecu) ubili su Nijemci, gdje god su ih zatekli, “upucani, prebijeni na smrt, vješani, pušteni da umru od gladi.” Jedinstvenom *chutzpom* (također poznatom kao židovska

besramnost) Korzec pokušava iskoristiti debakl tradicionalne historiografije kako bi optužio Nijemce. Ako je većina Židova ugušena u logorima, prosuđuje Korzec, samo bi nekolicina kriminalaca bila umiješana u zločin. A ako je, s druge strane, većina Židova ubijena izvan logora primitivnim ručnim metodama, onda je daleko veći broj Nijemaca trebao sudjelovati u masovnim ubojstvima. To je upravo, prema "talmudskoj" logici gospodina Korzeca, razlog zbog čega je "sumnja u plinske komore" kriminalizirana od strane njemačkog sudstva. Skreće pozornost s činjenice da nije samo nekolicina kriminalaca kriva za Holokaust već veliki dio njemačkog naroda.

Odvratni mali tom, *Hitlerovi dobrovoljni izvršitelji*, američkog Židova Jonaha Goldhagena [5], prati istu liniju tvrdeći da je cijeli njemački narod s oduševljenjem sudjelovao u Holokaustu, pošto je "istrebljivački anti-semitizam" duboko ukorijenjen u njemačkoj tradiciji. Za svoju doktorsku tezu, prezentirajući skraćenu verziju istog argumenta, gospodin Goldhagen, docent na harvardskom Minda-de-Gunzberg centru za Europski centar, nagrađen je Gabrielom A. Almondom, nagradom Američke asocijacije za političke studije (prema pohvali na natpisu). *The FAZ* je 30. travnja 1996. ovako sažeo knjigu:

> "Njemačka je u svojoj srži anti-semitska te je s potpunim odobravanjem dobrovoljno počinila ubojstvo Židova. Da je zemlja posjedovala sredstva kojima bi to napravila, istrebljenje Židova dogodilo bi se još u 19. st. Pod nekim drugim političkim sistemom, i dalje bi bila sposobna za takav genocid, čak i danas."

Samo vi imajte na umu, Helmut Kohle, Romane Herzogu, Hocmuthe, Günteru Grassu i ostali puzači i lizači čizama, svi ste vi ubojice Židova – baš kao i Adolf Hitler i Heinrich Himmler! Na 10. str., Goldhagen piše:

> "Brojni mitovi i pogrešne predodžbe o kriminalcima aktualne su u popularnom vjerovanju kao i u znanstvenim krugovima, kao npr.: uobičajeno je vjerovanje da su Nijemci ubili Židove većinski u plinskim komorama te da Nijemci nisu bili u mogućnosti pobiti

> milijune Židova bez plinskih komora, modernih načina prijevoza te djelotvorne birokracije.”

Ova je dobra. Tko je raširio “mitove i pogrešne predodžbe” koje je spomenuo Goldhagen? Nitko drugi nego njegovi kolege Židovi: Raul Hilberg i Lucy Davidowicz, Leon Poliakov i Gerald Reitlinger, Yehuda Bauer i Deborah Lipstadt, Georges Wellers i Pierre Vidal-Naquet, Israel Gutman i Gerald Fleming, Yitzak Arad i Serge Klarsfeld, Shmul Krakowski i Nora Levin, Walter Laqueur i Martin Gilbert; uz dodatak nekoliko ne-Židova kao što su Amerikanac (plaćen od strane centra Wiesenthal) Cristopher Browning, Francuz (plaćen od strane zadruge Klarsfeld) po imenu Jean Claude Pressac, te nekoliko njemačkih istraživača poput Wolfganga Schefflera, Eberharda Jäckela i Wolfganga Benza koji je shvatio, nepogrešivim instinktom, da je u “najslobodnijoj državi u povijesti Njemačke” najbolji način za postizanje brzinske afirmacije danonoćno pljuvanje po vlastitoj zemlji. I tko su onda bili “očevici” na koje su se ti “učenjaci” pogrešno oslanjali? Zašto nitko, osim skoro isključivo Goldhagenovih kolega Židova – uz izuzetak nekoliko SS ljudi mučenih od strane Židova, kao što je Rudolf Höss. Na stranici 521., Goldhagen postaje još određeniji u odnosu na plinske komore:

> .”..bez obzira na pogrešne znanstvene i popularne utiske o Holokaustu, gušenje plinom bilo je zapravo periferna pojava u njemačkom masovnom ubojstvu Židova.”

Prema Lucy Davidowicz ugušeno je 5,37 milijuna Židova, te 2,7 milijuna prema Raulu Hilbergu. Je li takva vrsta pokolja zbilja “periferna pojava?” Na suđenjima revizionistima, iznošenja obrane redovito su odbijana na temelju toga što je Holokaust dosada opisan kao “dokazana činjenica.” Tako je osuđujuća kazna donesena vođi NPD-a i revizionistu Günteru Deckertu – samo zbog tumačenja tehničkog govora američkog stručnjaka za plinske komore, Freda Leucthera – opravdana od strane Saveznog suda u Karlsruhu kako slijedi [6]:

> “ Kazneni sud (državni sud u Manheimu) je točno pretpostavio da su masovna ubojstva Židova, POČINJENA NAJVEĆIM DJELOM U PLINSKIM KOMORAMA KONCENTRACIJSKIH LOGORA, dokazana činjenica.”

Ispada da masovna ubojstva, počinjena PRIJE SVEGA U PLINSKIM KOMORAMA, možda ipak nisu “dokazana činjenica” s obzirom da su gušenja bila tek PERIFERNA POJAVA sudeći prema istupu židovskog povijesnog istraživača Daniel Jonah Goldhagena, profesoru na Minda-De-Ginzburg Centru i osvajaču nagrade Gabriel Almond! Kako će se suci u “najslobodnijoj državi u povijesti Njemačke” izvući iz ovog? Uvjeren sam kako knjiga Daniela Goldhagena, prethođena Korzecovom malom vježbom iz chutzpe u Nizozemskoj koja je poslužila Goldhagenu kao test reakcije javnosti, označava prekretnicu u smjeru i strategiji od strane cionističkih vođa. Mijenjaju smjer prema novoj radikalnoj verziji Holokausta, prema kojoj će sve ono o čemu su “stručni povjesničari” pola stoljeća pisali i učili biti odbačeno. Trenutak poslije će, naravno, svjetski “slobodni tisak” preko noći početi papagajski ponavljati jednu te istu vijest, uobičajenom složnošću, čim dobiju naredbu za to od strane svog centralnog kontrolnog ureda. Nekoliko stotina tisuća “žrtava plinskim gušenjem” bit će zadržano kako bi stvari izgledale dobro, a bivše brojke ukupnih žrtava gušenja, koje su nekada bile “dokazna činjenica,” sada će biti prikazane kao laž, za koju će Nijemci, Poljaci ili komunisti možda biti krivi, ali nikada, nikada, siroti Židovi. I nadalje: čini li njima, šest milijuna žrtava, razliku način na koji su ubijene? Kao i u G. Orwellovoj 1984., povijest se stalno prerađuje; u našoj “slobodnoj demokraciji” jedna se besmislica jednostavno zamjenjuje drugom kada se potonja povuče zbog dokazanih nedostataka.

Evolucija laži o Holokaustu: kratki pregled

Sada možemo razlučiti pet faza u evoluciji laži o Holokaustu, koje naravno, nisu strogo odvojene, ali koje se postupno stapaju jedna u drugu ovim redoslijedom:

1) od 1942. do otprilike početka 1946., priča je išla tako da su nacisti ubijali Židove – većinom u istrebljivačkim i koncentracijskim logorima – parom, električnom strujom, vatrom, kiselinama, pneumatskim čekićima, živim vapnom, bojnim plinovima, ispušnim plinovima dizel motora, Ciklonom B, kipućom vodom, trovanjem krvi, gušenjem, pucnjavom na pokretnu traku itd. Čak i tako kasno kao na suđenju u Nürnbergu, 14. prosinca 1945., tvrdilo se da su Židovi u Treblinki ubijani vrućom parom.
2) Između 1946. i 1960. priča se malo promijenila; tijekom suđenja u Nürnbergu, donesena je odluka da se za sredstvo ubojstva uzme otrovni plin: sve druge metode ubijanja u istrebljivačkim i koncentracijskim logorima potjerane su u memorijsku rupu. Sad je iznesena tvrdnja kako je svaki kamp imao barem jednu ili više plinskih komora.
3) Od 1960. do 1983. priča je išla tako da su nacisti ubili Židove plinom, većinom u pet, šest logora lociranih na teritoriju Poljske. Plinskih komora na zapadu su se otarasili.
4) U periodu između 1983. i 1996. plinske komore sa zapada (osim Buchenwalda, Bergen-Belsena i Dachaua dobile su svoj čudesni povratak u remek djelu Kogona/Langbeina/Rückerla – *Nationalsozialitsche Massentötungen durch Giftgas.* Na zapadu, kako priča kaže, bilo je relativno malo gušenja plinom, Židovi su ugušeni u pet, šest istrebljivačkih logora na tlu Poljske.
5) Godine 1996. radikalna nova verzija Holokausta nastala je u obliku Goldhagenove knjige, prethođena Korzecovim testnim suđenjem u Nizozemskoj. Gušenje plinom sada se može objašnjavati kao nevažan "epifenomen." Gdje god su Nijemci išli, ubijali su Židove primitivnom okrutnošću zbog mržnje prema Židovima koja je ukorijenjena u njemačkoj povijesti i tradiciji. Ali kako će vladajuće klike objasniti to da smo pola stoljeća imali krivu priču? Goldhagenov pokušaj spašavanja stvari obit će se cionistima o glavu jače nego Pressacov pokušaj. Pokušaji očajnog "demokratskog sistema" da se održi plutati na površini svojom sve luđom, grotesknijom i iracionalnijom propagandom te sve sirovijim načinima zastrašivanja, samo su odviše razumljivi u ovoj

situaciji. No, svjetski neprijatelj, uništavači svih sloboda u ime borbe protiv “mržnje,” nose Nessusovu majicu; neće biti u mogućnosti skinuti je nakon što su je obukli. Sa svakim novim danom, ona pali njihovo meso sve dublje i dublje.

---

[1] Juri K. Begunow, Tajnyl sily w ishorij Rossij, Petersburg, str. 221 i sljedeće

[2] Roger Garaudy, *Les Mythes fondateurs de la politique israélienne*, La Vieille Taupe, Pariz, 1996., 2. izmjenjeno izdanje, dostupno kod Vrij Historich Onderzoek, Postbus 60, 2600 Berchem-2, Belgija, ili kod LibreR, Avenue des Alpes 22, H-1820 Montreux/Switzerland.

[3] O aferi Garaudy/Abbé Pierre pogledaj Faurissonov članak "Bilance der Affaere Garaudy/Abbé Pierre", koji se pojavio na nekoliko internetskih stranica, npr. http://www.webcom.com/-ezundel/english.

[4] Na ovu temu pogledaj internetski članak Roberta Faurissona, "An Orthodox Historian Finally Admits that There are No Proofs for the Existence of Nazi Gas Chambers" (također pogledaj bilješku broj 2)

[5] Daniel Jonah Goldhagen, *Hitler's Willing Executioners*, Little, Brown, and Company, London, 1996.

[6] 1 StR 179/93, BGH Karlsruhe, odluka od 15. ožujka 1994. (suđenje Günter Deckert-u). Pogovor Bruno Monatoria.

Pitanje na koje bi revizionisti htjeli dobiti uvjerljiv odgovor: koje je objašnjenje iracionalnom ponašanju cijelog naroda koji očigledno vjeruje u apsurdnu legendu?

Holokaust – sa svojim plinskim komorama koje stalno mijenjaju lokaciju; milijuni njegovih žrtava koje bez traga isparavaju u Auschwitzu, Majdaneku i Treblinki, nakon što su ih ubili Hitlerovi SS mesari, ili insekticidom Ciklon B ili ispušnim plinovima dizel motora, a da ne spominjemo masovna ubojstva u Babi Yar stilu (gdje su žrtve također nestale bez traga) – je bio, i ostaje, prvim i osnovnim spomenikom gluposti našeg doba. Ranih 80-ih – kada su glavne apsurdnosti Holokaust podvale već bile eksplodirale, uz izuzetak nekih detalja – većina revizionističkih istraživača smatrala je nezamislivim da bi legenda mogla opstati još nekoliko godina. Od tada je prošlo više od petnaest godina, a laž nastavlja razvlačiti svoje postojanje, prljavija i raskošnija nego ikad! Pukotine nastaju u građevini od laži, nastaju sumnje – tu i tamo, u tisku, u mnogim privatnim razgovorima – nasuprot istini službene verzije sudbine Židova pod Trećim Reichom. Ljudi spominju mogućnost sitnih pogrešaka ili pretjerivanja; ali gotovo svatko nastavlja prihvaćati priču kao točnu u osnovi. Upravo to opće prihvaćanje je najveća zagonetka revizionistima – te bilo kojoj imalo razumnoj osobi s minimumom povijesnog znanja. Zbilja, kako itko, prosječne inteligencije, može npr. gledati prostoriju koja se pokazuje milijunima turista na tlu bivšeg kampa Auschwitz kao “jedina plinska komora ostala u originalnom stanju,” bez da odmah primijete da bi fizički kapacitet prostorije – a da ne spominjemo najbliže okruženje, primjerice neposrednu blizinu bolnice – učinio nemogućim bilo kakvo masovno ubijanje vrlo otrovnim plinom? Neizrecive priče o zločinima koje službenici Auschwitza bljuju turistima, zaslužuju samo podsmijeh. No upravo se javlja suprotno: u tim svetištima religije Holokausta, ljudi postaju intelektualni bogalji: puni straha, njihova osjetila paralizirana, zjape u sve kao da je uvjerljivo i svečano gutaju besmislene bajke! Čak i generacije Nijemaca koje su proživjele rat – drugim riječima “generacija kriminalaca” – oni koji su podupirali nacionalsocijalistički sistem koji je danas klevetan svugdje u svijetu, koji su ostali odani tom sistemu i borili se do gorkog kraja, s besprimjernom žrtvom i odanošću duha – ta

generacija ne zna što vjerovati nakon pola stoljeća prljavština i laži. Miješaju svoje iskustvo iz prve ruke, ono što su sami vidjeli i iskusili, s onime što misle da su trebali vidjeti i iskusiti (prema službenoj verziji povijesti). Suočeni s optužbama i neupućenošću narednih generacija, ratna generacija pridružuje se zboru samo-okrivljavanja ili se povukla u rezigniranu tišinu. A ipak, – ako su plinske komore tehnički bile nemoguće i ako je cijela priča stoga laž; – ako materijalnih dokaza nema, pošto su "nacisti u zadnji tren uništili sve dokaze o njihovom zločinu" – ako su se milijuni tijela jednostavno pretvorila u plavu paru, tako da niti jedno tijelo niti jedne žrtve gušenja plinom nije pronađeno – ako je službena verzija povijesti temeljena na ničemu osim na kontradiktornim "svjedočanstvima očevidaca" svjedoka koji nikad nisu bili podvrgnuti unakrsnom ispitivanju, te priznanjima iznuđenima od "kriminalaca": – ako forenzička izvješća, uključujući i rekonstrukciju kao što je uobičajena praksa kod uobičajenog slučaja ubojstva, nikad nisu ni započeta; – ako izvješća stručnjaka o tehničkoj izvodljivosti masovnih gušenja plinom nikad nisu bila izvođena od strane suda, nego samo u ime privatnih stranaka, te ako ne postoji ni jedno opovrgavanje tehničke prirode ovog rada. Kako je onda moguće da svijet vjeruje u ovu seriju grotesknih halucinacija? Ako pitate bilo koje od ovih pitanja, većina ljudi je ili iznenađena ili šokirana. Ali neki ljudi, naročito mladi – koji često reagiraju spontano i emocionalno – smjesta i spontano proglase njihovo uvjerenje u Holokaust apsurdnim. Možete čuti primjedbe kao što je ova: "Kako sam mogao vjerovati u takvu glupost sve ove godine?" Revizionist možda može biti zadovoljan uvjerenjem da je pridobio novog pristalicu. No u većini slučajeva, to je velika pogreška. Kada šok splasne – šok koji nastupi nakon otkrića nove istine, novi preobraćenik se vraća u svoje staro okružje gdje je gotovo nemoguće pronaći bilo kakvu informaciju o ovoj temi, a da nije neizbježna Holokaust propaganda. Prosječnoj osobi fali hrabrosti izdvojiti se od svog okoline; masovni mediji su, naravno, svugdje oko nas. Na najmanji izraz sumnje, neizbježan odgovor biti će da je pričao s groznim, lažljivim nacistom, da je čuo brdo laži te da je bolje da zaboravi sve što je čuo. To je osobito točno, osim ako preobraćenik nije junak koji je voljan ugroziti svoju socijalnu i profesionalnu poziciju zbog povijesne istine. Kako čak i najbanalnija laž može biti zamagljena i

objašnjena, heretik se udaljava od svoje nove vjere i vraća se oltaru nevjerojatnog. Credo, quia absurdum est. Ono što se isprva činilo apsurdnim – u usporedbi s razumnim informacijama o apsurdnosti religije Holokausta – opet postaje uvjerljivo. U društvu u kojem propagandisti kontroliraju medije, oni koji skreću s puta dopuštaju si opet biti uvjereni da je ne-anonimno mišljenje (Vox Populi, Vox Dei) koje je potvrdilo stvarnost masovnog istrebljenja Židova pola stoljeća prije, nosi nemjerljivo veću težinu od izjava jednog "nacista."

Ovo napuštanje osnovne dužnosti traženja istine, međutim, može imati neočekivano neugodne posljedice. Danas, čak i nanovo educirani Nijemci – unatoč njihovom fanatičnom anti-fašizmu – promatrani su s nepovjerenjem, čak i neprijateljstvom, od strane mnogih ljudi diljem svijeta.

Cionisti i njihove marionete vješti su kod osiguranja da se to neprijateljstvo nastavi, npr., kroz stotine filmova, većinom produciranih od strane Židova, koji prikazuju njemačke vojnike ili kao obične budale ili kao sadističke zvijeri.

Pasivnost i kukavičluk većine današnjih Nijemaca njihov je odlučujući doprinos nastavku beskrajne mržnje. Sva njemačka suvremena povijest pretvorena je u vrstu zločinačke liste od strane savezničkih pobjednika. Nijemci to sve potpuno pasivno gutaju.

Osoba koja se odbija braniti, ne bi se trebala pitati je li proglašena krivom. Ona ne zaslužuje poštovanje, i ne treba ga očekivati. Nijemci se međusobno natječu u povraćanju po svojim ljudima i po samima sebi. Zar zbilja očekuju da će na takav način steći simpatije izvana?

Pokušajmo, usprkos tome, razumjeti razloge tog očito nelogičnog ponašanja Njemačkog naroda.

Možda je glavni razlog, svijest o tome ili instinktivni osjećaj, da je bilo kakva kritička diskusija o tzv. Holokaustu opasna; može dovesti do

gubitka posla, pozicije u društvu, čak i uništiti obitelj. Dodatno, mnogi ljudi ne žele znati puno o Holokaustu, koji je glavna optužba protiv njemačkog naroda, pošto instinktivno osjećaju da mnoge stvari oko toga ne mogu biti istinite. Boje se saznati je li Holokaust cijeli paket laži, ili samo laž ili dvije; svatko tko sumnja u detalje službene povijesne istine riskira biti prisiljen dovesti u pitanje cijelu priču.

I to je upravo ono što naši suvremenici, koji uživaju u miru, tišini i udobnosti pod svaku cijenu, ne žele.

S druge strane, nije lako živjeti s laži koja je već odavno trebala biti prepoznata kao takva, i u isto vrijeme, ponašati se kao da to uopće nije laž. Npr., kako bi jedna majka, koja je sigurna da je priča o plinskim komorama laž, trebala odgovoriti djetetu koje je pita, očima raširenim od začuđenosti: "Mama, učitelj nam je rekao da su njemački vojnici ugušili Židove. Je li i djed gušio Židove?" Najbolji način za izbjegavanje takvog pitanja, koje je kompleksno i bolno, je jednostavno ne znati ništa. Stoga majka jednostavno kaže znatiželjnom djetetu: "Ne znam, pitaj svog učitelja."

Sve za miran život! Namjerno neznanje omogućava ljudima sakriti sumnju, koja bi se neizbježno uzdigla kad bi proučili činjenice.

Kako bi se opravdali, izbacuju izgovore: "Zašto bi se brinuo/la zbog tih starih priča? Ne znam je li sve istina, ali ne može sve biti laž, ne sve što nam govore političari, učitelji i propovjednici. Gdje ima dima, ima i vatre."

Druga zabluda, koja je u suštini čisto samozavaravanje, ide ovako:

"Umjesto da razmišljamo o davnoj prošlosti, trebali bi smo razmišljati o sadašnjosti. Imamo dovoljno problema danas; pustimo prošlost na miru."

Svakome tko koristi takav argument treba postaviti pitanje "puštaju li povijest na miru" kontrolirani mediji i njihove neprestane kampanje

histerične mržnje, političari i njihove izjave o nacionalnoj krivnji i mirenju, intelektualci i njihove ucviljene retorike i rituali patnje, kaznenopravni sustav u lovu na vještice nad osamdesetgodišnjim i devetesedgodišnjim “nacističkim ratnim kriminalcima?”

Može se povući paralela između sadašnje situacije i prošlosti: prije četiristo godina, doktori i učenjaci preferirali su ne znati jašu li vještice na metlama i imaju li seksualne odnose s vragom. Inteligentni ljudi njihovog doba sigurno su si ponavljali da priče o vještičjoj suboti možda nisu istinite do zadnjeg detalja, ali ipak, “nema dima bez vatre.”

Još jedan presudan razlog: svatko tko izražava sumnju u Holokaust odmah je pod sumnjom da gaji skrivene simpatije prema nacistima.

A ni jedan Nijemac, naravno, ne želi biti nacist, jer nacisti su bili najveći kriminalci u povijesti čovječanstva – zbog Holokausta!

Tako se krug zatvara.

Naposljetku, treba napomenuti da pasivno slaganje s ortodoksnom pravom vjerom Holokausta pošteđuje osobu poniženja, čak i u privatnosti svog uma, što je bio budala zbog vjerovanja u apsurdnu glupost svih ovih godina, u glupost najveće vrste, u glupost koja se slama pod najslabijim pokušajem ozbiljnijeg ispitivanja.

ZAKLJUČCI

HOLOKAUST NIJE SAMO LAŽ, TO JE ZLOČIN.

Zločin je ne samo zato što opravdava bezbrojne druge zločine, već i zato što stvara ogromnu masu mržnje, što zauzvrat sadrži potencijal za druge zločine.

Ljudi čije su duše natopljene u mržnji koju je stvorila laž o Holokaustu također trebaju biti ubrojene među žrtve. To uključuje milijune školske djece koje vuku kroz memorijalni centar bivšeg kampa, koja često nekontrolirano plaču dok slušaju priče o zločinima i laži.

Koliko patnje, slomljenih srca, koliko tragedija je nastalo uslijed tzv. "Holokausta," laži stoljeća od koje se diže kosa na glavi, koju su Židovi izmislili, strpali nam je u grla, i koju su žestoko branili kaznama, zlostavljanjima zatvaranjem više od pola stoljeća?

Bolno je pomisliti na tisuće, doista desetke tisuća ljudi, koji su bili poniženi, proganjani, zatvarani ili čak pogubljeni u ime ove besramne varke.

Tužno je vidjeti nekad veliki njemački narod, izgubljenog ponosa, pravca, samopoštovanja, do takve mjere da se ne usudi braniti od poplave kleveta i ne usudi si pogledati svoj odraz.

Jedan običan spomen "plinskih komora," istrebljenja Židova, bilo je dovoljno opravdanje za čišćenje cijelih gradova i provincija od njihove njemačke populacije. Skoro 17 milijuna ljudi protjerano je iz njihovih domova između 1944. i 1948. u neprekinutoj seriji zločina tijekom čega je dva milijuna ljudi umrlo.

“Nakon onog što su napravili Židovima, zaslužili su to,” to je klasično opravdanje.

Zbilja je odvratno pomisliti da milijuni ljudi diljem svijeta gledaju Marvina Chomskog, Claude Lanzmanna, Stevena Spielberga i druge – *Holocaust*, *Shoa*, *Schindler’s list* – u kinima, na televiziji – i sve shvaćaju ozbiljno.

Židovi – ili točnije, oni koji tvrde da govore u njihovo ime – izmislili su priču koju zovu Shoa ili Holokaust i za koju tvrde da je sada povijest njihovih ljudi.

Holokaust mašina za proizvodnju novaca donijela im je takve ogromne prednosti, da oni više ne mogu živjeti bez toga. No napravili su jednu fatalnu pogrešku: podvala Holokausta je tako beskrajno apsurdna da njeni izumitelji jedino mogu pronaći sklonište u suicidalnom napadu; izgubili su svaki osjećaj za proporcije, otišli su daleko i ubrzo će se srušiti.

Potisnuti svaku otvorenu debatu o ovoj temi dugoročno izgleda nemoguće, unatoč svim načinima suzbijanja.

Od minornih obrazloženja do veleprodajnog prerađivanja, uključujući i posve novu “prerađenu verziju,” profiteri mita nastavljaju se upetljavati u sve veći broj kontradikcija; današnja bajka ne poklapa se s bajkom ispričanom jučer; branitelji službene verzije povijesti primorani su raditi toliko mnogo ustupaka da se mnogi počinju tome čuditi.

Sumnje izražene u privatnim razgovorima ne šokiraju više kao prije; revizionistima postaje sve lakše pridobiti slušateljstvo.

Ukratko: za teoretičare istrebljenja vrijeme istječe. Rastuća histerična represija je nepogrešivi znak rastuće panike.

To je također znak slabosti.

Umjesto slušanja diskusije oni jednostavno grabe palicu. No koliko se dugo još mogu izvlačiti?

Revizionisti se ne smiju nadati brzoj pobjedi; ona se neće dogoditi preko noći. Trebali bi se sjetiti mudrosti koju je izrazio Češki filozof Karel Čapek u sljedećoj frazi:

> “Istina mora biti prokrijumčarena. Ona mora biti distribuirana u malim dozama. Kapljica ovdje, kapljica ondje – sve dok se ljudi ne naviknu. Ne sve odjednom.”

U vrijeme kada se čini da laž pobjeđuje bez ikakvih smetnja, htjeli bi smo završiti s optimističnom porukom. Želimo napraviti sljedeći apel:

Svi vi prijatelji istine, i znani i neznani, iz raznih europskih zemalja, oni koji poput Güntera Deckerta i Gottfrieda Kuessela, sjede u njemačkim i austrijskim zatvorima zbog “negiranja postojanja plinskih komora” ili oni koji su primorani u egzil kao Remer i Rudolf, svi proganjani revizionisti i nacionalisti – ne gubite hrabrost, pošto vaša borba protiv laži naređenih od strane države nisu uzaludne.

Vaša hrabrost, žrtva vas nekoliko, pomoći će u oslobađanju cijelih država i naroda, uključujući Ruse i Nijemce – od tame koja ih toliko dugo prekriva.

“No nitko nije htio reći ništa javno…zbog straha od Židova.” (Biblija, Ivan 7:13)

BIBLIOGRAFIJA

KNJIGE

Anntohn, Gunther/Roques, Henri, *Der Fall Günter Deckert* , DAGD, Germania Verlag, Weinheim, 1995.

Aretz, Emil, *Hexeneinmaleins einer Lüge* , Hohe Warte, 1976.

Aynat, Enrique, *Los protocolos de Auschwitz: Una fuente historica?*, Garcia Hispan, Alicante, 1990.

Aynat, Enrique, *Estudios sobre el 'Holocausto'*, Graficas Hurtado, Burjassol/Valencia, 1994.

Aynat, Enrique, *El Holocausto a Debate*, Graficas Hurtado, Burjassol/Valencia, 1994. Ball, John, *Air photo evidence*, Ball Resource Services, Delta, B.C./Kanada, 1992. Ball, John, *The Ball Report*, Ball Resource Services, Delta, B.C./Kanada, 1991.

Bohlinger, Roland/Ney, Johannes P. *Gutachten zur Echtheit des sog. Wannsee-Protokolls*, Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, Viöl, 1994.

Boisdefeu, Jean-Marie, *La Controverse sur l'extermination des juifs par les allemands*, 2 vol., Au Roseau Pensant, Brüssel, 1994 (1. Teil) bzw. 1996 (2. Teil).

Brigneau, François, *Mais qui est donc le professeur Faurisson?*, Publication FB, Paris, 1992.

Burg, Josef Gideon, *Schuld und Schicksal,* K.W. Schütz, Preussisch Oldendorf, 1990.

Burg, Josef Gideon, *Majdanek in alle Ewigkeit?*, Eder Verlag, München, 1979.

Butz, Arthur, *The hoax of the twentieth century*, I.H.R., Office Box, 2739 Newport Beach, CA, USA, zahlreiche Auflagen.

Challen, Stephen, *Richard Korherr and his reports*, Cromwell Press, GB-Uckfield/E. Sussex, TN22 1YZ, England, 1993.

Chelain, André, *Faut-il fusiller Henri Roques?*, Polémiques, Paris, 1986.

Christophersen, Thies, *Die Auschwitz-Lüge* , Nordwind Verlag, Molevej 12, Kollund/Dänemark, 1973.

Delcroix, Éric, *La Police de la Pensée contre le Révisionnisme* , R.H.R., Colombes Cedex/F, 1994.

Faurisson, Robert, *Mémoire en défense* , La Vieille Taupe, Paris, 1980.

Faurisson, Robert, *Réponse à Pierre Vidal-Naquet* , La Vieille Taupe, Paris, 1982.

Faurisson, Robert, *Réponse à Jean-Claude Pressac* , R.H.R., Colombes Cedex/F, 1993.

Garaudy, Roger, *Les mythes fondateurs de la politique israélienne* , La Vieille Taupe, Paris, 1995, zweite, modifizierte Auflage Selbstverlag 1996, erhältlich bei Vrij Historisch Onderzoek oder bei Libre R, rue des Alpes 22, 1820 Montreux/Schweiz.

Gauss, Ernst, *Vorlesungen über Zeitgeschichte* , Grabert, Tübingen, 1993.

Gauss, Ernst, *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, Grabert, Tübingen, 1994.

Graf, Jürgen, *Der Holocaust auf dem Prüfstand* , Guideon Burg Verlag, Postfach 52, 4009 Basel, 1992.

Graf, Jürgen, *Der Holocaust-Schwindel*, Guideon Burg Verlag, Postfach 52, 4009 Basel, 1993.

Graf, Jürgen, *Auschwitz. Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust* , Neue Visionen GmbH, Postfach, 5436 Würenlos/Schweiz,1994.

Graf, Jürgen, *Todesursache Zeitgeschichtsforschung*, Neue Visionen GmbH, Postfach, 5436 Würenlos/Schweiz, 1996.

Graf, Jürgen, *Vom Untergang der schweizerischen Freiheit*, Neue Visionen GmbH, Postfach, 5436 Würenlos/Schweiz, 1997.

Grabert, Wigbert, *Geschichtsbetrachtung als Wagnis*, Grabert, Tübingen, 1984.

Guillaume, Pierre, *Droit et Histoire*, La Vieille Taupe, Paris, 1986.

Harwood, Richard, *Did six million really die*?, Historical Review Press, Brighton, zahlreiche Auflagen.

Hoffmann, Joachim, *Stalins Vernichtungskrieg*, Verlag für Wehrwissenschaften, München, 1995.

Honsik, Gerd, *Schelm und Scheusal. Meineid, Macht und Mord auf Wizenthals Wegen*, Bright-Rainbow Limited, Madrid, 1993.

Irving, David: *Nürnberg. Die letzte Schlacht* , Grabert, Tübingen, 1996.

Kammerer, Rüdiger/Solms, Armin, *Wissenschaftlicher Erdrutsch durch das Rudolf-Gutachten*, Cromwell Press, Uckfield/East Sussex, 1993.

Kern, Erich, *Verbrechen am deutschen Volk*, K.W. Schütz, Preussisch Oldendorf, 1964.

Köhler, Manfred, *Professor Dr. Ernst Nolte: Auch Holocaust-Lügen haben kurze Beine*, Cromwell Press, Uckfield/East Sussex, 1994.

Kulaszka, Barbara, *Did six million really die*?, Samisdat, 206 Carlton Street, Toronto, 1992.

Lehner, Dieter, *Du sollst nicht falsch Zeugnis geben*, Vorwinckel, Berg am See, o.J.

Lenski, Robert, *Der Holocaust vor Gericht*, Vrij Historisch Onderzoek, Postbus 60, 2600 Berchem-2, Belgien, 1995.

Leuchter, Fred, *The Leuchter Report*, Focal Point Publication, London, 1989 (gekürzte deutsche Übersetzung in der Nr. 36 der Historischen Tatsachen).

Leuchter, Fred, *Der zweite Leuchter-Report*, Vrij Historisch Onderzoek, Postbus 60, 2600 Berchem-2, Belgien.

Marais, Pierre, *Les camions à gaz en question* , Polémiques, Paris, 1994.

Mattogno, Carlo, *Il mito dello sterminio ebraico*, Sentinella d’Italia, 1985.

Mattogno, Carlo, *Il rapporto Gerstein*. Anatomia di un falso, Sentinella d’Italia, Monfalcone, 1985.

Mattogno, Carlo, *La Soluzione finale*, Edizioni di Ar, Padova, 1991.

Mattogno, Carlo, *Auschwitz. La prima gasazione*, Edizioni di Ar, Padova, 1992. Mattogno, Carlo, *Auschwitz: Fine di una leggenda*, Edizioni di Ar, Padova,1994. Mattogno, Carlo, *Intervista sull’olocausto*, Edizioni di Ar,

Padova, 1995. Mattogno, Carlo, *Dilettanti allo sbaraglio*, Edizioni di Ar, Padova, 1996.

Porter, Carlos, *Nicht schuldig in Nürnberg*, 1984 Press, Madeira Place, Brighton/GB, 1996.

Rassinier, Paul, *Le Mensonge d'Ulysse*, La Vieille Taupe, Paris, 1950.

Rassinier, Paul, *Le véritable procès Eichmann ou les vainqueurs incorrigibles* , La Vielle Taupe, 1962.

Rassinier, Paul, *Le drame des juifs européens* , La Vieille Taupe, Paris, 1964. (Deutsche Ausgabe: *Was ist Wahrheit*?, Druffel, Leoni, 1982). Remer, Otto Ernst (Hg.), *Die ZEIT lügt!*, Remer und Heipke, Bad Kissingen, 1992. Roques, Henri, *Die 'Geständnisse' des Kurt Gerstein* , Druffel, Leoni, 1986.

Rudolf, Germar, *Gutachten über die Bildung und Nachweisbarkeit von Cyanidverbindungen in den 'Gaskammern' von Auschwitz*, Cromwell Press, Uckfield, East Sussex/GB, 1993.

Rullman, Hans Peter, *Der Fall Demjanjuk*, Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, Viöl, 1987.

Sanning, Walter, *Die Auflösung*, Grabert, 1983.

Schlesinger, Wilhelm, *Der Fall Rudolf*, Cromwell Press, Uckfield, East Sussex/GB, 1993.

Smith, Bradley, *Confessions of a Holocaust Revisionist*, Popular Reality P.O. Box 2942, Ann Arbor, MI, USA, 1989.

Stäglich, Wilhelm, *Der Auschwitz-Mythos*, Grabert, 1979.

Stäglich, Wilhelm, *Die westdeutsche Justiz und die sog. NS-Gewaltverbrechen*, Kritik-Verlag, Molevej 12, Kollund/DK, 1977.

Thion, Serge, *Vérité historique ou vérité politique?* , La Vielle Taupe, Paris, 1980.

(Deutsche Fassung: *Historische Wahrheit oder politische Wahrheit*?, Verlag der Freunde, Berlin, 1994).

Verbeke, Siegfried (Hg), *Auschwitz. Nackte Fakten*, Vrij Historisch Onderzoek, Postbus 60, 2600 Berchem-2, Belgien, 1995.

Verbeke, Siegfried (Hg), *Kardinalfragen zur Zeitgeschichte,* Vrij Historisch Onderzoek (siehe vorherige Anm.), 1996.

Vogt, Arthur, *Der Holocaust - Legende oder Realität* ?, bei A. Vogt, Lerchenbergstr. 27, 8713 Erlenbach/Schweiz.

Walendy, Udo, *Bilddokumente für die Geschichtsschreibung* ?, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho/Weser, 1973.

Walendy, Udo, *Auschwitz im IG-Farben-Prozess*, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho/Weser, 1981.

Weckert, Ingrid, *Feuerzeichen*, Grabert, 1994.

Weckert, Ingrid, *Auswanderung der Juden aus dem Dritten Reich*, Nordwind Verlag, Molevej 12, Kollund/Dänemark, 1994.

Werner, Steffen, *Die zweite babylonische Gefangenschaft*, Grabert, 1990.

REVIZIONISTIČKE WEB STRANICE

http://www.webcom.com/ezundel
http://www.vho.org/
http://www.kaiwan.com/-ihrgreg/
http://www.codoh.com/
http://www.adam.com.au/-fredadin/adins.html
http://www.abbc.com/islam
http://www.nationaljournal.org/
http://www.abbc.com/aaargh

O autoru:

Švicarski genij, Jürgen Graf, multitalentirani je intelektualac, učitelj u školi i genij za jezike. Graf govori tečno 17 jezika, među kojima su najegzotičniji ruski i kineski. On je također jedan od najuspješnijih autora revizionizma. Njegova najpopularnija knjiga *The Holocaust under the Scanner* prevedena je na ruski, bugarski, talijanski, rumunjski, danski, engleski, francuski, španjolski i švedski. Optužen i procesuiran u Švicarskoj, pod pritiskom novog anti-rasističkog zakona, osuđen je u rujnu 1998. na 15 mjeseci zatvora. Otišao je u Rusiju gdje je mjesecima istraživao ruske arhive. Gerhard Förster, njegov osamdesetogodišnji izdavač koji je prikovan za kolica, odvučen je isto na sud i osuđen na jednu godinu zatvora. Četiri tjedna nakon što je izrečena presuda, gospodin Förster je umro.

Kreativistički Pokret Hrvatska